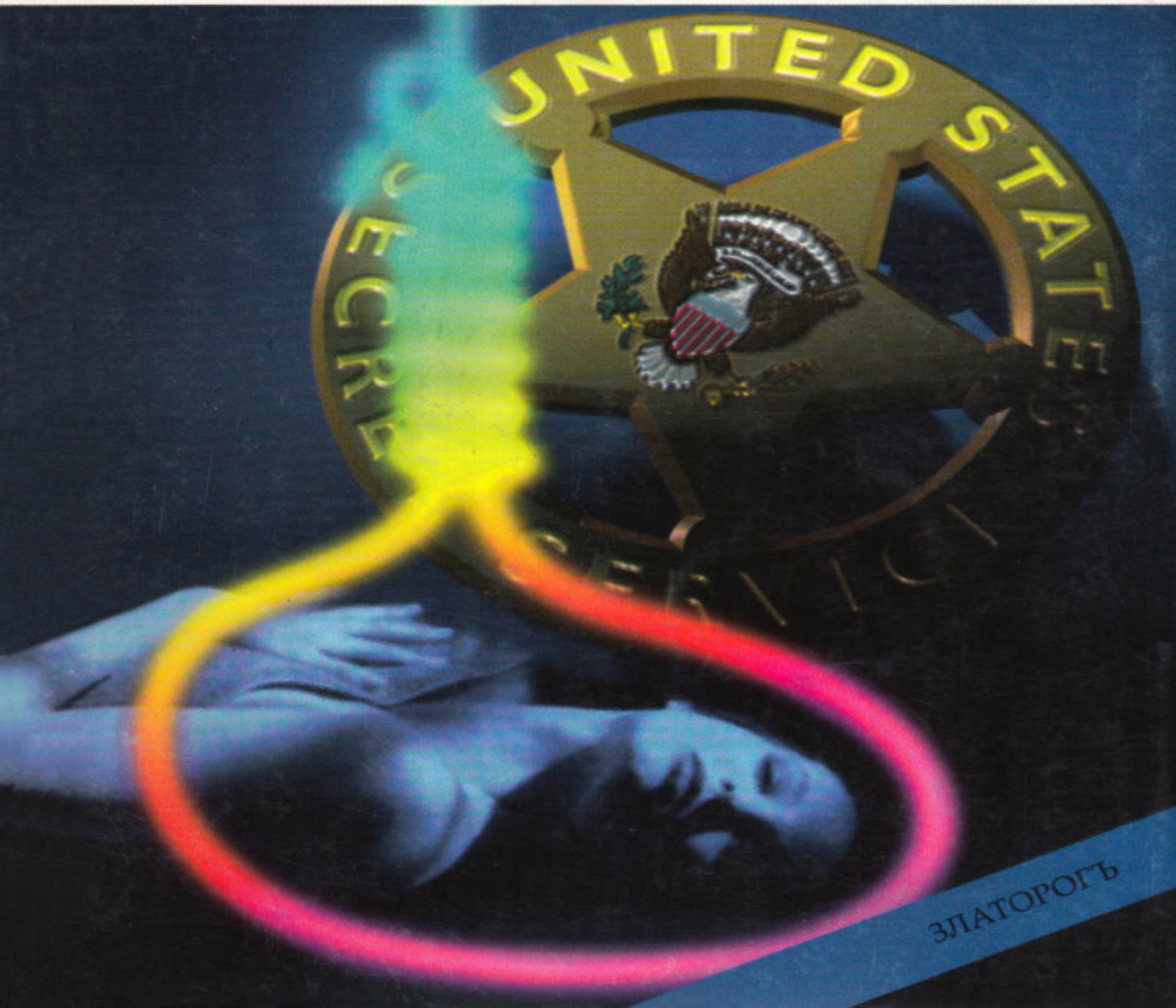

НОРА РОбЪРТС

ЕКСТАЗ В СМЪРТТА

ЗЛАТОРОГЪ

НОРА РОБЪРТС

ЕКСТАЗ В СМЪРТТА

Превод: Весела Прошкова

chitanka.info

След огромния успех на „Гола в смъртта“, „Прослава в смъртта“ и „Безсмъртните в смъртта“ Нора Робъртс предлага на многобройните си читатели новата книга за Ив Далас „Екстаз в смъртта“ — четвъртата от шестсерийната ѝ поредица, оглавява американските класации в любовно-криминалния жанр.

Три смъртни случая, на пръв поглед — очевидни самоубийства. Нищо, което да свързва трите жертви. Нищо, което да подсказва убийство. В очите на лейтенант Ив Далас обаче случаите са крайно подозрителни. Не след дълго полицейският ѝ нюх я отвежда в един съвършено нов свят — света на виртуалната реалност.

*„Не причинявам зло на себе си, но отново
съм си Палач.“*

Джон Дън

„Екстаз очаква те на онзи бряг самотен“
Лорд Байрон

ПЪРВА ГЛАВА

Задната уличка тънеше в мрак и вонеше на урина и на повръщано. Тя беше свърталище на плъхове и на измършавели котки, които безмилостно преследваха гризачите. В тъмнината проблясваха червеникави очи; някои принадлежаха на човешки същества, които по нищо не се различаваха от хищните обитатели на зловонната уличка.

Сърцето на Ив затуптя по-бързо, когато пристъпи сред сенките, които хвърляха сградите с вечно влажни стени. Сигурна беше, че онзи, когото преследва, е някъде тук. Задачата ѝ беше да го проследи, да го залови и да го предаде на закона. Ръката ѝ, която стискаше оръжието, дори не потрепваше.

— Хей, сладурче, к'во ще кажеш да се изчукаме?

От мрака долитаха гласове, прегракнали от употреба на наркотици или от консумиране на долнопробни алкохолни напитки. Разнасяха се стенанията на обречените и маниакалният смях на умопомрачените. Уличката беше убежище не само за котките и за плъховете. Още по-страшно бе присъствието на хората от измета на обществото, които се облягаха на влажните, плесенявали стени.

Ив стисна още по-здраво оръжието си и се приведе, след като заобиколи уличната боклукомелачка, която, съдейки по разнасящата се от нея миризма, беше повредена поне от десетина години. Вонята на загниващи храни се носеше из влажния въздух и сякаш го превръщаше в мазна помия.

Дочу се скимтене. Ив съгледа тринайсетинагодишно полуголо момче. Лицето му беше покрито с гноящи циреи, в присвитите му очи се четеше неописуем страх; то запълзя заднешком като рак и отново се притисна до мръсната стена.

Младата жена усети как сърцето ѝ се свива от жалост. Спомни си кошмарните нощи в детството си, когато, изплашена до смърт и изпаднала в умопомрачение, беше потърсила убежище в подобна уличка.

— Не бой се, няма да ти сторя нищо лошо. — Говореше спокойно и почти шепнешком, без да откъсва поглед от лицето на момчето; постепенно свали оръжието си.

Точно в този момент онзи, когото преследваше, се спусна към нея с нечовешки рев. Замахна с металната тръба, уверен, че след миг жертвата му ще бъде мъртва. Когато дочу свистенето на тръбата, младата жена рязко се извърна и се опита да избегне удара. Докато се проклинаше задето се е разсеяла и за секунда е забравила защо е тук, огромният мъжага с изкривено от злоба лице я запрати в стената.

Оръжието изхвъркна от ръката ѝ, плъзна се по тротоара и изчезна в мрака.

Злостните очи на нападателя налудничаво проблясваха, навярно се беше натъпкал с наркотика, наречен „Зевс“. Ив впери поглед в ръцете му, видя как той отново замахва. Претърколи се встрани миг преди металната тръба да се стовари върху нея. Напрегна всичките си сили, хвърли се към непознатия и го удари с глава в корема. Онзи изръмжа, олюля се, сетне понечи да впие пръсти в шията ѝ, но Ив беше по-бърза и стовари юмрук върху челюстта му. От силния удар ръката я заболя чак до рамото.

Чуваше писъците на хората, панически търсещи безопасно кътче в този клаустрофобен свят, където на всяка крачка ги дебнеха опасности. Обърна се и едновременно нанесе ритник в лицето на противника си. От счупения му нос рухна кръв и миризмата ѝ се смеси с вонята, която се носеше във въздуха.

Очите на безумеца се изцъклиха, но той дори не потръпна от удара. Болката не можеше да сломи бога на наркотиците. Без да обръща внимание на кръвта, която обливаше лицето му, мъжата се ухили и удари с тръбата по дланта си.

— Ще те смажа. Ще те смажа, мръсно ченге! — Закръжи около нея, размахвайки металната тръба като камшик. Кръвта продължаваше да струи по лицето му, което напомняше ухилена маска. — Ще разцепя черепа ти и ще изям мозъка ти!

Ив беше сигурна, че великанът действително ще изпълни закана си, при което почувства нов прилив на сили. Беше въпрос на живот или на смърт. Дишаше на пресекулки, тялото ѝ беше обляно от пот, прилепваща към кожата ѝ като машинно масло. Успя да избегне

следващия удар и се отпусна на колене; плъзна ръка в ботуша си и усмихнато възкликна:

— Ще изядеш ето това, мръсник такъв! — Резервното оръжие беше в ръката ѝ. Тя не включи специалното зашеметяващо устройство. Едва ли би подействало на този великан, който се беше натъпкал с наркотик. Целта ѝ беше да го убие — нямаше друг изход.

Когато той отново понечи да я удари, Ив натисна бутона за максимална мощност. Очите на престъпника помътняха и се изцъклиха като стъклените очи на кукла, но той продължи да пристъпва към Ив. Тя отскочи встрани, готова отново да стреля, в този миг мъжагата изпусна металната тръба. Тялото му се загърчи в невероятни спазми от свръхнатоварването на нервната му система.

После се строполи пред Ив — жалки останки от човешко същество, което си бе въобразило, че е някакъв бог.

— Никога повече няма да избиваш девственици — промърмори тя. Внезапно силите я напуснаха, тя отпусна ръката си, която все още стискаше оръжието.

Дочу скърцане на подметки по асфалта. Понечи да се обърне и да простреля натрапника, но някой я сграбчи и я вдигна.

— Никога не забравяй, че могат да те нападнат в гръб — прошепна мъжът и закачливо я целуна зад ухото.

— По дяволите, Рурк! За малко да те убия!

— Глупости, дори не успя да се прицелиш в мен. — Той се засмя, обърна я към себе си и горещите му устни жадно се впиха в нейните. — Обичам да те наблюдавам, докато работиш. — Ловките му пръсти се плъзнаха нагоре и докоснаха гърдата ѝ. — Действа ми... стимулиращо.

— Престани! — престорено строго възкликна Ив, ала сърцето ѝ вече биеше лудо. — Няма що, хубаво място си избрал, за да ме прелъстиш!

— Гресиш, миличка. През медения месец младоженецът може да прелъстява съпругата си навсякъде. — Той отстъпи крачка назад. — Питам се къде ли си отишла. А би трябвало да зная. — После погледна към мъртвеца, проснат на тротоара. — Какво престъпление е извършил?

— Разбивал черепите на млади жени, след което изяде мозъците им.

— Пфу! — Рурк потръпна и поклати глава. — Боже мой, Ив, как ти хрумна тази гадост?

— Преди няколко години на колония „Тера“ бяха заловили подобен психопат. Питам се дали... — Тя замълча и смръщи чело. Изведнъж осъзна, че се намират на някаква воняща уличка и че пред тях лежи мъртвец. А Рурк, красив като ангел на отмъщението, носеше смокинг и диамантени копчета за ръкавели. — Защо си се издокарал така?

— Доколкото си спомням, възнамерявахме да вечеряме навън.

— Господи, напълно ми излезе от ума. — Прибра оръжието си и добави: — Не предполагах, че... това... ще ми отнеме толкова много време. Май ще е по-добре да взема един душ.

— И така ми харесваш. — Рурк я притегли към себе си. — Вечерята може да почака. — Усмихна се ослепително и Ив усети как сърцето ѝ се изпълва с любов към него. — Но предпочитам малко по-романтична обстановка. Изключи програмата.

Тъмната, воняща уличка и ужасяващите ѝ обитатели изчезнаха. Ив и Рурк стояха сред огромна зала, в чиито стени беше вградена сложна апаратура. Подът и таванът бяха от черно огледално стъкло, за да се подсилват холограмните изображения. Това беше една от най-новите и супермодерни „играчки“ на Рурк.

— Тропическа сцена Н-В. Поддържай двоен контрол — нареди той на компютъра.

Дочу се плясък на вълни, звездите се отразяваха в гладката повърхност на океана. Подухваше лек ветреца и листата на палмите се полюшваха като екзотични танцьорки. Ив усети под стъпалата си ситния пясък, досущ приличащ на рафинирана захар.

— Е, сега е малко по-добре — обяви Рурк и заразкопчава ризата ѝ. — Всъщност ще се почувствам прекрасно, когато те разсъблека.

— От три седмици насам не правиш нищо друго.

Той иронично повдигна вежда.

— Възползвам се от съпружеските си права. Какво, нима се оплакваш?

Съпружески права! Ив още не можеше да повярва, че този мъж с буйна черна коса, с лице на поет и с непокорно проблясващи сини очи, е неин съпруг. Струваше ѝ се, че никога не ще свикне с тази мисъл.

— О, не. Само... — Тя рязко си пое въздух като усети как дългите му пръсти докосват гърдите ѝ. — Само констатирам факта.

— Господи, говориш като ченге. — Усмихна се и разкопча джинсите ѝ. — Забрави ли, че си в отпуска, Далас?

— Опитвах се да изпробвам рефлексите си. Цели три седмици не съм била на работа, страхувам се, че започвам да реагирам по-бавно.

Той плъзна ръка между бедрата ѝ, при което Ив отметна глава и изстена.

— Рефлексите ти не са притъпени — прошепна Рурк и притегли съпругата си върху мекия, белезникав пясък.

Неговата съпруга! Често си повтаряше тези две думи, когато страстно се любеха, когато тя изтощена лежеше до него. Тази загадъчна и прекрасна жена, която все още не беше опознал напълно, действително му принадлежеше.

Беше я наблюдавал как проследява серийния убиец в тъмната уличка. Бе убеден, че тя ще се заеме със служебните си задължения със същата смелост и решителност, каквито бе проявила при елиминирането на престъпника в онзи въображаем свят.

Възхищаваше се от качествата ѝ, въпреки че не можеше да се примири с мисълта за опасностите, които я дебнеха. След няколко дни ще се завърнат в Ню Йорк и Ив отново ще се заеме със задълженията си, което означаваше, че вече няма да бъдат заедно по двайсет и четири часа. Но сега тя беше само негова.

Рурк добре познаваше задните улички, вонящи на разлагащи се смет и човешка плът. Беше израснал на такава уличка, бе потърсил избавление из задните алеи на Дъблин, а след време беше успял да се избави от бедността и да промени съдбата си. После най-ненадейно се беше появила Ив — стремителна и опасна като смъртоносна стрела — и целият му живот отново се беше променил.

Някога смяташе полицаите за най-големите си врагове, сетне се подиграваше с тях, а сега беше женен за полицайка.

Само преди две седмици беше наблюдавал как Ив пристъпва към него в ефирна рокля от материя с бронзов цвят, а към гърдите си притиска прекрасен букет. Козметичните средства не бяха успели напълно да замаскират синините по лицето ѝ, предизвикани само няколко часа по-рано от пръстите на убиеца. Никога нямаше да забрави очите ѝ, тези необикновени очи с цвят на уиски, които

изглеждаха едновременно тревожни и развеселени. Стори му се, че отново чува думите ѝ, когато тя постави длан върху ръката му. „Обещавам да споделям с теб радости и скърби... И дано Бог ни помогне.“

Бяха си разменили брачни халки, които носеха и сега, макар че подобна традиция се смяташе за отживелица в средата на двайсет и първи век. Рурк беше настоял; за него халката беше осезаемо напомняне за обета им, символ на любовта им.

Той взе ръката ѝ и целуна пръста ѝ над гравирания златен пръстен, който беше поръчал специално за нея. Ив продължаваше да лежи със затворени очи. Рурк впери поглед в ъгловатото ѝ лице, в прекалено широката ѝ уста, в късо подстриганата ѝ кестенява коса, която сега беше комично щръкнала.

— Обичам те, Ив — прошепна той.

Лицето ѝ порумения. „Лесно е да я разчувстваш“ — помисли си той. Питаше се дали Ив осъзнава собствената си добросъщност.

— Зная. — Тя отвори очи. — Знаеш ли... започвам да свиквам с това.

— Радвам се.

Младата жена се заслуша в ленивото плискане на вълните, в шепота на палмовите листа, полюшващи се от вятреца; вдигна ръка и отметна косата от лицето си. Хрумна ѝ, че човек като Рурк — могъщ, богат и импулсивен — може за секунди да я пренесе сред най-прекрасните кътчета на света. И той действително го беше сторил, за да ѝ достави удоволствие.

— Караш ме да се чувствам щастлива.

— Зная. — Той лъчезарно се усмихна, при което сърцето ѝ затуптя още по-силно. Рурк я повдигна, сякаш беше лека като перце, и ѝ позволи да го възседне. Сетне прекара длани по дългите ѝ, мускулести бедра. — Признаваш ли, че си доволна, задето те принудих да прекараме извън планетата последните дни от медения ни месец?

Ив направи кисела физиономия като си припомни как категорично беше отказала да се качи на междупланетния кораб, а пък Рурк, заливайки се от смях, я беше грабнал на ръце и я беше понесъл по стълбичката, докато свенливата младоженка го обсипваше с ругатни.

— В Париж не беше лошо — високомерно заяви тя. — А седмицата, която прекарахме на острова, бе направо възшебна. Не разбирам защо трябваше да идваме в този недовършен космически курорт, след като тъй и тъй прекарваме повечето време в леглото.

— Страхуваше се, нали? — усмихнато промълви Рурк. Беше му забавно, че Ив Далас, безстрашната служителка на полицията, се страхува да предприеме първото си междупланетно пътуване. Ето защо се бе постарал през цялото време да я забавлява и да отвлича вниманието ѝ.

— Греша — наперено отвърна тя и си помисли: „Бях изплашена до смърт, но никога няма да го призная“. — Само че ме беше яд задето си организирай всичко, без да обсъдиш планове с мен.

— Доколкото си спомням, беше заета с разследването на заплетен случай и нямаше време да се занимаваш с уреждането на собственото си сватбено пътешествие. Между другото съм длъжен да отбележа, че беше прелестна булка.

Ив неволно се усмихна.

— Всъщност роклята ми беше прекрасна.

— Не, скъпа, ти беше възхитителна. — Рурк нежно докосна страната ѝ. — Все още не мога да повярвам, че действително ми принадлежиш.

Ив почувства как сърцето ѝ прелива от обич. Сякаш ненадейно я беше връхлетяла огромна вълна и тя безпомощно се опитваше да се задържи върху гребена ѝ.

— Обичам те — прошепна и преди да впие устни в неговите, добави: — Мой си завинаги.

Вечеряха чак в полунощ. Седяха на обляната от лунната светлина тераса на небостъргача, издигащ се като копие на фона на нощното небе. Това беше бъдещият хотел „Олимп“, който скоро щеше да бъде напълно завършен. Благодарение на усилията и на връзките на Рурк, след по-малко от година курортното селище „Олимп“ щеше да приеме първите гости. Още отсега интересът към него беше огромен и местата в хотелите бяха запълнени по предварителни заявки. Но засега двамата младоженци бяха единствените му обитатели, с изключение на

строителните работници, архитектите, инженерите, пилотите и хората от обслужващия персонал, които населяваха огромната космическа станция.

От терасата целият курорт се виждаше като на длан. Ярки прожектори осветяваха строителните площадки, където кипеше денонощна работа. Ив знаеше, че Рурк е наредил в нейна чест да бъдат пуснати огромните фонтани; водните струи с всички цветове на дъгата представляваха неповторима гледка.

Мечтата му беше да ѝ покаже едно от своите творения, да я накара да проумее, че като негова съпруга тя е съпричастна към делата и към проектите му.

„Негова съпруга!“ Тя въздъхна и отпи от леденото шампанско. Още не можеше да проумее как Ив Далас, лейтенант от отдел „Убийства“, се беше омъжила за човека, за когото твърдяха, че е по-богат и по-могъщ от самия Господ Бог.

— Защо имам чувството, че нещо те гризе отвътре, скъпа?

Ив го изгледа и се поусмихна.

— Не е вярно. — Опитва от омара, сервиран с истинско разтопено масло (Рурк не понасяше синтетичните заместители), и възкликна: — Господи, изпитвам ужас като си помисля за храната в закусвалнята, с която ще се тровя, щом се върна на работа.

— Защо се притесняваш, и без това непрекъснато се тъпчеш с шоколадчета?

Тя повдигна вежди и присви очи, когато Рурк допълни чашата ѝ.

— Хей, приятелю, нима се опитваш да ме напиеш?

— Позна, любима.

Ив се засмя и той мислено отбеляза, че напоследък съпругата му се смее много по-често и съвсем спонтанно. Младата жена вдигна чашата си и сви рамене.

— Дявол да го вземе, ще ти доставя това удоволствие. А когато главата ми напълно се замая... — Тя изгълта скъпото шампанско на един дъх, сякаш беше вода, и дяволито продължи: — ... ще ти устроя незабравимо преживяване.

Рурк усети как страстта му отново се разпалва. Наля шампанско до ръба на чашата си и провъзгласи:

— В такъв случай не е зле и аз да се напия.

— Тук е прекрасно — въздъхна Ив, отмести стола си и с чашата в ръка се приближи до балюстрада от дялан камък. Хрумна ѝ, че пренасянето на камъните на космическата станция е струвало цяло състояние, но за Рурк нямаше невъзможни неща.

Облегна се на парапета и се загледа в пъстроцветните фонтани, в зданията с необикновено и елегантно архитектурно оформление, чийто разкош щеше да привлича богатите гости, свикнали да пръскат огромни суми за задоволяване на капризите си.

Сградата на казиното вече беше завършена и блестеше в мрака като златиста топка. Подводното осветление на един от дванайсетте басейна беше включено и той напомняше кобалтовосиньо езеро. Ескалаторите, които свързваха зданията, бяха като зигзаговидни сребристи нишки. Сега бяха празни, но само след няколко месеца ще бъдат претъпкани с хора от каймака на обществото. Дамите ще носят великолепни копринени рокли, а блясъкът на скъпоценностите им ще заслепява очите. Богатите ще идват тук заради санаториума, който ще предлага специални кални бани, лечебен масаж за отстраняване на излишните килограми под грижите на внимателни асистентки и на дроиди, готови да задоволят всеки каприз на клиентите. Ще идват да загубят цели състояния в казиното, да консумират скъпи напитки в клубовете и да се любят с проститутките и с жиголата.

Рурк ще им предложи свят на разкош и богатите ще бъдат неотразимо привлечени от него. Ала това не бе светът на Ив, тя се чувстваше неловко, когато бе заобиколена от разточително великолепие. Повече ѝ допадаше напрегнатият живот на лейтенант от полицията, който я сблъскваше с хората от утайката на обществото, с нарушителите на закона, които сякаш обитаваха свой собствен свят. Рурк навярно разбираше чувствата ѝ, защото и той като нея бе израснал сред бедност, заобиколен от престъпници. Затова я беше довел тук сега, когато още можеха да бъдат сами.

— Проектът ти е грандиозен — промълви Ив, обърна се и се облегна на парапета.

— Струва ми се, че преувеличаваш.

— Не. — Тя поклати глава и усети, че е замаяна от шампанското. — Създал си нещо, за което ще се говори векове наред, за което хората ще мечтаят. Вече не си човекът, който в юношеството си се е прехранвал с кражби из уличките на Дъблин.

По лицето му се разля усмивка, той иронично повдигна вежда и заяви:

— Всъщност не съм се променил, лейтенант. Разликата е там, че сега ограбвам хората съвсем законно. Откакто съм женен за полицайка, трябваше да огранича... дейността си.

— Нито дума по този въпрос! — намръщено се сопна младата жена.

— Скъпата ми Ив. — Той стана, взе бутилката и се приближи до съпругата си. — Май строгата блюстителка на закона все още не може да се примири с мисълта, че се е омъжила за човек с тъмно минало. — Отново напълни чашата ѝ и продължи: — За човек, когото само преди няколко месеца подозираше в извършването на убийство!

— Имам усещането, че ти доставя удоволствие да се преструваш на по-черен от дявола.

— Точно така. — Рурк нежно докосна лицето ѝ, по което синините бяха избледнели, но той продължаваше да ги вижда. — Честно казано, понякога се тревожа за тебе. — „Не понякога, а непрекъснато“, мислено добави той.

— Знаеш, че ме бива.

— Вярно е. Ти си единственото ченге, от което се възхищавам. Каква ирония на съдбата — да се влюбя в жена, която е посветила живота си на закона!

— А пък аз не мога да повярвам, че съм се свързала с човек, който може да продава и да купува цели планети, за да задоволи прищевките си.

— Не си се свързала, а си се омъжила. — Рурк се засмя, обърна я с гръб към себе си и докосна с устни тила ѝ. — Хайде, кажи, че съм ти съпруг. Няма да се задавиш.

Ив си каза, че трябва да се успокои и се отпусна в прегръдките му.

— Остави ме да свикна с тази мисъл... Знаеш ли, чувствам се прекрасно тук, заедно с теб.

— Да разбирам ли, че не съжаляваш, задето те принудих да вземеш три седмици отпуска?

— Не си ме принуждавал.

— Не, само трябваше да ти натяквам. — Той шеговито ухапа ухото ѝ. — Да те тормозя. — Дланите му обгърнаха гърдите ѝ. — Да те

моля.

Младата жена презрително изсумтя.

— Не вярвам в живота си да си се молил за каквото и да било. Но действително ме изтормози с натякванията си. Не съм взимала толкова голяма отпуската от... всъщност никога.

Рурк реши да не ѝ напомня, че и сега не минава ден, през който тя да не се изправи срещу въображаем престъпник чрез програмата за виртуална реалност. Вместо това престорено шеговито възкликна:

— Какво ще кажеш да отсъстваш още една седмица от любимия ти полицейски участък?

— Рурк, нали се уговорихме...

— Пошегувах се, скъпа. Изпий си шампанското. Още не си достатъчно замаяна за онова, което съм намислил.

— Нима! — Сърцето ѝ подскочи и тя се почувства нелепо. — И какво си намислил?

— Няма да ти е интересно, ако предварително ти го съобща. Да речем, че е нещо, с което ще бъдем заедно през оставащите ни четирийсет и осем часа на станцията.

— Не думай! Смяташ ли, че ще издържиш цели две денонощия? — Тя се засмя и пресуши чашата си. — Кога започваме?

— Меденият месец е най... — Рурк млъкна и се намръщи, когато се разнесе мелодично позвъняване. — Предупредих персонала да не ни безпокои. Стой тук. — Той загърна халата ѝ, който току-що беше разкопчал. — Ще ги отпратя, ако ще накрая на света.

— Няма да е зле да донесеш още една бутилка. — Младата жена наля последното шампанско в чашата си. — Някой е изпил всичко.

Рурк се усмихна, отвори вратата към дневната и прекоси просторното помещение със стъклен таван, което беше застлано с пухкав килим. Искаше му се да обладае Ив тук, под студените звезди, които обсипваха небосвода. Извади от порцелановата ваза прекрасна бяла лилия, представяйки си как ще посвети съпругата си в тайните на любовната игра.

Все още се усмихваше, когато слезе по разкошната мраморна стълба и се озова във фоайето с позлатени стени. Включи камерата, поставена над входната врата, очаквайки да види на монитора някой сервитьор, когото да изпрати по дяволите. Каква беше изненадата му, когато на екрана се появи лицето на един от помощниците му.

— Картър, какво се е случило?

Инженерът докосна челото си. Беше блед като платно и по лицето му се стичаше пот.

— Сър, боя се, че ви нося лоша вест. Спешно трябва да поговорим. Моля ви.

— Добре. Идвам след минута. — Рурк въздъхна, изключи монитора и освободи сложния заключващ механизъм на вратата. Картър беше прекалено млад за отговорния си пост, но го беше заслужил, тъй като бе истински гений в областта на архитектурата. Рурк си помисли, че ако е възникнал някакъв проблем, най-добре е незабавно да го разрешат. Отвори вратата и попита:

— Свършихте ли с отстраняването на повредите по асансьора?

— Не... всъщност... да, сър. Сега всичко е наред.

Рурк видя, че младият мъж трепери и раздразнението му се изпари.

— Да не би да се е случила трудова злополука? — Хвана Картър под ръка, въведе го в дневната и го накара да седне. — Ранен ли е някой?

— Не зная... какво, злополука ли? — Той примигна, очите му бяха изцъклени. — Добър вечер, госпожице. Извинете... госпожо. Или пък трябва да ви наричам лейтенант... — избърбори, когато забеляза Ив. Понечи да стане, но тя го побутна обратно на стола.

— Изпаднал е в шок — обърна се младата жена към Рурк, сетне нареди: — Донеси ми от онова силно бренди, което ми предлагаше вчера. — Приклепна пред инженера и забеляза, че зениците му са стеснени и са с размерите на главички на топлийки. — Слушайте, Картър, нали така ви беше името? Опитайте да се овладеете.

— Аз... — Младежът пребледня още повече и лицето му доби восъчен цвят. — Май ще по...

Ив натисна главата му между коленете му.

— Хайде, поemi си въздух! Рурк, къде е брендито? — Протегна ръка и пое подадената ѝ чаша.

— Дръж се, Картър. — Рурк му помогна да се облегне назад. — Изгълтай това.

— Добре, сър.

— За бога, престани да ми викаш „сър“!

Лицето на младежа порумения или под въздействието на алкохола, или от смущение.

— Извинете. Мислех, че ми се е разминало. Дойдох направо тук. Не знаех дали... не знаех как да постъпя. — Той закри лицето си с длан като дете, което гледа филм на ужасите и се страхува от следващата сцена. Пое си дълбоко въздух и избърбори: — Става дума за Дру. Дру Матиас, моят съквартирант. Мъртъв е.

От гърдите му се изтръгна приглушен стон. Жадно отпи от блендита и се задави.

Рурк се вцепени. Много добре си спомняше Матиас: червенокос и луничав млад мъж, който беше експерт в областта на електрониката и по-специално — на аутотрониката.

— Къде е той, Картър? Какво се е случило?

— Дойдох първо при вас — повтори младежът и по бледите му страни му избиха червени петна. — Реших, че ще кажа на вас и на съпругата ви. Нали тя е от полицията, сигурно ще знае как да постъпим.

— Какво общо има тук полицията? — Ив взе чашата от треперещата му ръка.

— Мисля... че той се е самоубил, лейтенант. Като влязох в дневната, го видях да виси от тавана, а лицето му беше... О, господи!

Той закри собственото си лице с длани, а Ив се обърна към Рурк:

— Кой изпълнява функциите на полицията на тази станция?

— Охранителната дейност е автоматизирана... — Той я изгледа и кимна. — Лейтенант, май ще се наложи да се заемеш със случая.

— Добре. Ще ми бъдат необходими аудио- и видеозаписващи устройства, пликчета за веществените доказателства, пинсети, няколко четчици.

Тя нетърпеливо разроши косата си и недоволно въздъхна. Рурк едва ли разполагаше със специалната апаратура, която с голяма точност определяше кога е настъпила смъртта. Липсваха и скенерът, „метачите“ от лабораторията, както и специалните химикали за откриване на пръстови отпечатаци, които бяха задължителни при огледа на местопрестъплението.

Е, все щеше да измисли нещо. Отново се обърна към съпруга си:

— Надявам се, че тук поне има лекар. Повикай го. Ще трябва да замести патолога. Отивам да се облека.

Повечето от инженерите живееха в довършените крила на хотела. Картър и Матиас очевидно си бяха допаднали и се бяха настанили в разкошен двустаен апартамент. Докато слизаха с асансьора към десетия етаж, Ив подаде на Рурк записващото устройство с размерите на човешка длан.

— Знаеш как да работиш с това, нали?

Той иронично повдигна вежда. Уредът беше произведен от една от многобройните му компании.

— Мисля, че ще се справя.

— Добре. — Ив опита да се усмихне. — Разчитам на теб. Как си, Картър?

— Мисля, че се оправих. — Но когато слезе от асансьора, младежът тръгна, залитайки по коридора като пияница, който иска да докаже, че може да върви по права линия. На два пъти избърса потната си длан в панталоните си, докато успее да я притисне към електронното устройство за отключване. Когато вратата се плъзна встрани, той отстъпи назад и промърмори:

— Предпочитам да остана отвън.

— Не мърдай оттук — предупреди го Ив. — Възможно е да ми потрябва помощта ти.

Тя влезе в апартамента. Лампите я заслепиха — осветлението беше включено на максимална степен. Оглушителна музика се разнасяше от уредбата на стената: някаква певица извиваше глас в ритъма на хард рок; изпълнението напомни на Ив за приятелката ѝ Мейвис. Подът беше облицован с морскосини плочки и създаваше илюзията за водна повърхност. Покрай двете стени на дневната бяха инсталирани няколко компютъра. Очевидно младите инженери бяха превърнали апартамента в допълнително работно помещение.

Ив забеляза куп дрехи върху канапето, очила за пренасяне във виртуалната реалност, поставени на масичката за кафе, редом с три кутии бира (две от които вече бяха празни и приготвени за рециклиране) и купа със солени бисквити, ароматизирани с различни подправки.

Вдигна поглед — голото тяло на Дру Матиас се полюшваше от синия стъклен полилей. Шията на мъртвеца беше пристегната с

примка от усукани чаршафи.

— По дяволите! — възкликна Ив. — Какъв младок, не вярвам да е на повече от двайсет.

— Позна. — Рурк стисна устни и се загледа в момчешкото лице на Матиас, което беше станало мораво. Очите на младежа бяха изцъклени и сякаш заплашваха да изскочат от орбитите, устните му бяха разтегнати в страховита гримаса, наподобяваща усмивка — жестока прищявка на покосилата го смърт.

— Хайде да се заемаме за работа. — Ив задиктува на записващото устройство: — Говори лейтенант Ив Далас от нюйоркската полиция. Заемам се с този случай до пристигането на галактическите полицейски власти. В стая № 136 на Гранд хотел „Олимп“ е открито тялото на Дру Матиас. Съществуват подозрения за насилствена смърт. Първи август, две хиляди петдесет и осма година, един нула нула часът.

— Искам да го сваля — обади се Рурк. Въпреки че отлично познаваше съпругата си, все още се учудваше как е възможно за броени секунди тя да се превърне от любяща жена в опитна полицейска служителка.

— Изчакай. Не можеш да го съживиш, а аз искам да заснема помещението, преди да е преместено каквото и да било. — Тя се обърна и попита: — Докосвал ли си нещо, Картър?

— Не. — Младият мъж избърса устните си с опакото на дланта си. — Отворих вратата и влязох. Веднага забелязах Дру. Той... моментално се набива в очите. Навярно съм останал неподвижен цяла минута. Знаех, че е мъртъв. Видях лицето му.

— Предлагам да минеш през другата врата и да си полегнеш в спалнята. По-късно искам да си поговорим.

— Съгласен съм.

— И не съобщавай никому за случилото се.

— Добре.

Ив заключи вратата. Извърна очи към Рурк и погледите им се срещнаха. Тя сякаш прочете мислите му: някои хора, между които и съпругата му, вечно бяха преследвани от смъртта.

ВТОРА ГЛАВА

Лекарят се казваше Уонг и беше възрастен като повечето медицински лица, работещи на космически обекти. Би могъл да се пенсионира, тъй като вече беше прехвърлил деветдесетте, но като мнозина свои колеги беше предпочел да работи на различни обекти, където най-често му се налагаше да превързва рани, да раздава хапчета против космическа болест и от време на време да акушира при раждането на някое бебе. Все пак не му бяха необходими бог знае какво познания, за да констатира смъртта на обесения.

— Мъртъв е — заяви той. Говореше завалено, със странен акцент. Кожата му беше жълтеникава като пергамент и набръчкана като стара географска карта. Черните му очи бяха бадемовидни. Плешивата му глава блестеше и му придаваше вид на доста употребявана и поочукана топка за билиард.

— Това и аз го разбрах. — Ив потърка очи. Досега не беше работила с „космически“ лекар, но беше чувала, че тези хора мразят да им се нарушава спокойствието. — Интересува ме какво е причинило смъртта и кога е настъпила.

— Задушаване. — Уонг посочи ужасяващите вдлъбнатини върху шията на Матиас. — Сигурен съм, че се е самоубил. Бих казал, че смъртта е настъпила между двайсет и два и двайсет и три часа на днешния ден, този месец и тази година.

Ив се усмихна невесело.

— Благодаря, докторе. По тялото няма следи от насилие, поради което съм склонна да се съглася с вас, че става дума за самоубийство. Все пак ще изчакам резултатите от кръвната проба. Интересува ме дали човекът е взимал наркотици. Покойният бил ли е ваш пациент?

— Не съм сигурен, но ми се струва, че никога не съм го виждал. Разбира се, той има картон в картотеката ми. Всеки новопристигнал на станцията минава през задължителен медицински преглед.

— Да, картонът му също ще ми бъде необходим.

— На вашите заповеди, госпожо Рурк.

Тя присви очи.

— Името ми е Далас, лейтенант Далас. Побързайте, Уонг. — Отново се загледа в трупа и си помисли: „Колко жалки сме всички пред смъртта“.

Втрени се в лицето на мъртвеца. Знаеше, че смъртта, особено насилствената, понякога придаваше странно изражение на жертвите, но никога не беше виждала подобна страховита усмивка и изцъклени очи. Гледката отново я накара да потръпне. Същевременно изпита тъга при мисълта, че толкова млад човек се е простил с живота.

— Откарайте го, Уонг. Час по-скоро искам заключението ви. Изпратете документите му в апартамента ми по телекс-видеофона. Искам да знам кой е най-близкият му роднина.

— Слушам. — Той се ухили и добави: — Слушам, лейтенант Рурк.

Ив се насили да се усмихне и реши да не се дразни от номерата на стареца. Изправи се и сложи ръце на кръста си, докато Уонг нареждаше на двамината си помощници да изнесат трупа. После рязко се извърна към Рурк и промърмори:

— Струва ми се, че го намираш за забавно.

Той престорено невинно примигна.

— Кое, скъпа?

— Да ме наричат лейтенант Рурк.

Той докосна страната ѝ, защото жадуваше да я погали.

— Защо пък не? Струва ми се, че и двамата се нуждаем от разведряване на обстановката.

— О, да, твоят Уонг е най-големият майтапчия. — Ив се загледа в лекаря, който бавно се отдалечаваше, докато санитарите тикаха подире му количката с мъртвеца. — Вбесявам се, направо се вбесявам!

— Хайде, успокой се, името ми не е толкова лошо.

— Не. — Този път действително я напуши смях. — Ядосвам се заради онзи младеж. Как е възможно един хлапак да се откаже да изживее оставащите му стотина години? Не мога да го проумея.

— Зная. — Той протегна ръце и замасажира раменете ѝ. — Сигурна ли си, че се е самоубил?

— По нищо не личи да се е съпротивлявал, по тялото няма следи от насилие. Ще разпитам Картър и ще разговарям с колегите му, но по всичко личи, че Дру Матиас се е прибрал, включил е осветлението и

музикалната уредба. Изпил е две бири, може би е предприел малко пътешествие във виртуалната реалност, изхрускал е няколко солени. После е отишъл в спалнята, усукал е чаршафите като въже и е измайсторил прекрасна примка. — Тя се извърна и огледа стаята, опитвайки се да запечата всичко в паметта си. — Свалил си е дрехите и ги е захвърлил. После се е покатерил върху масата. Личат си отпечатъците от стъпалата му. Привързал е въжето за полилея, може би го е подръпнал един-два пъти, за да се убеди, че няма да му изневери. Пъхнал е главата си в примката, увеличил е максимално осветлението с помощта на дистанционното управление и се е удушил. — Ив взе дистанционното, което беше поставила в специален плик за вещественни доказателства. — Смъртта не е настъпила мигновено, невъзможно е било вратните му прешлени веднага да се пречупят, но все пак той не е направил опит да се освободи, не се е разколебал. В противен случай шията и гърлото му щяха да бъдат издраскани от ноктите му, докато е дърпал примката.

Рурк замислено смръщи чело.

— Мисля, че подобна съпротива би била напълно инстинктивна.

— По-скоро мисля, че всичко зависи от силата на волята му и от това доколко е желал да умре. Както и от причината, която го е подтикнала към самоубийство. Възможно е да е бил под силното въздействие на наркотици. Скоро ще имаме резултатите от лабораторните изследвания. Дрогираният човек не усеща болката. Може би дори изпитва наслада от нея.

— Не отричам възможността хората на обекта да използват забранени синтетични наркотици. Непосилно е да се наблюдава всеки член на персонала. — Рурк сви рамене, намръщи се и вдигна поглед към разкошния стъклен полилей. — Доколкото познавах Матиас, нямах впечатлението, че е наркоман или пък че се дрогира само от време на време.

— От хората можеш да очакваш най-различни изненади. Няма да повярваш, ако ти кажа какви гадости си инжектират. Ще претърся апартамента за наркотици, което е стандартната процедура при подобни случаи, после ще се опитам да измъкна нещо от Картър. — Тя машинално прокара ръка през косата си. — Предлагам да се качиш в нашето жилище и да поспиш няколко часа.

— Не, предпочитам да остана. Ив — прекъсна я, когато забеляза, че тя се готви да му възрази, — нали ме назначи за свой помощник?

Младата жена се усмихна.

— Един помощник на място би трябвало да се досети, че не ще се справя с всичко това без чаша силно кафе.

— В такъв случай ще се погрижа да я получиш. — Обгърна лицето ѝ с длани и добави: — Толкова ми се искаше поне за няколко седмици да забравиш, че си ченге... — Пусна раменете ѝ и се запъти към кухнята.

Ив влезе в спалнята. Осветлението беше приглушено, а Картър седеше на ръба на леглото, закрил лицето си с длани. Когато чу стъпките ѝ, рязко вдигна глава.

— Спокойно, Картър, все още нямам намерение да те арестувам. — Когато забеляза, че младежът още повече пребледня, тя седна до него. — Извинявай, опитах се да се пошегувам, но какво можеш да очакваш от едно ченге? А сега слушай внимателно — ще записвам разговора ни. Съгласен ли си?

— Да. — Той с мъка преглътна. — Разбира се.

— Говори лейтенант Ив Далас. Разпит на Картър... как ти е малкото име?

— Джак. Казвам се Джак Картър.

— Разпит на Джак Картър относно смъртта на Дру Матиас. Вярно ли е, че сте живял в апартамент 136 заедно с човека, който сега е покойник?

— Да, съквартиранти сме от пет месеца. Освен това бяхме приятели.

— Разкажете ми какво се случи тази вечер. Кога се прибрахте вкъщи?

— Не зная. Предполагам, че е било към дванайсет и половина. Имах среща с едно момиче — Лайза Кардо — работи като оформител на парковите площи. Бяхме решили да посетим комплекса за развлечения. Прожектираха нов видеофилм. После отидохме в клуб „Атина“. Поръчавме си едно-две питиета, послушахме музика. Тръгнахме си сравнително рано, защото Лайза ме предупреди, че утре я очаква тежък ден. Изпратих я до дома ѝ. — Той тъжно се усмихна. — Опитвах се да я придумам да ме покани на гости, но тя категорично отказа.

— Какво се случи после? Прибрахте ли се право в хотела?

— Да. Лайза живее наблиз, в бунгалата за персонала. Твърди, че не искала да се затваря в хотелска стая. Та както казах, разстоянието от жилището ѝ до тук се изминава с ескалатора само за пет минути. Изкачих се до нашия етаж... — Той дълбоко си пое въздух и замасажира гърдите си, сякаш се опитваше да успокои препускащото си сърце. — Дру се беше заключил. Беше вманиачен на тази тема. Страхуваше се, че някой ще повреди безценната му апаратура.

— Навярно кодът на вратата е пригоден само за вашите длани.

— Точно така.

— Добре, какво се случи след това?

— Ами... съзрях го. Още щом влязох. После хукнах при вас.

— Кога за последен път го видяхте жив?

— Тази сутрин. — Младият мъж потърка очи, сякаш се опитваше да си припомни всичко и не можеше да си представи, че само преди няколко часа е разговарял с приятеля си, който сега бе мъртъв. — Закусихме заедно.

— Стори ли ви се разтревожен или потиснат?

— Не. — За пръв път Картър се оживи и се втрени в Ив. — Не мога да проумея защо го е направил. Беше в добро настроение и все ми се подиграваше, че още не съм... не съм оправил Лайза. Разменяхме си закачки. Подметнах му, че не се е чукал отдавна и сигурно е забравил как се прави. Предложих му да си хване мадама и да дойде с нас, за да му покажем.

— Излизаше ли с някое момиче?

— Не. Все говореше за една мацка, в която бил влюбен. Тя не е тук, на станцията. Винаги я наричаше „мацето“. Възнамеряваше да я посети, щом си вземе следващата отпуска. Твърдеше, че любимата му била умна, красива, с великолепно тяло и ненаситна в леглото. Защо да се забавлява с имитации, като притежава истински шедьовър?

— Не ви ли е споменавал името ѝ?

— Не. Непрекъснато говореше за „мацето“. Честно казано, подозирам, че това момиче е плод на въображението му. Дру не беше от хората, които си падат по мацета. В компанията на жени се свиваше в черупката си; интересуваше се единствено от така наречените игри на въображението и от своята аутотроника. Все работеше върху нещо ново.

— Познавахте ли другите му приятели?

— Нямах много близки приятели. Беше стеснителен, някак вгълбен в себе си.

— Вземаше ли някакви хапчета?

— Разбира се. Най-обикновени стимуланти, особено ако му предстоеше нощна смяна.

— Питам ви за наркотици, Картър.

— Питате дали Дру се е друсал? — Уморените му очи се разшириха от изненада. — Никога. Беше заклет враг на наркотиците, лейтенант. Знаеше, че е умен и не искаше да замъглява съзнанието си. Освен това се стремеше да запази работата си, да получи повишение. За подобни неща те изхвърлят като мръсен парцал, стига само веднъж да те заловят.

— Сигурен ли сте, че приятелят ви не е решил да опита „забранения плод“?

— Ако живеете с някого цели пет месеца, опознавате и кътните му зъби. — В очите на Картър отново се прокрадна печал. — Вече ви казах, че той не се сприятеляваше лесно. Чувстваше се най-щастлив, когато беше сам, занимаваше се с апаратурата си и със своите програми.

— Искате да кажете, че е бил самотник, интроверт.

— Но нищо не го тревожеше, не беше потиснат. Все повтаряше, че е на път да изобрети нещо страхотно, някаква нова „играчка“. Всъщност той непрекъснато изобретяваше по нещо. Но преди седмица ми заяви, че този път ще спечели куп пари и ще натрие носа на Рурк.

— На Рурк ли?

— Не говореше сериозно. — Картър побърза да защити мъртвия си приятел. — Разберете, че за повечето от нас Рурк е... върхът. Богат е като Крез, облича се фантастично, притежава великолепни жилища, могъщество и сексапилна съпруга... — Той млъкна и се изчерви. — Извинете, не исках да ви обидя.

— Няма значение — отсече Ив. По-късно ще реши дали да се чувства поласкана или смаяна от факта, че изглежда сексапилна в очите на един двайсетгодишен хлапак.

— Разберете, че мнозина от нас... искат да се издигнат в кариерата и в обществото. Рурк е пример за подражание. Дру безрезервно се възхищаваше от него. Приятелят ми беше амбициозен,

госпожо... лейтенант. Имаше големи планове за бъдещето. — Внезапно очите му се насълзиха. — Защо да се самоубива?

— Не зная, Картър. Понякога причината остава неизвестна. — Отново го заразително, повтаряйки същите въпроси, докато си състави ясна представа за Дру Матиас. След час не й оставаше нищо друго, освен да напише рапорт до колегата си, който щеше да довърши разследването на случая.

Докато с Рурк пътуваха с асансьора към разкошния апартамент, заемащ целия последен етаж на хотела, тя се облегна на стената на кабината, която беше облицована с огледала.

— Добре, че ти хрумна да го преместиш в друга стая и на друг етаж. Може би ще успее да мигне няколко часа.

— Ще спи по-добре, ако вземе сънотворно. А ти, скъпа? Ще можеш ли да заспиш?

— О, да. Но щеше да ми бъде много по-леко, ако имах най-беглата представа какво го е разтревожило и го е накарало да предприеме такава отчаяна стъпка. — Когато се озоваха в коридора, тя изчака Рурк да изключи алармената система на апартамента. — Доколкото разбрах, Дру е бил много амбициозен. Стеснявал се е от жените и живеел в свой нереален свят. Изпитвал истинско удоволствие от работата си. — Тя сви рамене. — На видеотелефона не бяха записани никакви разговори, не беше получавал нищо по електронната поща, нито пък бе изпращал съобщения. Заклучващият механизъм на вратата е бил включен в 16:00 от Матиас и изключен в 1:33 от Картър. Покойникът не е приемал никакви посетители, нито пък е напускал апартамента. Подготвил се е да прекара една приятна вечер, а после се е обесил.

— Нали не твърдиш, че е извършено убийство?

— Не — отговори тя. Питаше се дали самоубийството не е още по-страшно. — Няма обвиняем, никой няма да бъде наказан. Само че момчето е мъртво. Един живот е погубен. — Внезапно се обърна, прегърна го и силно го притисна към себе си. — Рурк, ти промени живота ми!

Той смаяно я изгледа и повдигна брадичката й. Очите й не бяха насълзени, в тях проблясваха гневни пламъчета.

— Това пък какво беше?

— Да, действително промени живота ми. Едва сега разбрах, че човек може да се наслаждава на общуването с партньора си. Доскоро за мен съществуваше единствено работата ми. Ти ме накара да проумея какво ми е липсвало досега. Запомни думите ми, защото потъна ли в ежедневието, може да пропусна да изразя чувствата и мислите си и да ти кажа колко много означаваш за мен.

Трогнат, Рурк я целуна по челото.

— Добре, ще ги запомня. А сега да си лягаме. Зная, че си уморена.

— Да. — Тя отметна косата от челото си, когато тръгнаха към спалнята. Хрумна ѝ, че им остават по-малко от четирийсет и осем часа до напускане на космическата станция. Няма да позволи смъртта на един непознат да помрачи последните дни от медения им месец.

Наклони глава, запърха с мигли и заяви:

— Знаеш ли, Картър твърди, че съм много секси.

— Моля? — Рурк спря и я изгледа с присвити очи.

Ив го обичаше още повече в мигове като този, когато в мелодичния му глас се промъкваха арогантни нотки.

— Чудесен си — промълви тя, отпусна глава на гърдите му и заразкопчава ризата си.

— Нима?

— Да. Мейвис би казала, че си върхът. Мисля си, че отчасти причината да си такъв е сексапилната ти съпруга. — Захвърли ризата си и гола до кръста седна на леглото, за да свали обувките си. Погледна изпод око Рурк и забеляза, че е пхнал ръце в джобовете си и се усмихва. Тя му се усмихна в отговор и сякаш ѝ олекна на сърцето. Повдигна вежди и дяволито го попита:

— Е, прекрасни човече, какво възнамеряваш да направиш с младата си жена?

Рурк я притисна към себе си и навлажни с език устните си.

— Сега ще ти покажа.

Ив си въобразяваше, че мисълта за пътуването до Земята няма да я изплаши, след като вече беше предприела едно междупланетно пътешествие, но беше се излъгала. Когато настъпи моментът да се

качи в космическата совалка, принадлежаща на Рурк, тя се заинати и се опита да се оправдае с думите, че животът ѝ е скъп.

Рурк се запревива от смях, което още повече я вбеси, сетне я грабна в прегръдките си и я качи на борда. Когато се озоваха в луксозната кабина, сърцето ѝ затуптя силно, сякаш щеше да изскочи от гърдите ѝ.

— Пусни ме! — извика. — За нищо на света няма да пътувам с този летящ ковчег!

Рурк се престори, че не чува заплахите ѝ. Отпусна се в едно дълбоко кожено кресло и я придърпа на скута си. После сръчно привърза ръцете ѝ към страничните облегалки, за да избегне евентуалните ѝ опити да му отмъсти, като издраска лицето му.

— Престани! — Ив напразно се опитваше да се освободи. — Веднага ме отвържи! — Стегнатото ѝ задниче подскачаше, докато се въртеше в скута на съпруга си. Това го подсети как да оползотвори първите часове от пътуването. Нареди на пилота да излети веднага, щом получи разрешение от контролната кула, после освободи стюардесата с думите, че засега не се нуждаят от услугите ѝ. Щом младата жена напусна кабината, той натисна бутона за заключване на вратите.

— Ще те убия! — заплаши го Ив. Когато дочу звука от двигателите, които набираха мощ и усети вибрациите, които означаваха, че совалката всеки момент ще излети, тя реши да прегризе предпазния колан. Изкреця в ухото на Рурк:

— Отказвам да летя с това чудо! Кажи на пилота да изключи двигателите!

— Прекалено късно е, скъпа. — Той я притисна към себе си и долепи устни до тила ѝ. — Успокой се, Ив. Повярвай, че междупланетното пътешествие е по-безопасно от шофирането на автомобил в центъра на Ню Йорк.

— Дрън-дрън! О, господи! — Тя затвори очи, когато двигателят изрева. Совалката се стрелна право нагоре и Ив се почувства така, сякаш мощна сила я дърпа обратно към земята. После притеглянето като че я прилепи към гърдите на Рурк.

Едва след няколко секунди Ив откри, че болката в белите ѝ дробове е предизвикана от факта, че досега е сдържала дъха си.

Изпусна го, после си пое въздух като гмуркач, който изплува от голяма дълбочина.

Каза си, че поне още е жива, което беше истинско постижение. А сега трябва да изпълни обещанието си и да убие този негодник Рурк. Едва в този миг осъзна, че вече не е завързана, че отгоре на всичко, ризата ѝ е разкопчана, а дланите на съпруга ѝ са върху гърдите ѝ.

— Да не си въобразяваш, че ще се любя с теб, след като...

Рурк безмълвно я обърна с лице към себе си. Тя забеляза закачливите пламъчета в очите му и усети нарастващата му страст, сетне устните му докоснаха зърната ѝ.

— Подлец! — усмихнато промърмори и притисна главата му към себе си, за да го насърчи.

Все още не можеше да повярва, че ласките му успяват да я възбудят толкова много, да я накарат да изпита неописуемо удоволствие, да се чувства като перце, понесено от вятъра. Притисна се още по-силно към него и забрави за всичко, освен за устните му, които изгаряха като парещи въглени плътта ѝ.

Отпусна се на плътния мек килим, привлече Рурк върху себе си и прошепна:

— Обладай ме. — Заразкопчава ризата му, изгаряйки от нетърпение да докосне мускулестата му гръд. — Побързай, скъпи.

— Разполагаме с много време. — Той отново зацелува стегнатите ѝ гърди, които беше затоплил с дланите си. — Искам да усетя вкуса ти.

Устните му се плъзнаха по шията ѝ и все по-надолу с неописуема нежност, доставяща удоволствие и на двамата им. Усети как Ив затрепери и по кожата ѝ избиха капчици пот. Тялото ѝ се загърчи, тя нададе стон, когато любимият ѝ смъкна джинсите ѝ и разтвори бедрата ѝ, сетне езикът му докосна най-съкровеното ѝ място.

— Още! — прошепна тя и Рурк се подчини. Искаше му се да я погълне цялата. Смътно осъзнаваше, че единствено в неговите прегръдки Ив се отпуска напълно и позволява на страстта да я завладее до умопомрачение.

Тя лежеше с разперени ръце и тялото ѝ още потръпваше от изживяното удоволствие, когато Рурк я облада.

Младата жена повдигна клепачи и се втренчи в очите му, които не бяха замъглени от страстта. Рурк беше господар на положението,

умееше да упражнява пълен контрол над чувствата си. Тя изпита непреодолимо желание да го извади от равновесие, да го накара да забрави всичко друго, освен нея, да сломи волята му. Не искаше да бъде безпомощна играчка в ръцете му.

— Още! — прошепна отново и обви бедра около кръста му, за да го накара да проникне по-дълбоко в нея. Притегли главата му и впи зъбите си в прекрасно очертаните му устни. Рурк сви дланите си в юмруци и усили ритъма, докато изведнъж му се стори, че сърцето му ще се пръсне. Тя се беше вкопчила в него, забиваше нокти в гърба, в раменете, в бедрата му. Болката сякаш подсилваше страстта му.

Усети как тялото ѝ отново се загърчи, мускулите ѝ го стегнаха като в юмрук. Мислено повтаряше една-единствена дума: „Отново! Отново! Отново!“, докато обладаваше любимата си жена и с устни, притиснати върху нейните, заглушаваше гърлените ѝ стенания.

Почувства как Ив се напруга. Притисна лице към косата ѝ и след последен мощен тласък достигна върховното удоволствие. Отпусна се върху нея, сърцето му биеше лудо, виеше му се свят. Стори му се, че жената под него е като гладката повърхност на спокойна река.

— Не бива да продължаваме в този дух — задъхано промълви Ив след минута. — Има опасност да се унищожим взаимно.

Въпреки че се чувстваше безкрайно изтощен, Рурк отговори през смях:

— Във всеки случай крайт ни ще бъде прекрасен. Искаше ми се последната вечер от медения ни месец да бъде по-романтична, да пийнем хубаво вино и да послушаме нежна музика. — Повдигна глава и се усмихна. — Но и това не беше лошо.

— Да не мислиш, че си успял да ме омилоставиш? Още не мога да ти простя всичко, на което ме подложи.

— Знаеш ли, установих, че гневът те прави още по-страхотна любовница. — Повдигна брадичката ѝ и докосна с език трапчинката в средата. — Обожавам те, Ив.

Младата жена объркано го изгледа, не бе успяла да свикне с нежностите му и да ги възприема хладнокръвно. Той гъвкаво се изправи и без да си направи труда да се облече, се приближи до огледалната конзола между две кресла. Постави дланта си върху нея и гладката повърхност се разтвори, разкривайки някаква кутийка, облицована с кадифе.

— Приготвил съм ти малък подарък.

— Не е необходимо. Знаеш, че подобни жестове не ми допадат.

— О, да, подаръците те карат да изпитваш неудобство, освен това трябва да благодариш за тях. — Усмихна се и добави: — Може би точно заради това държа да ти ги правя. — Седна на пода до нея и ѝ подаде кутийката. — Хайде, отвори я.

Ив беше сигурна, че вътре има някакво бижу. Рурк очевидно изпитваше удоволствие да я обсипва с диаманти, смарагди и златни верижки. Подаръците му я смайваха и я караха да се чувства неловко. Ала когато отвори кутийката, откри едно бяло цвете.

— Какво е това?

— Цветче от сватбения ти букет. Подложено е на специална обработка.

— Любимите ми петунии. — Ив се просълзи и извади цветето, все още развълнувана от прекрасните спомени. Венчелистчетата бяха свежи и покрити с влага, като че петунията беше току-що откъсната от градината.

— Както вече ти казах, в една от компаниите ми е разработена специална технология, която съхранява растенията. Искях да ти подаря това цвете. — Той взе дланите ѝ в своите. — Искях да принадлежи на двама ни, за да ни напомня, че има неща, които издържат дълго време.

Ив вдигна поглед и очите им се срещнаха. Помисли си, че и двамата бяха прекарали детството си в нищета, но бяха успели да се преборят с живота. Запознанството им беше свързано с насилие и с трагедия, ала любовта им бе помогнала да превъзмогнат всичко. Доскоро бяха вървели по различни пътеки, а сега заедно крачеха по трудния житейски път. „Има неща, които издържат дълго време — помисли си тя. — Съвсем обикновени неща. Например любовта.“

ТРЕТА ГЛАВА

През изминалите три седмици нищо не се беше променило в полицейското управление. Кафето, което поднасяха в закусвалнята беше все така отвратително, шумът — нетърпим, а гледката, разкриваща се от миниатюрното прозорче в кабинета на Ив — все така потискаща.

И все пак младата жена бе щастлива, че отпуската ѝ е свършила.

Колегите ѝ бяха оставили съобщение на монитора. Когато Ив влезе в стаичката и забеляза примигващия екран, моментално ѝ хрумна, че никой друг, освен стария ѝ приятел и компютърен гений Фийни не би могъл да включи електронното устройство без личния ѝ код. Надписът на монитора гласеше:

„Добре дошла, прелъстителко лейтенант.
Браво на теб!“

Ив с мъка потисна смеха си. Хуморът беше малко дебелашки, но съобщението я накара да се почувства така, сякаш не беше отсъствала нито ден.

Погледна към бюрото си, върху което цареше пълен хаос. Не беше успяла да го подреди, тъй като часове след неочакваното приключване на случая, който разследваше, се беше омъжила и бе заминала на сватбено пътешествие. Но веднага забеляза грижливо запечатания диск с надлежно залепено етикетче, поставено върху всички документи.

Досети се, че това е дело на Пийбоди. Постави диска в компютъра си, изруга и удари с длан устройството, от което се разнасяха странни хълцащи звуци, и се убеди, че вярната ѝ помощница действително е написала рапорт за ареста и го е архивирала.

Помисли си, че сигурно не ѝ е било лесно, след като е споделяла леглото на обвиняемия.

Ив прегледа натрупаните материали и направи кисела гримаса. Видя, че през следващите дни ѝ предстои да прекара повечето си време в съда. Дошъл беше моментът да си плати, задето беше отсъствала от работа цели три седмици, за да угоди на Рурк.

После си напомни, че и той е направил доста промени в натоварения си ежедневен график и навярно също е претоварен. Време беше да се върнат към работата си и към действителността. Но вместо да прегледа делата, по които ѝ предстоеше да дава свидетелски показания, Ив включи видеотелефона си и поръча да я свържат с Пийбоди.

Скоро познатото, сериозно лице на младата жена се появи на монитора.

— Лейтенант Далас, добре дошла.

— Благодаря. Ако обичаш, ела в кабинета ми. Възможно най-бързо.

Без да изчака отговор, тя изключи устройството и се усмихна. Беше настояла да назначат Пийбоди в отдел „Убийства“, а сега възнамеряваше да направи нещо повече за младата си и способна асистентка. Отново включи видеотелефона.

— Тук лейтенант Далас. Командирът свободен ли е?

— Лейтенант, радвам се да ви видя. — Секретарката лъчезарно ѝ се усмихна. — Как прекарахте медения си месец?

— Нормално. — Ив се изчерви, когато забеляза любопитния ѝ поглед. Посланието, което беше заварила на монитора си, я беше разсмяло, но замечтаното изречение на секретарката я накара да потъне вдън земя.

— Бяхте прекрасна булка. Снимките бяха отпечатани във вестниците, събитието беше отразено в телевизионните новини, а специализираните канали за светски клюки няколко пъти излъчиха пълен видеозапис на сватбената церемония. Показваха и кадри от пребиваването ви в Париж. Господи, със съпруга ви бяхте незабравима, романтична двойка.

— Така е — измърмори Ив и си помисли: „Ето цената на славата. Питам се дали щяха да ми обръщат толкова много внимание, ако се бях омъжила за друг“. А на глас продължи: — Беше... хубаво... Всъщност исках да разговарям с командира.

— О, да, извинете. Един момент.

Ив забели очи. Възможно беше някога да се примири с мисълта, че е център на внимание, но никога нямаше да изпита удоволствие от това.

— Добре дошла, Далас. — Командирът широко се усмихваше, но изражението му беше някак странно. — Изглеждаш... добре.

— Благодаря ви, сър.

— Добре ли прекара медения си месец?

„Господи! — мислено възкликна младата жена. — Кога ли някой ще ме попита дали ми е било приятно, докато съм се чукала по време на околосветското и междупланетното пътуване?“

— Да, сър. Благодаря ви. Предполагам, че вече сте се запознал с рапорта на полицаи Пийбоди относно приключването на случая „Пандора“.

— Разбира се. Рапортът е много обстоен. Прокурорът ще поиска максимална присъда за Касто. Разминало ти се е на косъм, лейтенант.

Ив не се нуждаеше от напомняне. Осъзнаваше, че за малко е щяла да пропусне не само деня на собствената си сватба, но и да се прости с живота.

— Не мога да се примиря с мисълта, че убиецът е наш колега — промърмори тя. — Извинете, сър, но тогава успях само да ви предам молбата за прехвърлянето на Пийбоди на постоянна длъжност в нашия отдел. Държа да ви уведомя, че тя ми оказа неоценима помощ при разследването на този и на други случаи.

— Бива си я — съгласи се Уитни.

— Прав сте. Имам една молба към вас...

Когато пет минути по-късно Пийбоди влезе в канцеларията на Ив, завари началничката си да се взира в монитора.

— След час трябва да бъда в съда във връзка със случая „Салватори“ — заяви Ив без всякакви предисловия. — Какво знаеш за това дело?

— Вито Салватори е обвинен в извършването на тройно убийство. Вината му се утежнява от факта, че е измъчвал жертвите си, които са били пласъори на нелегални синтетични наркотици. Салватори, който също е бил дистрибутор на „Зевс“ и други видове дрога, миналата зима е изгорил живи тримата си „колеги“ в малък пансион в Ийст Сайд, след като предварително избол очите им и изтръгнал езиките им. Вие сте била натоварена с разследването на това

убийство. — Пийбоди изрецитира наизуст цялата информация, докато стоеше мирно пред началничката си.

Ив забеляза, че както винаги, униформата ѝ е изрядна.

— Много добре. Запозна ли се с рапорта ми за арестуването на обвиняемия?

— Да, лейтенант.

Ив кимна. Край прозорчето с оглушителен трясък прелетя въздушен автобус и тя се намръщи.

— Следователно ти е известно, че преди да арестувам Салватори, счупих лявата му ръка и челюстта му и му избих няколко зъба. Адвокатите му ще се опитат да ме накиснат за превишаване на правата и прилагане на груба сила.

— Едва ли ще успеят, лейтенант. Доказано е, че обвиняемият се е опитвал да подпали цялата сграда. Ако не сте успяла да го „усмирите“, и той е щял да изгори.

— Добре, Пийбоди. До края на седмицата ще се наложи още няколко пъти да се явявам в съда. Искам да ми подготвиш кратко описание на всички предстоящи дела. След трийсет минути ще те чакам на задния вход.

— Извинете, но детектив Кроуч ме е натоварил с издирването на транспортни средства без регистрационни номера. — В гласа на Пийбоди се промъкна едва забележима иронична нотка, подсказваща чувствата ѝ към детектива и към безсмислените му задачи.

— Аз ще се разбера с него. Командирът уважи молбата ми. Прикрепена си към мен. Освободи се от идиотските си задачи и се залавяй за истинската работа.

— Какво, прикрепена съм към вас ли? — Пийбоди невярващо примигна.

— Да не би да си оглушала по време на отсъствието ми?

— Не, лейтенант, но...

— Или пък си падаш по Кроуч? — Ив се засмя, когато забеляза как по-младата жена зяпна от изненада.

— Шегувате ли се? Та той е... — Пийбоди усети, че се шегуват се нея и се изпъна като струна. — Той изобщо не е мой тип. Освен това вече съм си взела поука и никога повече няма да бъда въввлечена в любовна връзка с колега.

— Престани да се упрекваш заради Касто. Много добре знаеш, че беше успял да влезе и под моята кожа. Поздравявам те, справи се страхотно.

Пийбоди си каза, че похвалата я ласкае, но раната в душата ѝ все още не беше заздравяла.

— Благодаря, лейтенант.

— Ето защо си назначена за моя постоянна асистентка. Доколкото си спомням, мечтата ти беше да получиш значката на детектив.

Пийбоди знаеше, че най-неочаквано ѝ се представя златна възможност. За миг стисна клепачи, успя да се овладее и отвърна спокойно:

— Да, лейтенант.

— Добре, но ще трябва здравата да поработиш, докато заслужиш званието. Пригответи справката, за която те помолих. Нямаме време за губене.

— Слушам. — Пийбоди се запъти към вратата, спря на прага и се обърна. — Безкрайно съм ви благодарна, че ми давате възможност да докажа способностите си.

— Излишно е да ми благодариш. Заслужила си повишението. Но ако се провалиш, ще те направя регулировчик на движението. — Ив се подсмихна. — И то на въздушно движение.

Ив непрекъснато си напомняше, че задължението да свидетелства в съда е необходимо зло в полицейската работа, подобно на първокласните мазници и подлеци като С. Т. Фитухю, адвокат на обвиняемия. Въпросният Фитухю беше убедителен и тактичен, но си оставаше човек, който е готов да защитава най-опасните и жестоки престъпници, стига да могат да платят високия му хонорар. Беше успял да изтръгне от ръцете на закона толкова много наркобарони, убийци и изнасилвачи на деца, че можеше да си позволи да носи светлобежови костюми и ръчно изработени обувки, към които проявяваше особена слабост.

Нямаше как да не го забележиш в съдебната зала. Кожата му бе с цвят на разтопен шоколад, който се подчертаваше от светлите му костюми от великолепни материи. Красивото му лице беше гладко като

коприна благодарение на процедурите, на които три пъти седмично се подлагаше в „Адонис“ — най-модният салон за разкрасяване на мъже. Имаше спортна фигура с тесни бедра и широки рамене, а гласът му беше плътен баритон като на оперен певец.

Фитухю ухажваше хората от пресата, общуваше с елита на криминалния свят и притежаваше собствен „Джет стар“.

Едно от малките удоволствия в живота на Ив бе да изпитва презрение към него.

— Да се опитаме максимално да изясним ситуацията, лейтенант. — Адвокатът вдигна ръце и притисна един към друг върховете на палците си, изобразявайки нещо подобно на рамка. — Да изясним обстоятелствата, които са ви накарали да нападнете моя клиент на работното му място.

След възражението на прокурора Фитухю благоволи да перифразира изявлението си.

— Лейтенант Далас, навярно не отричате, че през въпросната нощ сте нанесли на клиента ми многобройни телесни повреди. — Той погледна към Салватори, който носеше обикновен черен костюм. Очевидно беше послушал съвета на адвоката си и през последните три месеца не се беше подлагал на специалното лечение за подмладяване. Косата му беше започнала да се прошарва, кожата му — да провисва. Изглеждаше стар и безпомощен.

На Ив й хрумна, че съдебните заседатели неминуемо ще бъдат по-благосклонни към възрастния болнав човек, отколкото към нея — млада жена в разцвета на силите си.

— Господин Салватори оказа съпротива по време на ареста и се опита да подпали цялата сграда. Наложил се да го възпра.

— Да го възпрете? — Фитухю бавно се насочи към мястото, където седеше Салватори, минавайки покрай дроида, който водеше записки и покрай ложата на съдебните заседатели. Една от шестте автоматични камери неотклонно го следеше. Той сложи ръка на рамото на клиента си. — Наложило се е да го възпрете, затова сте счутили челюстта и ръката му.

Ив погледна изпод око към съдебните заседатели. Израженията на неколцина от тях подсказваха очевидно съчувствие към обвиняемия. Тя стисна зъби и отговори:

— Вярно е. Господин Салватори отказа да се подчини, когато му наредих да напусне сградата и да захвърли сатъра и ацетиленовата горелка.

— Бяхте ли въоръжена, лейтенант?

— Да.

— Предполагам, със стандартното оръжие, което се зачислява на всички нюйоркски полицаи.

— Точно така.

— Ако е вярно твърдението ви, че моят клиент е бил въоръжен и е оказал съпротива при ареста, защо не сте използвали специалното зашеметяващо устройство, което е разрешено от закона?

— Използвах го, но не можах да уцеля господин Салватори, който през онази нощ беше необичайно жизнен и пъргав.

— Ясно. Кажете, лейтенант, колко пъти през десетгодишната ви служба в полицията сте сметнала за необходимо да приложите максимални мерки и да отнемете живота на онзи, когото преследвате?

Ив почувства как стомахът ѝ се свива и я побиват тръпки, но отговори с престорено равнодушие:

— Три пъти.

— Три пъти ли? — Адвокатът замълча и остави съдебните заседатели добре да огледат жената на свидетелското място. Жената, която беше убивала. — Не мислите ли, че е прекалено много? Струва ми се, че подсказва за склонност към насилие.

Прокурорът скочи като ужилен и се опита да възрази, че свидетелят не е подсъдим, следователно не е длъжен да отговаря на подвеждащи въпроси. „Полицайте винаги са на подсъдимата скамейка“ — с горчивина си помисли Ив, ала не издаде вълнението си и спокойно отговори:

— Господин Салватори беше въоръжен. Имах заповед за арестуването му по обвинението, че е убил трима души по особено мъчителен начин. Преди да изгори живи жертвите си, обвиняемият е избол очите им и е изтръгнал езиците им, поради което днес е призован да отговаря пред този съд. Той отказа да се подчини на заповедта ми да се предаде и запрати сатър към главата ми, поради което не успях да се прицеля по-точно. Сетне се хвърли върху мен и ме просна на земята. Повтаряше: „Сега ще изтръгна сърцето на гадното ченге“. После се вкопчихме в ръкопашна схватка. Счупих челюстта му

и му избих няколко зъба, а когато насочи горелката към мен, прекърших и ръката му.

— Навярно сте изпитала удоволствие от всичко това, лейтенант.

Тя се втренчи право в очите на чернокожия адвокат и произнесе с леден тон:

— Не, сър. Но изпитвам удоволствие при мисълта, че съм жива.

— Боклук такъв! — промърмори Ив, докато се качваше в колата си.

— Няма да измъкне Салватори. — Пийбоди побърза да включи климатичната инсталация, тъй като в купето беше горещо като в пещ. — Доказателствата са неоспорими. Пък и вие не му позволихте да си разиграва коня. Бяхте непоклатима.

— Грещиш. — Ив машинално прокара пръсти през косата си, стисна зъби и се включи в натовареното движение. В късния следобед улиците бяха почти задръстени от коли, а в небето се надпреварваха въздушни автобуси, огромни туристически самолети и по-малки летателни апарати, с които работещите в центъра се придвижваха към домовете си в предградията или в съседните градове. — Полагаме огромни усилия да отървем обществото от мръсници като Салватори, а адвокати от сорта на Фитухю получават цели състояния да им спасят кожата. — Тя гневно сви рамене. — Понякога това ме вбесява.

— Дори повечето престъпници да успеят да излязат на свобода, ние отново ще ги натикаме където им е мястото.

Ив иронично се засмя и погледна спътницата си.

— Голяма оптимистка си. Питам се докога. Слушай, ще се отклоня за малко, преди да се върнем в управлението. Искане ми се да прочистя белите си дробове от въздуха в съдебната зала.

— Лейтенант, може ли един въпрос. Днес не ви бях необходима в съда. Защо настоявахте да присъствам?

— Ако действително искаш да станеш детектив, трябва да опознаеш противниците си — убийци, крадци и наркомани. Запомни, най-опасни са адвокатите.

Не се изненада, когато откри, че няма къде да спре. Вдигна рамене, насочи колата към забранената за паркиране зона и включи

лампата, която показваше, че шофьорът на превозното средство е тук по служба.

Когато стъпи на тротоара, покрай нея премина наркопласьор, плъзгащ се на скейтборд. Тя строго го изгледа, а младежът се ухили, намигна ѝ и се понесе към по-безопасно място.

— Този квартал гъмжи от сводници, пласьори на наркотици и проститутки без разрешително за работа — замислено промълви тя. — Но тук ми харесва. — Отвори вратата на клуба и пристъпи в коридора, където вонеше на долнопробен алкохол и на лоша храна.

От едната страна се намираха стаички, чиито врати бяха отворени. Отвътре се разнасяше специфична миризма, подсказваща, че тези помещения са предназначени за сексуални удоволствия.

Общо взето заведението беше долнопробно, но тук все пак се спазваха основните здравни и законови норми.

Музикантите от оркестъра свиреха без особен ентусиазъм за неколцината клиенти, които не им обръщаха внимание. Ив забеляза Мейвис Фрийстоун в звуконепроницаемата кабина в дъното на залата. Косата на певицата напомняше лилав фонтан, устните ѝ бяха обагрени в същия цвят. Две парчета лъскав сребрист плат донякъде прикриваха пищното ѝ тяло. Полюшваше бедра в необикновен ритъм, което означаваше, че репетира някоя от предизвикателните си песни.

Ив се приближи до остъклената кабина и изчака Мейвис да я забележи. Когато очите ѝ се спряха върху нея, Мейвис зяпна от изненада. Закърши снага, сякаш изпълняваше индиански боен танц, после плъзна вратата встрани. От кабината се разнесе оглушителен вой на китари.

Певицата се хвърли в прегръдките на приятелката си и макар че крещеше, гласът ѝ почти не се чуваше от оглушителната музика.

— Моля? — Ив се засмя, плъзна обратно вратата и тръсна глава, сякаш се опитваше да прогони ехото. — Господи, Мейвис, каква е тази дивотия?

— Новото ми парче. Бас държа, че щом го чуят, всички ще полудеят.

— О, сигурна съм.

— Върна се, а? — Мейвис звучно разцелува приятелката си, която потръпна от неочаквания прилив на нежност. — Хайде, ела да изпием по едно. Разкажи ми всичко, без да пропускаш дори най-

незначителната подробност. Здравсти, Пийбоди. Имам чувството, че ще се свариш в тази униформа!

Повлече Ив към една маса и натисна клавиша за менюто.

— Какво искаш? Аз черпя. Крак ми плаща прилично, задето два пъти седмично пея тук. Сигурно ще се пукне от яд, че е пропуснал посещенията ти. Адски се радвам да те видя. Изглеждаш божествено. Права ли съм, Пийбоди? Сексът действа... как му казваха... ах, да, терапевтично.

Ив отново се разсмя. Беше дошла тук, защото безсмисленият брътвеж на приятелката ѝ я забавляваше и ѝ помагаше да се отпусне.

— За нас само две газирани води, Мейвис. Работното ни време не е свършило.

— О, я не се занасяй. Да не мислиш, че някой от посетителите ще те наклевети? Хайде, Пийбоди, разкопчай тази смотана униформа. Става ми горещо само като те гледам. Хей, Ив, как ти се видя Париж? Хубаво ли прекарахте на острова? А на онзи космически курорт? Обзалагам се, че от чукане с младоженеца не си успяла да се наслаждаваш на природните забележителности.

— В Париж беше прекрасно, на острова — великолепно, а на станцията — интересно. Колкото до облога, признавам, че печелиш. А сега кажи как е Леонардо?

Мейвис замечтано притвори очи. Усмихна се и натисна някакво копче на клавиатурата за менюто.

— Леонардо е върхът. Никога не съм предполагала, че ще ми бъде толкова приятно да живея с някого. Между другото, тази рокля е негово творение.

Ив повдигна вежди и огледа сребристите презрамки, които изобщо не прикриваха стегнатите гърди на певицата.

— Това ли наричаш рокля?

— В момента репетирам нова песен — ентусиазирано продължи Мейвис, сякаш не беше чула ироничната забележка. — Имам да ти разказвам куп неща. — Тя грабна чашите с газирана вода, които се появиха във витрината на автомата. — Не знам откъде да започна. Запознах се с един човек — звукорежисьор. Сега работя с него. Записваме диск с мои изпълнения и Джес Бароу е сигурен, че ще го продаде на някоя звукозаписна компания. Жесток е, повярвай ми.

Преди няколко години е бил доста известен певец. Може би си чувала за него.

— Не, не съм. — Ив знаеше, че макар Мейвис да е прекарала по-голямата част от живота си по улиците, все още си остава невероятно наивна относно известни аспекти на живота. — Колко му плащаш?

— Джес не е използвач — нацупи се Мейвис. — Естествено трябва да поеме разходите по записа. Това е напълно в реда на нещата; ако песните ми се превърнат в хитове, през първите три години той ще получава шейсет процента от печалбата. После ще преговаряме за нов договор.

— Чувала съм за този Бароу — намеси се Пийбоди. Беше разкопчала яката на униформата си, подчинявайки се на Мейвис, която й беше особено симпатична. — Преди една-две години няколко от песните му бяха много популярни, а той работеше с Касандра... — Като забеляза въпросителния поглед на Ив, тя сви рамене и поясни: — С онази прочута певица, навярно и ти си чувала името й.

— Господи, Пийбоди, непрекъснато ме изненадваш. Не предполагах, че си любителка на музиката.

— Ами... падам си по шлагерите — промърмори младата жена и побърза да отпие от чашата си. — Като много други хора...

— Искам да ви уведомя, че той е скъсал с Касандра — бодро заяви Мейвис. — Сега търси нова певица. Твърди, че съм много подходяща.

Ив се запита какво ли още търси великият Джес, но вместо да изкаже на глас подозренията си, попита:

— Как реагира Леонардо?

— Според него Джес е истински вълшебник. Слушай, трябва да дойдеш в студиото и да видиш как работим. Бароу е абсолютен гений.

Ив си каза, че непременно ще държи под око този „гений“. Мейвис беше сред малкото хора, които искрено обичаше и не искаше приятелката й да пострада.

Когато с Пийбоди се качиха в колата и потеглиха към полицейското управление, тя се обърна към помощничката си.

— Искам да провериш и кътните зъби на Джес Бароу.

Без да проявява изненада, сякаш заповедта беше напълно в реда на нещата, Пийбоди записа името в компютърния си бележник и заяви:

— Това няма да се понрави на Мейвис.

— Не е необходимо да я уведомяваме. — Ив завъртя волана и заобиколи подвижен щанд, на който се продаваха замразени плодове на клечка, после насочи колата към Десето авеню, където работи отново разбиваха настилката. Блестяща реклама уведомяваше клиентите на „Блумингдейл“ за предсезонна разпродажба на зимни облекла, с цели двайсет процента намаление. Страхотна далавера, няма що.

Внезапно забеляза как някакъв мъж с шлифер бавно се приближава към три момичета, които вървяха по улицата, и въздъхна.

— По дяволите. Само Кливис ми липсваше.

— Кой е Кливис?

— Това е неговият периметър — продължи Ив, без да отговори на въпроса, сетне паркира колата в зоната за товарни автомобили. — Едно време, когато бях редови полицаи, работех в този район. Кливис действа тук от години. Хайде, ела да отървем невинните дечица.

Слезе от автомобила и заобиколи неколцина мъже, спорещи за бейзбола. От телата им се разнасяше миризма на пот, която подсказваше, че прекалено дълго са стояли под жарките слънчеви лъчи. Ив извика, но грохотът на автоматичните чукове заглуши гласа ѝ. Тя ускори крачка и успя да пресрещне Кливис, преди да е достигнал нищо неподозиращите момичета с румени лица.

— Здравей, Кливис.

Човекът запримига зад стъклата на слънчевите си очила. Светлорусата му коса падаше на масури покрай лицето му, което бе невинно като на ангелче. Отблизо си личеше, че е най-малко на осемдесет.

— Далас! Не може да бъде! Не съм те виждал от сто години! — Усмихна се и белите му зъби проблеснаха, докато погледът му сякаш разсъбличаше Пийбоди. — Запознай ме с тази хубавица.

— Пийбоди, това е Кливис. Слушай, приятелю, нали няма да закачаш онези момичета?

— Ама не, разбира се. Изобщо не искам да ги безпокоя. — Веждите му се загърчиха като пиявици. — Само щях да им го покажа.

— Знаеш, че не бива. По-добре се прибирай, жегата не ти погася.

— О, не, харесва ми, когато е горещо. — Той се изкикоти, после въздъхна и проследи с поглед трите момичета, които, заливайки се в

смях, тичешком прекосиха улицата. — Изглежда не ще мога да им го покажа днес. Е, нищо, тогава ще го видите вие.

— Кливис, недей... — Ив внезапно млъкна. Русокосият вече беше разтворил шлифера си. Отдолу не носеше нищо, само около члена му беше завързана огромна синя панделка. — Много си елегантен. Цветът подхожда на очите ти. — Тя дружелюбно сложи ръка на рамото му. — Искаш ли да се повозиш?

— Дадено. Харесваш ли синия цвят, Пийбоди?

Младата жена тържествено кимна, отвори задната врата на колата и му помогна да се качи.

— Това е любимият ми цвят. — Затръшна вратата и се обърна към Ив, която закачливо се усмихваше: — Добре дошла, лейтенант.

— Радвам се, че отпуската ми свърши. Въпреки всичко ми е приятно, че отново съм на работа.

Приятно беше и да се прибере у дома. Ив премина през огромната метална порта и докато шофираше по извитата алея, заобиколена с тучна морава и с разцъфнали дървета, която водеше към къщата, ѝ хрумна, че вече не се чувства като натрапница. Очевидно започваше да свиква с мисълта, че живее в елегантната къща, изградена от камък и стъкло. Контрастът между дома ѝ и работното ѝ място вече не ѝ се струваше толкова поразителен. Наоколо цареше тишина — лукс в центъра на огромния град, който само много богатите можеха да си позволят. Чуваше се чуруликането на птиците, разнасяше се ароматът на прясно окосена трева. Никой не би предположил, че наблизо хората се блъскат по напечените от слънцето улици, а изнервените шофьори натискат клаксоните.

Тази къща беше убежище не само за Рурк, но и за самата нея. Веднъж той беше казал, че са две лутащи се души. Питаше се дали е дошъл краят на лутанията им, след като вече не бяха самотни.

Остави колата пред парадния вход. Знаеше, че таратайката ще подразни Съмърсет, верният иконом на Рурк, който се движеше така, сякаш беше глътнал ръжен. Можеше да превключи на автоматично управление, при което автомобилът щеше да заобиколи къщата и да спре на определеното му място в гаража, но тя не пропускаше възможност да се заяде с икономом.

Отвори вратата, пристъпи във фоайето и се сблъска със Съмърсет, който я наблюдаваше със скръстени ръце и с иронична усмивка.

— Лейтенант, превозното ви средство загрозява гледката — с леден тон заяви той.

— Колата принадлежи на полицията. — Ив се наведе и вдигна котарака с разноцветни очи, който се умилкваше около нея. — Щом ти пречи, премести я. — Дочу звънлив смях и повдигна вежди. — Да не би да имаме гости?

— Точно така. — Икономът неодобрително изгледа измачканите ѝ дрехи и кобура с оръжието, който още не беше свалила. — Препоръчвам ви да се изкъпете и да се преоблечете, преди да се запознаете с гостите.

— Аз пък ти препоръчвам да ме целунеш отзад — закачливо произнесе тя и го отмина с гордо вдигната глава. Влезе в големия салон, където беше подредена колекция от безценни предмети от всички краища на вселената. При всяко свое пътуване Рурк обогатяваше сбирката.

Веднага забеляза фините сандвичи, изящно подредени върху сребърни подноси, и кристалните чаши, пълни с искрящо бяло вино. Погледът ѝ беше привлечен от Рурк, който в „небрежното“ си облекло беше красив като ангел на откъснението. Черната му копринена риза беше разкопчана, черните панталони, придържани от колан със сребърна катарاما, прилепваха като излети върху мускулестите му бедра. Изглеждаше като възплъщение на Сатаната — съблазнителен и опасен.

Освен него в просторната зала имаше само една двойка. За разлика от Рурк непознатият мъж беше с много светла кожа. Дългата му златиста коса се спускаше до раменете му. Носеше силно вталено синьо сако. Лицето му беше красиво, с квадратна челюст, а кадифените му очи бяха невероятно привлекателни и човек пропускаше да забележи прекалено тънките му устни.

Жената беше изумително красива. Разкошната ѝ коса с цвят на отлежало червено вино беше прибрана на тила, палави къдрици се изплъзваха и се спускаха по врата ѝ. Проницателните ѝ зелени очи бяха премрежени като на котка, тънките ѝ вежди сякаш бяха очертани

с черен туш. Лицето ѝ беше бяло като мляко, скулите ѝ — изпъкнали, а плътните ѝ устни — изключително чувствени.

Тялото на непознатата също беше великолепно. Тя носеше яркозелена права рокля, която подчертаваше пищните ѝ форми. Раменете ѝ бяха голи, а дълбокото деколте разкриваше заоблените ѝ гърди.

— О, скъпи Рурк! — Жената отново звънко се засмя, шеговито го подръпна за косата и нежно го целуна. — Толкова ми липсваше!

Ив неволно докосна кобура. Хрумна ѝ, че само да включи оръжието си, което беше настроено на най-ниската мощност, червенокосата ще заподскача като кукла на конците. „Не го мислиш насериозно, нали, миличка?“ — каза си тя и побърза да пусне на пода Галахад, преди да го е стиснала толкова силно, че да му счупи някое ребро.

— Радвам се, че има още някой, на когото моят съпруг липсва — престорено небрежно заяви тя и прекрачи прага на салона. Гневът нарасна, когато забеляза насмешливия поглед на Рурк. Помисли си: „Ще се погрижа усмивката ти да помръкне, приятелю“.

— Ив, не забелязахме кога си влязла.

— Очевидно. — Тя сграбчи сандвич от подноса и отхапа огромен залък.

— Искам да те запозная с нашите гости Риана От и Уилям Шафър. А това е съпругата ми Ив Далас.

— Внимавай, Рий, тя е въоръжена — изкикоти се Уилям. Прекоси помещението с бързи крачки като галопиращ кон и протегна ръка на Ив. — Удоволствие е да се запозная с вас. Изключително ми е приятно. С Рий бяхме много разочаровани, че не можахме да присъстваме на сватбата ви.

— Направо бяхме покрусени. — Риана се усмихна и в зелените ѝ очи проблесна лукаво пламъче. — Изгаряхме от желание да се запознаем с жената, която постави Рурк на колене.

— Все още е на крака — жлъчно отбеляза Ив и хвърли унищожителен поглед към съпруга си, който ѝ поднесе чаша вино. — Поне засега.

— Рий и Уилям работят върху важен проект в лабораторията на Таурус 3. Току-що са се завърнали на Земята да прекарат отпуската си, която напълно са заслужили.

— О, така ли? — възкликна Ив и си каза, че пет пари не дава, ако никога повече не види тези двамата.

— Единият проект е особено интересен — обади се Уилям. — След година, най-много след две, „Рурк Индъстрийз“ ще разработят нова технология, която ще предизвика революция в развлекателния бизнес.

— О, това ще бъде знаменателно откритие, което ще разтърси света — иронично се усмихна Ив.

— Иронията ви е неуместна, защото очакваме точно такъв ефект. — Риана отпи от виното си и огледа домакинята. Видя пред себе си привлекателна млада жена с решително проблясващи очи, която не успяваше да прикрие раздразнението си. — Не изключвам възможността от важни открития и в областта на медицината.

— Рий е експерт по тези въпроси. — Уилям вдигна чашата си за тост и нежно погледна красивата си партньорка. — Аз отговарям само за забавленията.

— Сигурна съм, че след дългия и уморителен работен ден Ив не се интересува от нашите делови разговори — намеси се Риана и се усмихна. — Моля да ни извините. Ние, учените, понякога сме ужасно досадни. Разбрах, че току-що сте се завърнали от „Олимп“. — При всяко нейно движение копринената ѝ рокля тихо прошумоляваше. — Ние с Уилям участвахме в изграждането на развлекателния и медицинския център на космическата станция. Успяхте ли да ги разгледате?

— Не разполагахме с много време — рязко отвърна Ив. Мислено се упрекна за грубостта си. Каза си, че е крайно време да свикне да се движи в изисканото общество, където много красиви жени ще правят мили очи на съпруга ѝ. — Макар строежът да не е завършен, останах с отлични впечатления. Рурк спомена, че холограмната зала в грандхотела е ваше творение — обърна се тя към Уилям.

— Признавам си. Обичам електронните игри. А вие?

— За Ив холограмните програми са начин да поддържа формата си — усмихнато се намеси Рурк. — Всъщност по време на престоя ни се случи нещастие. Самоуби се Матиас, един от специалистите по аутотроника.

Уилям смръщи чело.

— Матиас ли? Не е ли един червенокос, луничав младеж?

— Да.

— Боже мой! — Гостът потръпна и жадно отпи от виното си. — Сигурна ли сте, че не е било злополука? Доколкото си спомням, младият човек беше изключително жизнен и имаше прекрасни хрумвания. Изобщо не приличаше на човек, който би посегнал на живота си...

— Но все пак го е сторил — прекъсна го Ив. — Обесил се е.

— Какъв ужас! — Риана пребледня и приседна на страничната облегалка на едно канапе. — Познавах ли го, Уилям?

— Едва ли. Може би си го виждала един-два пъти в клуба, но си спомням, че младежът беше самотник и почти не общуваше с колегите си.

— Все пак ми е мъчно за него — промълви красавицата. — Жалко, че и вие сте се сблъскали с подобен трагичен инцидент по време на медения ви месец. Предлагам да сменим темата. — Котаракът Галахад скочи на канапето и пхна главата си под дланта ѝ. — Изгарям от любопитство да науча подробности за сватбата ви, на която не можахме да присъстваме.

— Останете на вечеря — предложи Рурк и стисна ръката на Ив, сякаш ѝ се извиняваше. — Ще ви разкажем всички подробности и вярвам, че ще ви отегчим до смърт.

— Съжалявам, но е невъзможно. — Уилям поглади рамото на Риана със същия небрежен жест, с който тя милваше котарака. — Имаме билети за театър и вече закъсняваме.

— Както винаги си прав. — Красавицата се изправи с очевидно нежелание. — Надявам се скоро да се видим, приятели. Ще останем на Земята още месец-два. Искане ми се ние двете да се опознаем по-добре, Ив. Със съпруга ви сме приятели от... дълго време.

— Заповядайте по всяко време — намеси се Рурк. — Очаквам ви утре сутринта в кабинета ми с подробен доклад.

— Ще бъдем там, шефе. — Риана остави чашата си на масичката. — Предлагам в най-скоро време да обядваме заедно, Ив. Без мъжка компания. — Изражението ѝ беше толкова добродушно, че Ив се упрекна заради ревността си. — Ще поговорим за несравнимия Рурк и ще обменим опит.

Ив неволно се усмихна. Не можеше да откаже на привидно безобидната покана.

— Интересна тема — промълви тя, изпрати гостите до вратата, помахаша им и рязко се извърна към Рурк: — Откога се познаваш с нея, че иска да обменяме опит?

— Прекъснах връзката си с нея преди години. Преди хиляди години. — Прегърна я през кръста и я целуна.

— Сигурно е платила скъпо и прескъпо на пластичните хирурзи, за да поддържат тялото ѝ.

— Трябва да признаеш, че е направила отлична инвестиция.

Ив вирна брадичката си и гневно го изглежда.

— Питам се има ли красива жена, която да не е минала през леглото ти?

Рурк наклони глава, присви очи и се престори, че размишлява.

— Не. — Изсмя се, когато младата жена замахна. — Шегуваш се, нали, иначе щеше да ме удариш. — В този миг изстена, защото юмрукът ѝ се заби в корема му. Разтърка болното място, изпитвайки благодарност, че тя не го е ударила с всичка сила. — Май не трябваше да те предизвиквам.

— Нека да ти бъде за урок, женкар такъв! — престорено гневно възкликна Ив, но му позволи да я вземе в прегръдките си.

— Гладна ли си?

— Като вълк.

— Аз също. — Той тръгна нагоре по стълбата. — Предлагам да вечеряме в леглото.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Когато Ив се събуди, котаракът лежеше върху гърдите ѝ, а видеотелефонът на нощното шкафче звънеше. Навън се зазоряваше. През прозорчето на тавана проникваше дрезгава светлина, небето беше покрито с буреносни облаци. Без да отваря очи, младата жена посегна към слушалката и нареди на устройството да изключи видеото, сетне се обади, опитвайки се да се разсъни:

— Тук Далас.

— Съобщение за лейтенант Ив Далас. Смъртен случай на Медисън авеню 5002, апартамент 3800, принадлежащ на Артър Фокс. Код четири.

— Съобщението прието. Свържете се с полицай Дилия Пийбоди, за да присъства на огледа.

— Прието. Прекъсвам връзката.

— Какво означава „код четири“? — попита Рурк, който седеше и милваше котарака, изпаднал в екстаз от ласките му.

— Че имам достатъчно време да взема душ и да изпия чаша кафе. — Тя се огледа, но не откри халата си и се запъти гола към банята. Преди да влезе, се обърна и добави: — Съобщиха ми, че на местопрестъплението вече има човек от полицията. — Стъпи в кабинката, разтърка очи и нареди: — Включи струята на максимална мощност, температура трийсет и пет градуса.

— Ще се свариш — подвижна ѝ Рурк.

— Нямам нищо против. — Младата жена възкликна от удоволствие, когато горещата вода обля тялото ѝ. Натисна едно копче в стената и подложи шепата си, която се напълни със зеленикав течен сапун. Когато след няколко минути спря душа, се чувстваше напълно освежена. Усети аромата на кафе и забеляза, че Рурк стои с димяща чаша на прага на банята.

— За мен ли е?

— Да, стараем се да задоволим капризите на клиентите си.

— Много благодаря. — Тя взе чашата и влезе в кабинката за изсушаване. — Какво прави досега? Да не би да си ме наблюдавал.

— Обичам да те съзерцавам. Кой знае защо си падам по високи, слаби жени, особено когато излизат изпод душа. — Той влезе в кабината и поиска почти студена вода.

Ив потръпна. Още не можеше да проумее защо човек, който притежава най-люксовите сгради и вещи, се подлага на изтезание, като взима студени души. Изключи сешоара, разреса с пръсти косата си, изми си зъбите и намаза лицето си с крема, който Мейвис настояваше да използва.

— Не бива да ставаш по никое време, само защото мен ме събудиха — обърна се тя към съпруга си.

— Не се притеснявай за мен. — Рурк взе затоплена хавлиена кърпа и я завърза около кръста си. — Имаш ли време да закусиш?

Ив, която наблюдаваше отражението му в огледалото и се възхищаваше от лъскавата му, гарвановочерна коса и от блестящата му кожа, разсеяно промърмори:

— Ще хапна нещо по-късно.

Рурк наклони глава.

— Май мисълта ти е заета с друго.

— Признавам, че и аз изпитвам удоволствие да те наблюдавам — промърмори тя и отиде да се облече за срещата си със смъртта.

В този ранен час движението по улиците още не беше натоварено. Ръмеше неприятен дъждец. Въздушните автобуси буботеха в притъмнялото небе, натоварени с хора, които се прибираха след нощната смяна и с други, за които работният ден едва сега започваше. Огромните табла за светлинни реклами още не бяха включени, но собствениците на вездесъщите подвижни колички с готова храна вече ги зареждаха. От уличните шахти, наподобяващи порите на подземния свят, където се намираха метрото и огромните магазини, излизаха кълба дим. Въздухът беше нагорещен и влажен като в сауна.

Ив шофираше колата и с благодарност си мислеше, че поне този път няма да попадне в улично задръстване.

На този участък от Медисън авеню се намираха луксозни бутици и небостъргачи, наподобяващи сребристи копия. Тук живееха хора, които можеха да си позволят да пазаруват в най-скъпите магазини. Огромните улични ескалатори бяха остъклени, за да изолират дъжда, вятъра и снега, както и шума от транспортните средства, който само след час щеше да стане непоносим.

Ив задмина такси, с което пътуваше елегантна блондинка с жакет от блестяща материя — истинска многоцветна дъга сред сивкавата утринна светлина. „Навярно е компаньонка, която се прибира, след като е прекарала нощта при клиент“ — помисли си тя. Богатите си купуваха не само скъпи дрехи, но и луксозни жени.

Тя вкара колата в подземния гараж и показа значката си на робота, охраняващ електронната бариера. След внимателно проучване на значката и на лицето ѝ, той натисна някакъв бутон и на екрана се появи номерът на отреденото ѝ място за паркиране. Разбира се, беше в далечния край на гаража, далеч от асансьора. Ив примирено сви рамене и си каза: „Удобните места не са за ченгетата“. Качи се в асансьора, съобщи по интеркома в кой апартамент отива и кабината автоматично спря на желания етаж.

Доскоро навярно би онемяла при вида на разкошното фоайе на трийсет и седмия етаж, украсено с алени хибискуси и с великолепни бронзови скулптури. Но откакто живееше в света на Рурк, богатството и разкошът вече не ѝ правеха впечатление. Огледа фонтаните от двете страни на входа и си каза, че по всяка вероятност съпругът ѝ е собственик на сградата.

Приближи се до апартамент 3800 и показа значката си на жената полицаи, която стоеше пред вратата.

— Лейтенант! — Полицайката застана мирно. — Партньорът ми е вътре заедно с господин Фокс, собственикът на жилището. Въпросният господин е повикал линейка, след като открил труп на приятеля си. От „Бърза помощ“ ни уведомиха за случилото се, както го изисква правилникът. Задържахме линейката, докато направите оглед на местопрестъплението.

— Заключен ли е апартаментът?

— Да. — Тя погледна към вратата. — Не можахме да изкопчим нищо от Фокс. Изпаднал е в истерия. Трудно е да се прецени какво е докосвал... освен трупа, разбира се.

— Нима е преместил мъртвеца?

— Не, лейтенант. Тоест... тялото още е във ваната, но той се е опитвал... да върне към живот приятеля си. Сигурно е бил в шок, иначе щеше да забележи, че ваната е пълна с кръв. Вените на жертвата са прерязани. По всичко личи, че смъртта е настъпила минимум един час преди трупът да бъде открит.

Ив притисна към гърдите си чантичката с необходимите ѝ принадлежности за извършване на огледа и попита:

— Повикахте ли патолога?

— Съобщиха ми, че всеки момент ще бъде тук.

— Добре. Когато пристигне офицер Пийбоди, пуснете я в апартамента, междувременно не напускайте поста си. А сега отворете.

— Жената полицай пхна шперца в процепа. Вратата се плъзна встрани и отвътре се дочу ридание.

— Откакто сме тук, не е престанал — промърмори униформената. — Дано да успеете да го успокоите.

Ив безмълвно мина покрай нея и плъзна обратно вратата, докато се задейства заключващият механизъм. Озова се в коридор, облицован с черен и бял мрамор. От двете страни на вратата имаше спираловидни колони, които бяха обвити с екзотични пълзящи растения. Разкошният полилей беше от черно стъкло. Огромната дневна също беше в черно и бяло. Черните кожени канапета и масичките от абаносово дърво се открояваха на фона на белите мраморни подове. Завесите на черни и бели райета бяха спуснати, но светлината от лампите, вградени в тавана, се отразяваше от блестящите мраморни повърхности.

Видеоекранът беше изключен, но никой не беше натиснал бутона, който го прибираще в нишата му. Стълба от бял мрамор водеше към втория етаж, който беше ограден с бели перила. От куполообразния таван висяха саксии с огромни папрати.

Ив си помисли, че колкото и да си богат, не можеш да подкупиш смъртта. Пред нея всички хора са равни.

Ослуша се и надникна в помещението, откъдето се разнасяха неутешимите ридания. Това беше малък кабинет, чиито стени бяха запълнени с полици с редки книги. В едно от огромните кресла с виненочервена тапицерия седеше някакъв мъж. Красивото му лице със златист тен беше разкривено от скръб. Косата му, която също беше златиста като току-що изсечена монета, стърчеше на сплъстени

кичури. Непознатият носеше бяла копринена роба, изцапана със засъхнала кръв. Краката му бяха боси, а треперещите му ръце бяха обсипани с пръстени. Върху левия му глезен беше татуиран черен лебед.

Униформеният полицаи, който седеше до него с нещастно изражение, вдигна поглед към Ив и понечи да каже нещо.

Тя поклати глава и му показа значката си. После посочи към тавана и въпросително го изгледа.

Полицаят кимна, вдигна палец, сетне поклати глава.

Ив безшумно напусна кабинета. Искаше да огледа трупа, преди да разговаря със свидетеля.

На втория етаж имаше няколко помещения със затворени врати, но младата жена лесно се ориентира, като проследи кървавата диря. Озова се в спалня, обзаведена в приглушени зелени и сини цветове, които създаваха впечатлението, че човек се намира в дълбините на езеро. Огромното легло беше застлано със сини копринени чаршафи, върху които бяха натрупани меки възглавници.

Тук също имаше скулптури, повечето изобразяващи голи богове и богини. Всички шкафове бяха вградени в стените и спалнята беше идеално подредена, което според Ив, ѝ придаваше необитаем вид. Плътният и мек морскосин килим беше осеян с петна от кръв.

Кървавата диря водеше към банята. Ив беше подготвена за гледката, която я очакваше. Мъртъвците не я плашеха, но тя се отвърщаваше от смъртта, от насилието и жестокостта, свързани с нея. И все пак потръпна, когато влезе в помещението. Стените, облицовани със зелени и светлобежови плочки, бяха изпръскани с кръв, която навярно бе бликнала като фонтан от прерязаните вени на мъртвеца, чиято ръка беше праметната през ръба на огромната прозрачна вана. Върху огледалния под се бяха образували червеникави локвички.

Водата във ваната беше мръсно розова, въздухът беше изпълнен със специфичната миризма на кръв. Отнякъде се разнасяше тиха музика, сякаш някой свиреше на арфа. Две огромни бели свещи бяха поставени в горния и долния край на продълговатата вана и все още горяха.

Главата на мъртвеца почиваше върху възглавничка със златен бордюр, безжизнените му очи се вираха в саксията с папрат, която

висеше от огледалния таван. Той се усмихваше, сякаш с удоволствие беше наблюдавал предсмъртната си агония.

Ив тежко въздъхна. Беше познала мъртвеца. Гол, с прерязани вени, във ваната лежеше прочутият адвокат С. Т. Фитухю и се усмихваше на собственото си отражение.

— Салватори ще бъде много разочарован — промърмори тя и се зае за работа. Напръска дланите и обувките си със специален спрей, за да не оставя отпечатъци, включи записващото устройство и извади уредите от чантичката. Беше успяла да вземе проба от кървавата вода във ваната, да огледа трупа, за да установи кога е настъпила смъртта, да снее отпечатъци от пръстите му, както и да заснеме всичко с видеокамерата, когато Пийбоди задъхана застана на прага.

— Извинете за закъснението, лейтенант. Имаше страхотно задръстване.

— Извинена си. — Тя подаде на Пийбоди ловджийския нож с дръжка от слонова кост, който беше запечатала в прозрачен плик. — Изглежда, е прерязал вените си с това. Оръжието е антикварна рядкост, навярно би зарадвало някой колекционер. Ще го проверим за отпечатъци.

Пийбоди прибра ножа в чантата за веществени доказателства, сетне хвърли поглед към ваната и присви очи.

— Лейтенант, това не е ли...

— Фитухю — прекъсна я Ив.

— Какво го е накарало да се самоубие?

— Още не сме доказали, че е самоубийство. Златно правило в нашата професия е никога да не прибързваме със заключенията и да не се осланяме на предположения. Повикай „метачите“. Искam цялото помещение да бъде маркирано. Вече можем да предоставим трупа на патолога. — Ив отстъпи крачка и огледа кържавите петна по дланите си. — Докато разговарям с Фокс, искам да разпиташ двамата униформени, които първи са се озовали тук. — Обърна се и хвърли последен поглед към мъртвеца. — Мръсник такъв! Точно така се усмихваше в съдебната зала, когато си въобразеше, че е поставил опонента си на тясно. — Без да откъсва поглед от него, тя избърса кръвта от ръцете си със специалното почистващо средство и прибра изцапаната кърпичка в чантата. — Предупреди лекаря, че искам токсикологичен анализ на кръвта. И то незабавно.

Когато влезе в кабинета на долния етаж, по лицето на униформения полицай се изписа облекчение. Фокс вече не ридаеше, а хлипаше беззвучно и целият трепереше. Ив нареди на полицая:

— Изчакайте отвън патолога и моята помощничка, полицай Пийбоди. Предайте ѝ вашия рапорт. Искам да разговарям насаме с господин Фокс.

— Слушам. — Той побърза да излезе.

— Господин Фокс, аз съм лейтенант Далас. Приемете съболезнованията ми. — Ив натисна бутона за вдигане на щорите и в помещението нахлу бледа светлина. — Моля, разкажете ми какво се случи.

— Мъртъв е. — В мелодичния глас на Фокс се долавяше лек акцент. — Фиту е мъртъв. Не мога да повярвам. Съществуването ми вече е безсмислено. Не искам да живея без него.

„Грещиш, приятелю, животът продължава — помисли си Ив. — Така е устроен светът.“ Седна и постави записващото устройство на масата.

— Ще ви олекне, ако споделите с мен всичко, което знаете. Преди това ще ви уведомя за правата ви. Не се безпокойте, такава е задължителната процедура.

Постепенно непознатият престана да трепери, вдигна глава и впери подутите си от плач златисти очи в младата жена.

— Нима мислите, че съм го убил?

— Господин Фокс...

— Та аз го обичах! Заедно сме от дванайсет години, той беше моят живот...

„Животът продължава — отново си каза тя. — Само че още не си го разбрал.“ А на глас изрече:

— Вярвам ви и съм сигурна, че ще ми помогнете. Разкажете ми какво се случи.

— Напоследък Фиту страдаше от безсъние, но не искаше да взима сънотворни. Предпочиташе да почете, да послуша музика или да прекара час-два в света на виртуалната реалност. Понякога се забавляваше с компютърни игри, казваше, че му отпускали нервите. Зная, че делото, с което се занимаваше, му създаваше доста тревоги.

— Навярно става дума за защитата на Салватори.

— Да, той често споменаваше това име. — Фокс избърса очите си с окървавения си ръкав. — Никога не обсъждаше делата си с мен. Спазваше професионалната етика. Пък и аз не съм адвокат, а диетолог. С Фиту се запознахме преди години, когато се обърна за съвет към мен. Бързо се сприятелихме, после станавме любовници, накрая не можехме да си представим живота един без друг...

Ив искаше да научи цялата история, но в момента повече я интересуваха събитията, довели до смъртта на адвоката.

— Споменахте, че е страдал от безсъние — меко каза тя.

— Точно така. Причината е, че целият се отдаваше на работата си. Случилото се в съдебната зала, съдбите на клиентите му не му даваха покой. Често ставаше посред нощ и отиваше да програмира нова игра. Понякога го заварвах да дреме пред телевизора, друг път вземаше гореща вана. — Лицето му се изкриви от мъка, сълзите му отново рукохнаха.

Ив се огледа, забеляза малък дроид-сервитьор в ъгъла на кабинета и му нареди да донесе чаша вода, сетне продължи разпита:

— И така, какво се случи снощи? Може би приятелят ви отново не е могъл да заспи?

— Нямам представа. — Фокс вдигна ръце, после немошно ги отпусна в скута си. — За разлика от него аз винаги спя непробудно. Легнахме си малко преди полунощ, гледахме късните новини по телевизията и изпихме по чаша бренди. Както винаги на сутринта се събудих рано.

— Спомняте ли си колко беше часът?

— Около пет. И двамата обичаме да закусваме рано; имам навика лично да програмирам утринното меню. Забелязах, че Фиту не е в леглото и реших, че сигурно е в дневната или в някоя от стаите за гости. После влязох в банята и... го видях. Господи, скъпият ми Фиту! Всичко беше обляно в кръв — истински кошмар! — Той притисна треперещата си ръка към устните си и многобройните му пръстени заблестяха. — Изтичах и заудрях с юмруци по гърдите му, опитвах се да го съживя. Бях напълно обезумял. Виждах, че е мъртъв и въпреки това исках да го извадя от ваната. Но той беше прекалено тежък, а ръцете ми трепереха. Прилоша ми. — Фокс притисна с длан корема си. — После повиках линейка.

Ив знаеше, че има опасност той да припадне, ако не успее да го накара да се овладее. Не можеше да му даде успокоително, докато не научеше всички подробности.

— Зная колко мъчително е всичко това за вас, господин Фокс. Съжалявам, че се налага да ви разпитвам точно сега, но повярвайте, че е в интерес на всички.

— Чувствам се по-добре — промърмори той и взе чашата, която му подаваше дройдът. — Искам да приключим колкото е възможно по-бързо.

— Опишете ми в какво настроение беше приятелят ви снощи. Споменахте, че е бил притеснен заради някакво дело.

— Действително беше разтревожен, но не беше изпаднал в депресия. По-скоро бе раздразнен от поведението на някакво ченге, което му създаваше неприятности. — Той отпи няколко глътки вода.

Ив мъдро предпочете да не уточнява кое е досадното ченге, Фокс продължи:

— Освен това му предстояха още няколко тежки дела и той обмисляше стратегията си. Сега разбирате причината за безсънието му — умът му беше подложен на свръхнатоварване.

— Спомняте ли си дали някой го е търсил по видеотелефона или пък дали той се е обаждал на някого?

— Разбира се — обаждана му се и той се свърза с няколко души. Прибра се около пет и половина и до осем работи в кабинета си на горния етаж. После вечеряхме...

— Споменава ли е какво го тревожи, освен развоя на делото на Салватори?

— О, да, теглото му. — Фокс се поусмихна. — Изпитваше ужас при мисълта, че може да наддаде дори един килограм. Снощи обсъждахме идеята да увеличи физическите натоварвания и да се подложи на специална операция. Гледахме някаква комедия по телевизията, после си легнах. Но това вече ви го казах.

— Скарахте ли се?

— Моля?

— Попитах ви дали сте се скарали. Ръката ви е покрита със синини, да не би да се сте сбили?

— Не. — Фокс пребледня още повече и очите му отново се наляха със сълзи, заплашващи да рукнат като порой. — Никога не сме

стигали до физическа разправа. Естествено, карахме се от време на време. Човешко е, нали разбирате. А синините... сигурно съм се ударил в ръба на ваната, докато се опитвах да...

— Може би господин Фитухю е имал връзка с други.

Фокс гневно я изглежда и отговори с леден тон:

— Ако намекувате, че е имал друг любовник, жестоко се лъжете. Ние си бяхме верни.

— Кой притежава този апартамент?

Лицето на русокосия се изопна.

— Купен е от Фиту, но преди десет години той прехвърли половината на мое име.

„А сега принадлежи само на теб“ — помисли си Ив и продължи разпита:

— Предполагам, че господин Фитухю е бил доста състоятелен. Знаете ли кой е наследникът му?

— Завещал е всичко на мен, с изключение на известни суми за благотворителни цели. Нима мислите, че съм го убил, за да наследя парите му? — Гласът му издаваше раздразнение, но не и страх. — Кой ви дава право да нахлувате в дома ми в такъв печален момент и да ми задавате нелепите си въпроси?

— Трябва да науча всичко, господин Фокс. Реших, че ще предпочетете да ви разпитам тук, отколкото в полицейския участък. Знаете ли дали приятелят ви е колекционирал ножове?

— Не. — Той примигна, сетне пребледня като платно. — Но аз притежавам голяма колекция от старинни ножове. Регистрирана е — побърза да добави.

— Има ли между тях нож със седефена дръжка и с острие, дълго петнайсетина сантиметра?

— Да, изработен е в Англия през деветнайсети век. — Рязко си пое въздух и възкликна: — Нима Фиту е използвал нож от колекцията ми, за да... Изобщо не съм забелязал оръжието. Виждах единствено окървавения си приятел. Действително ли го е направил с моя нож?

— Взех оръжието като веществено доказателство. Ще го проверим за отпечатьци от пръсти, а на вас ще издадем разписка.

— Не, не искам да ми го връщате! — Той закри лицето си с длани. — Господи, какъв ужас! Да използва нож от колекцията ми! — Отново неутешимо зариди.

Ив дочу гласове от съседната стая и разбра, че „метачите“ са пристигнали. Изправи се и се обърна към русокосия:

— Господин Фокс, ще накарам колегите да ви донесат някакви дрехи. Молбата ми е да останете в този кабинет още известно време. Желаете ли да се свържа с някого и да му предам съобщение от ваше име?

— Не. Нямам никакви близки. Не ми трябва нищо.

— Тук има нещо гнило, Пийбоди — промърмори Ив, докато слизаха с асансьора към подземния гараж. — Представи си само: Фитухю става посред нощ, след като преспокойно е вечерял и си е легнал с любовника си, взима старинен нож и напълва ваната. Запалва свещите, пуска музиката и прерязва вените си. Ей така, напълно безпричинно. Струва ми се доста невероятно човек с блестяща кариера, който е червив от пари и притежава разкошно жилище, а клиентите се надпреварват да търсят услугите му, изведнъж да си каже: „Дявол го взел, защо пък да не се самоубия“.

— Нямам представа какво мотивира самоубийците. Може би защото не съм емоционална личност.

Ив обаче знаеше какво изпитват хората, които са решили да посегнат на живота си. Мисълта за самоубийство често ѝ беше хрумвала, докато живееше в различни държавни приюти и дълго преди това, по времето, когато смъртта ѝ се струваше избавление от ада, в който беше захвърлена.

Ето защо не можеше да повярва, че надменният, богат адвокат е отнел живота си. Продължи да размишлява на глас:

— Засега не е известен мотивът за евентуалното самоубийство. Налице е само любовник, който е колекционирал старинни ножове, който беше облян в кръв и който ще наследи солидно състояние.

— Предполагате, че убиецът е Фокс — проговори Пийбоди, когато се озоваха в гаража. — Но пропускате, че Фитухю беше много по-едър от него. Не вярвам да се е предал, без да се съпротивлява, но както сама забелязахте, нямаше следи от борба.

— Може би са били заличени — промърмори Ив. — А по ръцете на Фокс има синини. Ако Фитухю е бил под въздействието на някакъв

наркотик, едва ли би оказал съпротива. С нетърпение очаквам заключението на токсиколозите.

— Защо се стремите да докажете, че става въпрос за убийство?

— Не искам да доказвам каквото и да било. Желанието ми е да стигна до логично заключение, а в този случай самоубийството е лишено от всякаква логика. Може би Фитухю не е успял да заспи и е отишъл в помещението за развлечения. Забелязах, че някой е гледал телевизия — екранът не беше прибран в нишата. Или пък някой нарочно е инсценирал всичко.

— Никога не съм виждала толкова много „играчки“ на едно място — замислено промълви Пийбоди. — Забелязахте ли контролното табло, автоматичния бар, устройството за виртуална реалност, кабинката за различни настроения? Използвала ли сте подобна кабинка, лейтенант?

— Рурк е инсталирал такова чудо въщи, но аз предпочитам настроенията ми да се сменят по естествен начин, вместо да ги програмирам. — Ив видя кой седи върху предния капак на колата ѝ и изсъска: — Ето, че настроението ми ще се промени. Чувствам как ще се вбеся.

— Какво виждат очите ми? Далас и Пийбоди отново са заедно. — Надин Фарст, най-добрата телевизионна журналистка на Канал 75, грациозно скочи от колата. — Как прекара медения си месец, Далас?

— Това не те засяга.

— Хей, мислех, че сме приятелки. — Репортерката намигна на Пийбоди.

— Убедих се, че не си губиш времето, след като излъчи онова предаване за нашето празненство.

— Скъпа моя! — Надин разпери ръце. — Представи си — приключваш разследването на много заплетен случай и залавяш убиеца по време на собственото си ергенско празненство, на което присъствах и аз — това се казва новина. Данъкоплатците имат пълното право да бъдат подробно информирани, а в този случай интересът беше огромен. Рейтингът ми се повиши още повече. А сега, още не си стъпила на Земята, отново си се захванала с нещо изключително важно. Какво се е случило с Фитухю?

— Мъртъв е. Слушай, Надин, остави ме на мира. Затънала съм до гуша в работа.

— Стегни се, Ив. — Репортерката я хвана за ръкава. — Спомняш ли си какво преживяхме заедно? Хайде, сподели нещичко.

— Ще ти кажа само, че клиентите на Фитухю ще трябва да си потърсят друг адвокат.

— Но от какво е починал? Убит ли е бил или е нещастен случай?

— В момента разследваме — сопна ѝ се Ив и набра кода на заключващото устройство на колата.

— Пийбоди, ще ми кажеш ли някаква подробност? — Но помладата жена само се усмихна и сви рамене. Надин отново се обърна към Ив: — Слушай, Далас, всеизвестно е, че вие със скъпия покойник не се обичахте. Върхът на вчерашното му изявление беше, когато те описа като склонно към насилие ченге, възползващо се от служебното си положение, за да убива.

— Жалко, че великият адвокат вече не ще осигурява пикантен материал за пресата и за телевизионните журналисти. — Ив затръшна вратата на колата под носа на Надин, но репортерката ѝ извика през стъклото:

— Значи ти ще ми го осигуриш.

— Фитухю е мъртъв. Полицията разследва обстоятелствата около смъртта му. А сега изчезвай! — Включи двигателя и подкара колата с такава скорост, че Надин трябваше да отскочи, за да не ѝ премажат пръстите на краката. Пийбоди се изкикоти. Ив смразяващо я изгледа и се сопна: — Какво е толкова смешно? Забавляваш се, а?

— Тази жена ми харесва. — Пийбоди се извърна и забеляза, че репортерката е ухилена до уши. — Струва ми се, че допада и на вас.

Ив неволно се усмихна, но побърза да заличи усмивката си и промърмори:

— Имаш странен вкус.

Всичко вървеше като по ноти. Изпитваш невероятна възбуда, когато упражняваш контрол върху съдбите на хората. Сведенията от различните информационни агенции бяха прилежно въведени в компютъра. Тази дейност изискваше грижливо планиране и отлично организиране. Купчинката дискове с информация бързо нарастваше.

Удоволствието бе невероятно, което само по себе си беше изненадващо. Операцията не беше замислена за развлечение, ала

страничните ефекти се бяха оказали невероятно забавни.

Коя ще бъде следващата жертва?

Натисна един клавиш и на монитора се появи лицето на Ив. В дясната половина на екрана се изписаха най-съществените подробности от биографията ѝ. Тази жена беше необикновена. Родното ѝ място и родителите ѝ бяха неизвестни. Когато полицията я открила на някаква задна уличка в Далас, била осемгодишна и страдала от амнезия. Ив Далас беше жена, която не си спомняше как е прекарала първите години от живота си. Най-важните години, когато се формира личността. Години, през които момиченцето е било подлагано на системен побой, изнасилване и психически тормоз. Какво ли отражение е дал този живот върху съзнанието и чувствата на младата жена?

Кошмарът преживян в детството ѝ, я беше подтикнал да започне работа в полицията и да си завоюва репутацията на упорито ченге, което не се отказва лесно. През зимата се беше прочула с разкриването на особено жестоко убийство, в което бяха въввлечени видни личности. По време на разследването на този случай се беше запознала с Рурк.

Натисна друг клавиш и лицето на Рурк се появи на монитора редом с изображението на съпругата му. Бяха необикновена двойка, основателно възбуждаща интерес. Подобно на Ив Далас, той също произхождаше от низините и детството му беше не по-малко кошмарно. Но беше избрал, поне първоначално, обратната страна на закона, за да се издигне и да натрупа богатство.

Сега двамата бяха заедно, бяха съпрузи. Можеше да ги убие когато пожелае. Но засега нямаше да го стори. Не още.

Та играта едва сега започваше.

ПЕТА ГЛАВА

— Не мога да повярвам — промълви Ив и избра желанието файл. Втренчи се в снимката на Фитухю, която се появи на монитора, поклати глава и повтори: — Не ми се вярва и туй то. — Продължи да чете биографичните му данни, от които ставаше ясно, че адвокатът е бил роден във Филадельфия през последното десетилетие на миналия век. От 2033 до 2036 година е бил женен за някоя си Милисът Бароуз, след което се развел с нея. Двамата не са имали деца. През 2036 година се преместил в Ню Йорк, основал адвокатска фирма, занимаваща се с наказателно право. Ив поиска от компютъра данните за годишния му доход. На екрана се появи надпис:

Фитухю — доход за изминалата фискална година.

Два милиона и седемстотин хиляди Щ. Д.

— Кръвопиец! — промърмори младата жена. — Компютър, искам сведения дали е бил арестуван по някакъв повод.

Търся. Субектът няма досие в полицията.

— Значи е чист. Добре, да опитаме нещо друго. Искam списък на всички граждански иски, предявени срещу него.

Този път усилията й бяха възнаградени. На монитора се появиха няколко имена и тя поиска разпечатка. После пожела да научи за делата, които Фитухю е загубил през последните десет години и установи, че броят им отговаря на исковете, заведени срещу адвоката. Въздъхна и си каза, че страстта към съдебни процеси е типична за съвременната епоха. Ако адвокатът не успее да ти спаси кожата, завеждаш дело срещу него. Това слагаше край на надеждите й да установи, че Фитухю е бил обект на изнудване.

— Добре, може би подходът ми е неправилен. Да опитаме нещо друго. Нов обект: Артър Фокс, живущ на Медисън авеню 5002, Ню Йорк.

Търся.

Внезапно от компютъра се разнесе стържещ звук и мониторът потъмня. Ив няколко пъти удари с юмрук по апаратурата, за да я

задейства отново. Този път дори не си направи труда даzakлейми орязания бюджет на полицията, който не позволяваше закупуването на нова техника.

Лицето на Фокс се появи на монитора. Изображението беше неясно, докато Ив за пореден път стовари юмрук върху компютъра. Забеляза, че русокосият мъж е много по-привлекателен, когато се усмихва. Той се оказа петнайсет години по-млад от Фитухю. Беше роден във Вашингтон, майка му и баща му бяха военни от кариерата, Фокс беше пътувал до всички точки на земното кълбо, докато през 2042 година се беше установил за постоянно в Ню Йорк и беше постъпил на работа като консултант към организацията „Хранене и дълголетие“. Годишният му доход беше едва шестцифрен. Към досието му бе приложен специалният документ, който се издаваше при браковете на хора с еднакъв пол. Името на партньора беше Фитухю.

— Провери дали е бил арестуван.

Компютърът недоволно избоботи, сякаш му беше омръзнало да отговаря на глупави въпроси, но все пак на монитора се появи желаната от Ив информация: Фокс е бил арестуван два пъти за нарушаване на обществения ред и два пъти за упражняване на физическо насилие.

— Е, този път се добрах до нещичко! — възкликна Ив и отново нареди на компютъра: — Интересувам се дали Фитухю и Фокс са прибягвали до психиатрични консултации.

Адвокатът беше „чист“, но с Фокс отново имаше точно попадение. Доволно въздъхна и поиска разпечатка. Когато в кабинета ѝ влезе Пийбоди, вдигна поглед и попита:

— Получихме ли заключението на патолога? А резултатите от токсикологичния анализ?

— Ето резултатите от лабораторията. — Пийбоди ѝ подаде един диск. — Ниско съдържание на алкохол в кръвта. Установено е, че покойният е погълнал малко количество бренди, произведено през 2045, което не би могло да го накара да изпадне в безпомощно състояние. Не е установено наличие на наркотик.

— По дяволите! — прошепна Ив. Надяваше се лабораторните анализи да ѝ помогнат да тръгне по вярна следа. — Успях да се натъкна на любопитна подробност. Нашият приятел Фокс в детството си често е посещавал психотерапевт. Само преди две години е

постъпил за месец в института „Делрой“. Освен това е бил в затвора. За три месеца заради упражняване на физическо насилие. А след като са го освободили, още половин година е бил длъжен да носи гривна, каквато се дава на бивши затворници, подложени на изпитателен срок. Този симпатяга очевидно е склонен към насилие.

Пийбоди прочете разпечатката с биографичните данни на Фокс и замислено изрече:

— Произхожда от фамилия на потомствени военни. Тези хора все още не могат да приемат хомосексуализма като нещо нормално. Обзалагам се, че са водили малкия Артър при различни психотерапевти с надеждата, че ще му помогнат да стане хетеросексуален.

— Възможно е да си права. Но фактите доказват, че този човек е умствено неуравновесен, освен това има досие в полицията. Да проверим на какво са се натъкнали униформените полицаи, когато са влезли в апартамента. Освен това ще разговаряме със съдружниците на Фитухю.

— Излиза, че не вярваш във версията за самоубийство.

— Познавах господин адвоката. Беше арогантен, суетен и самодоволен истински надут пуяк. — Ив поклати глава. — Един суетен и арогантен мъж не би искал да го открият гол във ваната, плуващ в собствената си кръв.

— Беше блестящ адвокат — Лианор Бастуик седеше на направения по поръчка стол, тапициран с кожа. Бе поканила посетителките в кабинета с остъклени стени на адвокатската фирма „Фитухю, Бастуик и Стърн“. Бюрото ѝ напомняше езеро от стъкло, по блестящата му повърхност нямаше нито едно петънце. Ив си каза, че то сякаш подчертава забележителната, но студена красота на блондинката. — Беше и прекрасен приятел — добави Лианор и преплете пръстите си с великолепен маникюр. — Потресени сме, лейтенант — заяви тя, макар умело гримираното ѝ лице да не издаваше подобно чувство.

Зад нея се издигаха и проблясваха под слънчевите лъчи небостъргачите на Ню Йорк — създаваше се илюзия, че блондинката властва над целия град. Пастелните тонове придаваха финес на

кабинета, който по елегантност на обзавеждането не отстъпваше на жената, работеща в него.

— Имате ли представа защо Фитухю би пожелал да посегне на живота си?

— Абсолютно никаква. — Ръцете на адвокатката не потрепваха, гледаше Ив право в очите. — Наслаждаваше се на живота, обичаше работата си. Едва ли има човек, който повече от него да се е радвал на всяка минута от живота. Не знам никаква причина, която да го подтикне към подобна постъпка.

— Кога го видяхте за последен път?

Тя се поколеба и Ив си представи как някакъв калкулатор работи в съзнанието ѝ и преценява какъв да бъде отговорът. Жената сведе клепачите си с гъсти ресници и промълви:

— Истината е, че се видяхме снощи, макар за кратко. Отбих се в дома му, за да обсъдим едно дело. Сама разбирате, че не мога да ви предам разговора ни, в противен случай ще наруша професионалната тайна. — Яркочервените ѝ устни се извиха в усмивка. — Но ще ви кажа, че Фитухю се държеше съвсем нормално и сподели, че изгаря от нетърпение да се дуелира с вас в съдебната зала.

— Да се дуелира ли?

— Така наричаше кръстосания разпит на експертите и на полицейските свидетели. Смяташе го за състезание по духовитост и самообладание. За него делата бяха като играта за един професионален играч. Мисля, че най-много от всичко обичаше да бъде в съдебната зала.

— В колко часа го посетихте?

— Мисля, че беше около десет. Точно така, работих тук до късно, а на път за дома прескочих до Фитухю.

— Госпожице Бастуик, често ли се отбивахте при вашия колега на път за дома?

— Да. Бяхме съдружници и понякога имахме общи дела.

— Твърдите ли, че сте били само делови партньори?

— Лейтенант, защо предполагате, че между един привлекателен мъж и една красива жена, които работят заедно, непременно трябва да има сексуална връзка?

— Не предполагам нищо. Колко време... обсъждахте делото?

— Двайсет-трийсет минути. Не съм засичала време. Важното е, че когато си тръгнах, Фитухю се държеше съвсем нормално. Не забелязах нищо нередно.

— Сподели ли с вас някакви свои тревоги?

— Притесняваше се заради делото на Салватори... и за няколко други случая. Но не беше особено разтревожен. Беше самоуверен човек.

— Какъв беше в личния си живот?

— Предпочиташе да го запази в тайна.

— Но вие познавате Артър Фокс.

— Разбира се. Ние, съдружниците в тази фирма, се стараем поне да опознаем и понякога да общуваме със съпрузите или съпругите на нашите сътрудници и партньори. Артър и Фиту бяха много предани един на друг.

— Никога ли не се караха?

Лианор повдигна вежда и надменно отвърна:

— Не мога да знам.

„Знаеш и още как“ — помисли си Ив, но предпочете да продължи да я разпитва.

— С господин Фитухю сте били съдружници, но очевидно между вас е имало и истинско приятелство. Навярно е обсъждал с вас личния си живот.

— Двамата с Артър бяха много щастливи. — Тя за пръв път издаде раздражението си и запотропва с кораловочервените си нокти по ръба на масата. — Но и най-щастливите семейни двойки понякога се карат. Предполагам, че от време на време между вас и съпруга ви също избухва скандал.

— Съпругът ми още не ме е намерил мъртва във ваната — престорено равнодушно заяви Ив. — За какво се караха двамата?

Блондинката с досада въздъхна. Стана, въведе някакъв код в автоготвача и взе чашата с димяща течност, без да предложи кафе на Ив. После с нежелание отвърна:

— Артър имаше периодични пристъпи на депресия. Знаете ли, липсва му самоувереност. Разиграваше сцени на ревност, които вбесяваха Фиту. — Тя смръщи чело. — Навярно вече знаете, че моят съдружник е бил женен. Бисексуалността му притесняваше Артър, който, изпаднеше ли в депресия, започваше да ревнува от всички мъже

и жени, с които Фиту се запознаваше в процеса на работата си. Двамата рядко се караха и поводът за свадите им беше именно тази ревност.

— Артър имаше ли повод да се съмнява във верността на партньора си?

— Доколкото ми е известно, Фиту му беше абсолютно верен. Повярвайте ми, че не му беше лесно, като се имат предвид известността му и начинът му на живот. Дори в наши дни има хора, които не гледат с добро око на нетрадиционните сексуални предпочитания. Но Фиту никога не би причинил страдание на Артър.

— И все пак го е направил. Благодаря ви. — Ив се изправи. — Окажете ми неоценима помощ.

— Лейтенант — нерешително промълви блондинката, когато Ив и Пийбоди, която през цялото време бе мълчала, се отправиха към вратата. — Ако имах дори най-малкото подозрение, че Артър Фокс има нещо общо с... — млъкна и дълбоко си пое въздух. — Не, невероятно е, не мога да го повярвам.

— Може би вярвате, че Фитухю си е прерязал вените и пасивно е наблюдавал как му изтича кръвта? — Ив почака секунда, после излезе от кабинета.

Когато стъпиха на ескалатора, който опасваше сградата, Пийбоди се обади:

— Не зная дали засявате семена или ровите в пръстта за червеи.

— Правя едновременно и двете. — Ив погледна през прозрачния похлупак и видя в далечината сградата на Рурк, която се издигаше като лъскава абаносова кула между другите небостъргачи. С облекчение си помисли, че за щастие той не е свързан с това убийство. Отпаднаха тревогите ѝ, че може да открие някакво негово незаконно деяние или пък да се сблъска с човек, който отлично познава миналото му.

— Тази дама е познавала както жертвата, така и заподозрения. А Фокс изобщо не спомена, че снощи се е отбила при Фитухю.

— Струва ми се, че „повишихте“ Фокс от свидетел в заподозрян.

Ив изглежда някакъв мъж, който премина край тях, раздразнено крещейки в миниатюрния си видеотелефон, сетне отговори:

— Докато докажем, че Фитухю се е самоубил, Фокс е главният — по дяволите, единственият заподозрян. Разполагал е с подходящо оръжие и с възможност да извърши убийството — двамата са били

сами в апартамента. Най-важното е, че е имал мотив — да наследи цялото състояние на приятеля си. Вече научихме, че често е изпадал в депресия, че е бил измъчван от ревност и че е склонен към насилие.

— Разрешете един въпрос — намеси се Пийбоди. — Мисля, че не харесвахме Фитухю нито в професионално отношение, нито като човек. Нито в личен план.

— Признавам, че го ненавиждах. Какво от това? — Ив слезе от ескалатора. За щастие беше успяла да намери наблизо място за паркиране. Забеляза подвижен грил, от който се носеше апетитна миризма и се отправи към него, пробивайки си път сред навалищата. — Може би смяташ, че сега, след като е мъртъв, ми е станал по-симпатичен? — Тя се обърна към продавачката: — Две наденици и пакетче картофи. Две кутийки пепси.

— За мен диетични — намеси се Пийбоди и със завист изглежда строината си началничка. — Някои хора трябва да внимават да не напълнеят.

— Диетична наденица, диетично пепси — напевно произнесе жената. В центъра на горната ѝ устна имаше изкуствен скъпоценен камък, а върху гърдите ѝ беше татуирана картата на метрото. — Обикновена наденица и пепси, горещи картопки. Как ще платите — в брой или с кредитни жетони?

Ив подаде на Пийбоди табличките с храна и бръкна в джоба си за жетони.

— Колко струва това удоволствие?

Продавачката натисна някакво копче на таблото пред себе си и отвърна:

— Двайсет и пет.

— Дявол го взел, цените растат само докато се обърнеш. — Тя изсипа жетоните в протегнатата длан на жената и грабна две хартиени салфетки. После прекоси обратно улицата и тежко се отпусна на скамейката, която заобикаляше фонтана. Просякът, седнал до нея, я изгледа с надежда. Ив му посочи значката си, в отговор той ѝ посочи разрешителното си, което висеше на шията му.

Младата жена примирено въздъхна, подаде му един жетон и му нареди:

— Отивай да просиш другаде, иначе ще проверя дали разрешителното ти не е с изтекъл срок.

Човекът измърмори под нос нещо нецензурно за нейната професия, но все пак побърза да се отдалечи. Пийбоди се настани до Ив, която замислено промълви:

— Лианор не обича Артър Фокс.

Пийбоди с усилие преглътна парчето безвкусна диетична наденица и промърмори:

— Защо мислите така?

— Защото един първокласен адвокат предпочита да не отговаря на зададените му въпроси, а нашата красавица беше изключително словоохотлива. Опитваше се да ни внуши, че Фокс е бил ревнивец и че двамата често са се карали. — Тя подаде на помощничката си пакетчето с картофи. Пийбоди се поколеба, сетне посегна към него и замислено каза:

— И все пак това не е достатъчно, за да го обвиним в убийство. Прегледах дневника и бележниците на Фитухю, прослушах записите на разговорите му по видеотелефона, но не открих нищо, което да уличава Артър Фокс. Едновременно нищо не подсказва, че адвокатът е имал намерение да се самоубие.

Със смръщено чело Ив отпиваше от кутийката пепси и разсеяно наблюдаваше запотените минавачи, всеки от тях — забързан нанякъде. След няколко минути се обърна към помощничката си:

— Налага се отново да разговаряме с Фокс, а днес следобед пак трябва да бъда в съда. От теб искам да се върнеш в управлението, да вземеш разпечатките със свидетелските показания на съседите на мъртвеца и да подканиш патолога да побърза с последната аутопсия. Не ме интересуват оправданията му — искам резултатите до края на работния ден. Предполагам, че до три часа ще свърша в съда. После с теб отново ще огледаме апартамента на Фитухю и ще проверим защо Артър е пропуснал да ни уведоми за посещението на Бастуик.

Пийбоди постави на коленете си табличката с храната и прилежно програмира задачите в компютърния си бележник. После отново се върна на темата, която Ив избягваше.

— Признахте, че не сте изпитвала добри чувства към Фитухю. Питам се дали влагате цялата си душа в разследването, след като сте ненавиждала адвоката.

— Полицейските служители не се ръководят от емоциите си — с леден тон заяви Ив, сетне въздъхна. — В нашата професия си длъжен

да се абстрахираш от чувствата си и съвестно да си вършиш работата. Действително мисля, че човек като Фитухю напълно заслужава да умре, потопен в собствената си кръв, но ще направя всичко възможно да разбере дали някой насилствено е причинил смъртта му.

Пийбоди кимна.

— Другите ченгета не биха се старали толкова много. Ще напишат в рапорта си, че става въпрос за самоубийство и с това ще приключат този случай.

— Ние с теб не спадаме към „другите“... — Думите ѝ бяха прекъснати от силен трясък, предизвикан от сблъскването на две такситата. Издигнаха се кълба дим, но пешеходците спокойно продължиха пътя си, сякаш не се беше случило нищо особено. Автомобилите отминаваха катастрофиралите коли. По тротоара се посипаха парчета пластмаса, а двамата разгневени шофьори изскочиха като тапи от такситата си.

Ив продължи да се храни, но изпод око наблюдаваше как мъжете размахват юмруци и си разменят цветисти ругатни. Всъщност само предполагаше, че се ругаят, тъй като двамата крещяха на някакъв чужд език. Вдигна поглед, но не забеляза нито един хеликоптер, регулиращ уличното движение. Леко се усмихна, смачка картонения поднос и празната кутийка от пепси и ги подаде на Пийбоди.

— Хвърли ги в устройството за рециклиране, ако обичаш, после ще се опитаме да разтървем тези глупаци.

— Лейтенант, единият е въоръжен с бухалка. Да повикам ли подкрепление?

— Не. — Ив се изправи и потри ръце в очакване на схватката. — Ще се справим сами.

Когато два часа по-късно напусна съдебната зала, все още усещаше силна болка в рамото. Мислеше си, че навярно двамата таксиметрови шофьори вече са освободени от ареста, което нямаше да се случи с детеубийцата, срещу която току-що беше свидетелствала. Изпитваше задоволство при мисълта, че жената ще прекара в затвора минимум петдесет години.

Докосна рамото си и си каза, че шофьорът я бе ударил неволно, докато се опитваше да разцепи главата на противника си. Все пак със

злорадство отбеляза, че двамата кавгаджии ще бъдат лишени цели три месеца от правоуправление.

Качи се в колата си и настрои автопилота да я откара до полицейското управление. Дочу как екскурзоводът изнася на туристите, пътуващи с въздушната железница, стандартната лекция за „везните на Темида“. Хрумна ѝ, че понякога, макар и за кратко, са в равновесие. В този момент видеотелефонът ѝ избръмча.

— Тук Далас.

— Обажда се доктор Морис. — На екрана се появи лицето на патолога. Беше привлекателен, зеленоок мъж с квадратна брадичка, който винаги изглеждаше зле избръснат. Гарвановочерната му коса бе пригладена назад. Ив го харесваше, макар че понякога мудността му я изнервяше. Все пак го ценеше заради методичността му.

— Приключихте ли с аутопсията на Фитухю?

— Възникна един проблем.

— Не ме интересуват вашите проблеми, необходими са ми резултатите. Възможно ли е да ги изпратите в службата ми? В момента пътувам към участъка.

— Лейтенант, веднага трябва да дойдете в моргата. Искam да ви покажа нещо.

— Нямам никакво време за губене.

— Намерете няколко минути. — Той прекъсна връзката.

Ив стисна устни. Понякога учените ставаха безкрайно досадни. Все пак тя промени курса на автопилота.

Отвън градската морга, намираща се в Манхатън, приличаше на някоя от сградите, напомнящи кошери, които я заобикаляха. Всъщност целта на архитектите бе зданието да не се различава от останалите и с нищо да не напомня за предназначението си. Хората не обичат да мислят за смъртта, когато в обедната си почивка прескачат до най-близкия ресторант. Представата за мъртъвци, подредени в хладилни чекмеджета и с етикети, прикачени към пръстите на краката им, е в състояние да убие апетита на всекиго.

Ив си спомняше първия път, когато беше пристъпила през железната задна врата на сградата. По онова време беше млада и неопитна стажантка в полицията. При първото си посещение беше

включена в групата на двайсетина униформени стажант-полицаи. За разлика от тях младата жена вече се беше сблъсквала със смъртта, но никога не беше виждала мъртвец, поставен на масата за дисекции.

Над една от залите за аутопсия имаше галерия, откъдето студентите, стажант-полиците и журналистите, снабдени със съответен пропуск, наблюдаваха работата на експертите по съдебна медицина.

Всяко място в галерията беше с монитор, който предлагаше кадри в едър план за наблюдателите с по-здрави нерви.

Повечето от тях никога вече не стъпваха в моргата. Мнозина от онези, решени да останат до края, припадаха и се налагаше да ги изнасят на носилки.

Ив беше сред наблюдателите, които издържаха на най-кървавите гледки, беше идвала тук безброй пъти, но винаги с безкрайно нежелание.

Този път се отправи директно към лабораторията на доктор Морис. Премина по коридора, чиито стени бяха облицовани с бели плочки и който беше застлан със зелен линолеум. Тук се долавяше миризмата на смърт. Въпреки употребата на различни средства за премахването ѝ, тя проникваше през процепите под вратите и изпълваше въздуха, напомняйки на посетители и на служители, че всички са смъртни.

Благодарение на изключителния напредък на медицината човечеството се бе освободило от безброй заболявания, а средната продължителност на живота вече беше сто и петдесет години. Козметичните технологии помагаша на хората никога да не изгубят привлекателния си външен вид. До края на дните си нямаха бръчки и кафяви петна по ръцете, не страдаха от мъчителни ревматични болки. Но все пак рано или късно умираха.

За повечето „клиенти“ на моргата смъртта беше настъпила преждевременно.

Ив спря пред вратата на лабораторията, поднесе значката си към окото на камерата и съобщи по микрофона името си и идентификационния си номер. Сетне долепи дланта си до специалната пластинка. След малко вратата се плъзна встрани.

Тясното помещение без прозорци беше потискащо. Разнасяше се тихото бръмчене на компютрите. Върху плотовете с хирургическа

прецизност бяха подредени странни наглед инструменти, при вида на които хората със слаби нерви потръпваха.

В центъра се намираше маса с улеи от двете страни, в които се стичаха течностите, преминаващи в стерилни контейнери за по-нататъшен анализ. Върху масата лежеше голото тяло на Фитухю, на гърдите му се виждаше типичният клинообразен разрез.

Морис седеше на стол с колелца и се взираше в монитора пред себе си. Носеше дълга бяла престилка — една от странностите му. Когато вървеше по коридорите, дългата манта се развяваше като наметало на отдавна изчезнал разбойник, ограбващ хората по пътищата. Гарвановочерната му коса беше завързана на конска опашка.

Ив знаеше, че става въпрос за нещо изключително важно, щом патологът беше настоял лично да разговаря с нея.

— Здравейте, доктор Морис.

— Лейтенант — заговори той, без да се обръща, — никога не съм виждал подобно нещо, макар че цели трийсет години се занимавам с мъртъвци. — Той се извърна и престилката му се разтвори. Отдолу носеше панталони, тесни като кюнци и тениска в крещящи цветове. — Между другото, изглеждате прекрасно, лейтенант. — Усмихна се чаровно и младата жена неволно се усмихна в отговор, сетне отбеляза:

— И вие изглеждате по-добре, отколкото с онази брада.

Морис разсеяно докосна страната си.

— Зная, че козята брадичка не ми отиваше, но бръсненето ужасно ми тежи. Как прекарахте медения си месец?

Ив машинално пхна ръце в джобовете си.

— Добре. Но по време на отсъствието ми се е натрупала адски много работа и нямам излишно време за губене. Какво е онова, което не можехте да ми покажете по монитора?

— Някои въпроси трябва да се разискват на четири очи. — Без да става, той изтърколи стола до масата за аутопсии. Когато спря, колелцата неприятно изскърцаха. Посочи към Фитухю и попита:

— Какво виждате?

— Мъртвец.

Морис кимна, сякаш беше доволен от отговора.

— Точно така. Бихме могли да го определим като човек, който е починал вследствие огромна загуба на кръв, причинена от нараняванията, може би предизвикани от самия него.

— Какво искате да кажете с това „може би“?

— На пръв поглед изглежда, че става въпрос за самоубийство. Лабораторните анализи на кръвта не установиха наличие на наркотици или на алкохол. По трупа липсват каквито и да било наранявания, кръвната утайка отговаря на положението, в което лежеше във ваната, той не се е удавил, ъгълът, от който са направени разрезите... — Морис изтъркаля стола си още по-близо и повдигна ръката на Фитухю. Разрезите на китката напомнях странни рунически букви. — Биха могли да бъдат направени от човек, който е действал с дясната ръка, леко облегнат назад... — Той замахна с въображаем нож.

Ив вече беше оглеждала раните, но се приближи, втренчи се в ръката на мъртвеца и попита:

— Възможно ли е някой да се е надвесил над него и да е прерязал вените му от същия ъгъл?

— Разбира се, но в такъв случай по ръцете на мъртвеца би трябвало да има рани, получени при самозащита. Представете си, че някой се промъкне в банята ви и размаха нож срещу вас. — Той лъчезарно се усмихна. — Не вярвам да си седите пасивно във ваната и да не окажете съпротива.

— Следователно ще потвърдите версията за самоубийство.

— Не бързайте толкова много. Щях да го направя. — Морис замислено докосна устните си. — Направих анализ на мозъка; процедурата е задължителна в случаите на самоубийство или когато съществува подозрение, че жертвата сама е отнела живота си. И се натъкнах на нещо загадъчно. — Той се премести със стола до работната си маса и направи знак на Ив да го последва. — Това е мозъкът на Фитухю. — Посочи към органа, поставен в цилиндър с някаква течност, към който бяха прикачени тънки кабели, свързани с компютъра. — Абинормал.

— Моля?

Морис се изкиска и поклати глава.

— Очевидно нямате време да гледате класически видеофилми. Това е дума, която съм заимствал от „Франкенщайн“. Означава, че в мозъка се наблюдава странна аномалия.

— Нима искате да кажете, че мозъкът му е бил увреден?

— Ами... думата ми се струва попресилена. Погледнете на монитора. — Извърна се и натисна няколко клавиша. Появи се

увеличено изображение на мозъка. — И тук на пръв поглед всичко е според очакванията ми. Сега обаче ще видите напречен разрез. — Натисна друга клавиши. — Какво ли не минава през това сивкаво кълбо — промърмори той. — Мисли и идеи, желання, гняв, омраза... Чувствата обикновено се свързват със сърцето, лейтенант, но именно в мозъка е мистерията на човешкото съществуване. Този орган възвисява духа и ни прави различни, определя ни като отделни личности. Едва ли някога ще разкрием всички тайни, скрити в дълбините му. А сега погледнете. — Той докосна с пръст монитора.

Ив се приведе, но не забеляза нищо необичайно.

— Не се притеснявайте, самият аз щях да го пропусна — утеша я Морис, докато на монитора се вихреха разноцветни форми. — Искам да ви обясня, че на изображението тъканите са обогатени в различни оттенъци на синьо, костите — в бяло, а кръвоносните съдове са в червено. Виждате, че няма съсиреци или тумори, които биха предизвикали неврологични увреждания. Увеличи с четирийсет процента участък трийсет и пети на сектор Б — нареди той на компютъра.

Ив вече беше загубила интерес, но внезапно се приведе към монитора.

— Какво е това? Прилича на... на някакво петно.

— Нали? — Морис доволно се усмихна и се загледа в едва забележимото петънце. — Все едно, че е отпечатък от пръста на някое дете. Но ако го увеличим отново... — той отново даде няколко команди на компютъра — ... мозъчната тъкан сякаш е окислена.

— Но това е невъзможно.

— Абсолютно сте права. — Морис не откъсваше очи от монитора. — Никога не съм виждал нещо подобно. Миниатюрното петънце не се дължи на кръвоизлив, на лек инсулт или на аневризъм. Прегледах резултатите от всички медицински тестове на Фитухю, но никъде не се споменаваха за този белег.

— Възможно ли е той да е причинявал депресия или чувство на страх?

— Не зная. Намира се върху лявата предна част на дясното мозъчно полукълбо. Според съвременните медицински теории чрез тази част на мозъка човек възприема и развива предположения и идеи. — Морис вдигна рамене. — Все пак нямам доказателства, че този

дефект е причинил смъртта на Фитухю. Далас, в момента съм объркан, но и безкрайно заинтригуван. Няма да позволя мъртвецът да бъде изнесен от моргата, преди да открия отговора на загатката.

„Мозъчно увреждане“ — мислено си повтаряше Ив, докато набираще кода на външната врата на апартамента, откъдето беше прогонила Фокс. Беше дошла сама, струваше ѝ се, че тишината ще ѝ помогне да събере мислите си.

Бавно се изкачи на втория етаж, влезе в банята и отново огледа ужасяващата сцена.

„Мозъчно увреждане“ — помисли си отново. Логично беше то да е било предизвикано от наркотици. Вярно, че анализът на кръвта не беше показал наличие на дрога, но може би Фитухю беше използвал някакъв нов, още нерегистриран наркотик.

Сетне отиде в помещението за отдих, където нямаше нищо друго, освен скъпите „играчки“ на богаташ, свикнал да прекарва добре свободното си време.

„Фитухю не е могъл да заспи — размишляваше тя. — Дошъл е тук, изпил е чаша бренди. Настанил се е удобно на стола, погледал е телевизия. — Ив взе очилата за виртуална реалност, които бяха поставени на съседната масичка. — После е направил едно въображаемо пътешествие. Не е използвал специалната кабинка.“

Водена от любопитството си, постави очилата и пожела да види последната сцена. Озова се в бяла лодка, полюшваща се върху зеленикавата повърхност на спокойна река. В небето кръжаха птици, някаква риба изскочи от водата като сребрист куршум, после отново се гмурна в дълбините. Бреговете на реката бяха обсипани с полски цветя, издигаха се високи дървета, чиито разлистени корони хвърляха сенки върху повърхността. Лодката бавно се носеше по течението, Ив потопи ръката си във водата, оставяйки след себе си следа. Слънцето вече залязваше и небето на запад беше обагрено в розово и в пурпурночервено. Дочуваше се жужене на пчели и веселата песен на щурците. Лодката се поклащаше като люлка. Ив се прозина и свали очилата. Сцената действаше успокояващо; едва ли прекрасната гледка би подтикнала Фитухю да пререже вените си. Но при вида на

спокойната река може би е решил да вземе гореща вана. И ако Фокс се е промъкнал незабелязано, спокойно би могъл да го убие.

„Удавникът се лови за сламка — помисли си Ив. — След като не разполагам с никакви факти или доказателства, не ми остава друго, освен отново да разпитам Фокс.“ Тя извади джобния си комуникатор.

ШЕСТА ГЛАВА

Ив внимателно проучи свидетелските показания на хората, живеещи в сградата на Фитухю и Фокс. Повечето хора твърдяха, че двамата били доста необщителни, но се държали учтиво със съседите си. Сърцето ѝ подскочи, когато прочете изявлението на дроида портиер, според което Фокс напуснал сградата в два и тридесет и се върнал точно в два и тридесет и три.

— Нашият приятел не спомена, че е излизал, нали? — обърна се тя към Пийбоди. — Нито дума за малката му нощна разходка.

— Да, нито дума.

— Имаме ли дисковете от охранителните камери в асансьора и във фоайето?

— Записала съм ги в компютъра ви — файл „Фитухю 1051“.

— Да ги прегледаме. — Ив включи компютъра и се облегна на стола си.

Пийбоди също се втренчи в монитора и дори не ѝ хрумна да подсети началничката си, че работното им време отдавна е свършило. Чувстваше се поласкана, че работи заедно с най-добрата служителка от отдел „Убийства“. Ако го знаеше, Далас положително щеше да ѝ се подиграва, но това беше самата истина. Години наред беше следила кариерата на Ив Далас и на света нямаше човек, от когото повече да се възхищава и който да ѝ служи като пример за подражание.

Пийбоди все още не можеше да свикне с мисълта, че само за няколко месеца беше станала не само сътрудничка, но и приятелка на прочутата Ив Далас.

— Стоп! — Ив се изправи на стола и се загледа в елегантната блондинка, която влизаше в сградата. В ъгъла на екрана беше изписан часът — 22:15. — Ето я красивата адвокатка, която „отскача“ до дома на съдружника си.

— Доколкото си спомням, тя спомена, че е отишла в апартамента към десет и половина.

— Да, времето горе-долу съвпада. — Ив прехапа устни. — Според теб каква е целта на посещението й? Дали идва по работа или да прекара няколко минути в приятна компания?

— Ами... съдейки по облеклото й, посещението е делово. — Пийбоди наклони глава и с лека завист огледа елегантния костюм на блондинката. — Носи дипломатическо куфарче...

— И бутилка вино — прекъсна я Ив и нареди на компютъра: — Увеличи сектор Д. И то скъпо вино — допълни тя, когато видя етикета. — Рурк има малък запас от същото вино. Мисля, че струва двеста долара.

— Бутилката ли? Брей!

— Една чаша — поправи я Ив и се засмя, когато забеляза как очите на младата жена се разшириха от изумление. После добави: — Нещо не се връзва... Компютър, искам нормална скорост, върни на камерата в асансьора. Хм, госпожата се издокарва — промърмори тя, наблюдавайки как Лианор извади златна пудриера от дипломатическото си куфарче, напудри носа си и повторно начерви устните си, докато асансьорът се изкачваше. — Хей, я погледни, та тя току-що разкопча горните три копчета на блузата си.

— По всичко личи, че се подготвя за среща с мъж — промълви Пийбоди, отговаряйки на незададения въпрос на началничката си.

— И аз мисля така. — Двете наблюдаваха как блондинката премина по коридора на трийсет и осми етаж и позвъни на вратата на Фитухю. Ив превъртя лентата. Петнайсет минути по-късно в апартамента влезе и Фокс. — Май не изглежда особено щастлив, а?

— Никак. — Пийбоди присви очи. — Вбесен е. — Повдигна вежди, когато Фокс ритна вратата на асансьора. — Направо излиза от кожата си.

Изчакаха да видят продължението на драмата. Лианор си тръгна след двайсет и две минути. Лицето й беше зачервено, очите й гневно проблясваха. Рязко натисна копчето на асансьора и вдигна куфарчето си. След няколко минути се прибра Фокс, който носеше някакво пакетче.

— Излъгала ни е — останала е в апартамента не двайсет-трийсет минути, а близо час. Какво ли се е случило там през онази нощ? — размишляваше на глас Ив. — Питам се какво ли е съдържал пакетът на Фокс. Пийбоди, свържи се с адвокатската кантора. Повикала съм Фокс

в девет и половина. Покани тук Лианор по същото време. Ще ги разпитваме едновременно.

— Да разбирам ли, че и аз ще участвам?

Ив изключи компютъра и сви рамене.

— Рано или късно ще трябва да започнеш. Ще те чакам тук в осем и половина. Не, по-добре ела у дома в осем. Така ще имаме повече време. — Видеотелефонът й избръмча, тя колебливо го погледна, очевидно възнамерявайки да не се обади, после промени решението си.

— Тук Далас.

— Здравсти! — Лъчезарното лице на Мейвис изпълни екрана. — Надявах се да те хвана, преди да си напуснала любимия си кабинет. Как върви работата?

— Сравнително добре. Тъкмо си тръгнах. Какво има?

— Хей, радвам се, че успях да се свържа с теб. Направо е фантастично. Слушай, намирам се в студиото на Джес, Леонардо също е тук. Ще правя запис, после организираме страхотен купон. Непременно трябва да дойдеш.

— Мейвис, имах тежък ден. Предпочитам да...

— Моля те, ела. — По гласа й личеше, че е нервна. — Ще купим храна, а пък Джес има някаква страхотна напитка — взима ти ума само за няколко секунди. Джес ми обеща, че ако записът се получи, ще го предложи на неколцина продуценти. Искам да присъстваш. Нали знаеш, моралната подкрепа е най-важна. Не можеш ли да се отбиеш поне за малко?

— Добре — съгласи се Ив, а мислено изруга и се нарече безгръбначно същество. — Ще съобщя на Рурк, че ще закъснея. Но не мога да остана дълго.

— О, не се притеснявай за съпруга си, вече му се обадох.

— Какво?

— Обадох му се по видеотелефона. Знаеш ли, никога не съм стъпвала в кабинета му. Направо се шашнах — там се провеждаше нещо като заседание на Обединените нации, беше фразкано с чужденци. Рурк е върхът, а? Свързаха ме с него само защото им казах, че съм най-добрата ти приятелка... — Ив тежко въздъхна, а певицата продължи да чурулика: — Съобщих му какво сме намислили и той обеща да се отбие след съвещанието.

— Изглежда си уредила всичко без мое съгласие — промърмори Ив. Ето че пропадаха плановите ѝ да прекара една спокойна вечер в домашна обстановка след освежаващ хидромасаж.

— Точно така. Хей, това Пийбоди ли е? Приятелко, и ти си поканена. Купонът ще бъде щур. Доскоро!

— Мейвис! — успя да извика Ив секунда преди певицата да прекъсне връзката. — По дяволите, къде се намираш?

— Нима не ви казах? Студиото е на Осмо авеню, входът му е откъм улицата. Почукайте на вратата и някой ще ви отвори. Трябва да изчезвам — припряно заяви тя, когато се дочу някакво дивашко биене на барабани, което минаваше за музика. — Музикантите вече настройват инструментите си. Чао!

Ив тежко въздъхна, отметна косата от челото си и се обърна към сътрудничката си:

— Искаш ли да посетиш звукозаписно студио, където ще ти спукат тъпанчетата с ужасна музика и ще те отровят с отвратителна храна и долнопробен алкохол?

— Ще ми бъде много приятно, лейтенант — без колебание отвърна Пийбоди.

Наложи им се доста продължително да чукат на сивкавата стоманена врата. След проливния дъжд тази сутрин от тротоарите се издигаше пара, която вонеше на прегоряло олио и на гниещи отпадъци, тъй като рециклиращите автомати в този район на града почти никога не работеха.

Ив уморено наблюдаваше как двама наркомани се пазаряха под мъжделивата светлина на уличната лампа. Младежите изобщо не се изплашиха от униформената Пийбоди. Ив извърна поглед, когато само на няколко крачки от нея единият смръкна голяма доза наркотик на прах.

— Дявол да го вземе, този тип е прекалено нахален. Арестувай го.

Пийбоди сви рамене и се подчини. Наркоманът присви очи, изпсува, погълна пликчето, в което беше дрогата и хукна да бяга. Подхлъзна се върху мокрия паваж и блъсна главата си в стълба на

уличната лампа. Когато Пийбоди се приближи до него, той лежеше по гръб, а от носа му шуртеше кръв.

— Припаднал е — извика тя на Ив.

— Тъпанар! Повикай някоя полицейска кола да го закара в изтрезвителното. Да ти подам ли белезниците?

Сътрудничката ѝ поклати глава.

— Няма смисъл. Кварталният полицаи ще се справи и без мен.
— Извади комуникатора си, съобщи къде се намира и се върна при началничката си, като ѝ прошепна: — Пласьорът още не е успял да избяга. Вярно, че е със специални перки, но ще се опитам да го заловя.

— Струва ми се, че не изгаряш от ентусиазъм. — Ив изгледа с присвити очи пласьора и му подвикна: — Хей, тъпако, виждаш ли това ченге? — Посочи към Пийбоди. — Разкарай се от тук или ще я накарам да настрои оръжието си на трета степен и тогава със сигурност ще подмокриш гащите!

— Мръсница! — изсъска непознатият, включи летателното си устройство и изчезна от погледа ѝ.

— Имаш невероятен подход към подобни типове, Далас.

— Да, истински дар божий. — Тя се обърна, готова отново да заблъска по вратата и се озова лице срещу лице с някаква огромна жена. Непознатата беше висока близо два метра, раменете ѝ бяха широки като гардероб. Носеше кожена жилетка без ръкави, а мускулестите ѝ ръце бяха украсени с татуировки. Тялото ѝ беше натъпкано в прилепнало трико с цвета на заздравяваща синина. На носа ѝ висеше медна халка, къдравата ѝ, късо подстригана коса напомняше каска.

— Тия шибани наркопласьори — изрече тя с гръмлив глас. — Вдигнали сме ръце от тях. Ти ли си ченгето на Мейвис?

— Да. Доведох и една колежка.

Великанката огледа Пийбоди със светлосините си очи.

— Нямам нищо против. Мейвис вика, че колежката ти била готина. Да се запознаем — викат ми Голямата Мери.

— Да, действително си голяма.

На гигантската жена ѝ бяха необходими цели десет секунди, докато разбере думите на Ив, после широко се ухили и възкликна:

— Заповядайте. Джес тъкмо загарява. — Грабна ръката на Ив и я повлече в коридора. — Идваш ли, ченге на Далас?

— Името ми е Пийбоди — заяви младата жена и побърза да се отдръпне, за да не я сполети съдбата на началничката ѝ.

— Пийбоди ли? Да бе, съвсем приличаш на грахово зърно^[1]! — Голямата Мери гръмко се изсмя, развеселена от шегата си, после натика двете жени в асансьора и натисна копчета за първия етаж. — Джес поръча да ви заведе в апаратната. Имате ли мангизи?

Ив, която се задушаваше, тъй като лицето ѝ беше притиснато до подмишницата на огромната жена, успя да промърмори:

— Защо питаш?

— Поръчали сме кльопачка и трябва да се включите в плащането.

— Въпросът ти е уреден. Рурк ще дойде ли?

— Не съм видяла никакъв Рурк. Мейвис вика, че не мога да го сбъркам, щото бил страшно готин.

Облицованата врата се отвори. Ив дълбоко си пое въздух, но все пак имаше чувството, че тъпанчетата ѝ ще се спукат. Мейвис извиваше глас под оглушителния акомпанимент на електронния оркестър. Ако не беше толкова привързана към певицата, Ив щеше да побегне, търсейки убежище от непоносимия шум.

— Ще ви донеса от пиячката. Джес черпи. — Мери тронаво се отдалечи, а двете жени останаха в остъклената контролна кабина, намираща се над студиото, където Мейвис продължаваше да се дере. Ив се усмихна и се приближи до стъклото, за да я наблюдава по-добре.

Певицата беше вдигнала косата си, която наподобяваше хилав фонтан, изригващ от пъстроцветната ѝ диадема. Носеше нещо подобно на горнище на гащеризон, черните кожени презрамки закриваха зърната на голите ѝ гърди. Полата ѝ беше ушита от блестяща материя и едва достигаше до чатала ѝ. Мейвис танцуваше в такт с музиката и модерните обувки с дванайсетсантиметрови токове очевидно не я затрудняваха.

Безсъмнено костюмът ѝ беше дело на нейния любовник — Леонардо. Той седеше в ъгъла на студиото и влюбено наблюдаваше певицата. Беше издокаран с плътно прилепнал костюм от трико, който му придаваше вид на елегантен мечок.

— Ама че двойка — промърмори Ив и пхна ръце в задните джобове на износените си джинси. Обърна се с намерение да каже нещо на Пийбоди, но забеляза, че вниманието на сътрудничката ѝ е

напълно погълнато. На лицето ѝ беше изписана смесица от изненада, възхищение и похот.

Ив проследи погледа ѝ и видя мъж, който навярно беше Джес Бароу. Човекът беше истински красавец, сякаш беше излязъл от картина на древен майстор. Дългата му, блестяща коса беше с цвета на полирано дъбово дърво. Сребристите му очи бяха украсени с гъсти ресници. Лицето му имаше бронзов загар и красотата му се подчертаваше от високите скули и изпъкналата брадичка. Устните му бяха плътни, а пръстите му, които сякаш летяха по контролното табло, бяха като изваяни от мрамор.

— Прибери си езика, Пийбоди, че току-виж си го настъпила — изсъска тя на сътрудничката си.

— Господи, не предполагам, че е толкова красив! Не ти ли се иска да го изхрускаш?

— Не, обаче ти опитай.

Внезапно Пийбоди се сепна и се изчерви като рак. Пристъпи от крак на крак и си каза да не забравя, че жената до нея ѝ е началничка. Сетне промълви:

— Възхищавам се от таланта му.

— Възхищаваш се от тялото му. Човекът е в отлична форма, тъй че не мога да те обвиня в липса на вкус.

— Де да мога да го прегърна — прошепна Пийбоди и смутено се изкашля, когато забеляза приближаването на Голямата Мери, която размахваше две бутилки. Едрата жена извика:

— Джес доставя пиячката от семейната фабрика в южните щати. Много я бива.

Бутилките бяха без етикети, поради което Ив се примири с мисълта, че напитката ще изгори гърлото ѝ. Ала беше приятно изненадана, когато отпи от бутилката.

— Действително е хубава. Благодаря.

— Ако пуснеш някой и друг долар в касичката, ще получиш още. А сега отивам долу, за да чакам Рурк. Разбрах, че бил въшлив от мангизи. Чудя се що не си облечена с нещо по-свастно, щом си се вързала за такъв тузар.

Ив предпочете да не споменава за диаманта, голям колкото юмруче на бебе, който носеше на верижка под ризата си.

— Бельото ми е от чисто злато. Вярно, че ми убива, обаче ме кара да се чувствам по-сигурна.

Мери сбърчи чело в размисъл, после избухна в смях, удари Ив по гърба толкова силно, че главата на младата жена се блъсна в стъклото, сетне се отдалечи с тромавата си походка.

— Трябва да я вземем в полицията — прошепна Ив. — Не ще ѝ бъде необходимо нито оръжие, нито бронирана жилетка.

Гласът на Мейвис се извиси в оглушително кресчендо, после музиката престана като че беше прерязана с нож. Певицата победоносно изкрещя и се хвърли в отворените обятия на Леонардо.

— Добре се справи, сладурче. — Гласът на Джес Бароу беше като гъста сметана. Красавецът говореше провлечено, с южняшки акцент. — Почини си десетина минути и дай отдых на гласните си струни.

Вместо да послуша съвета му, Мейвис нададе нов оглушителен писък и помахна на Ив.

— Далас, значи успя да дойдеш! Какво ще кажеш, парчето не е ли вълшебно? Стой там, идвам при теб. — Тя изчезна през някаква врата, бързайки доколкото ѝ позволяваха обувките с прекалено високи токове.

— Това била прочутата Далас! — провлечено изрече Джес и се изправи. Мускулестото му тяло се подчертаваше от джинсите, не помалко износени от тези на Ив и от обикновена памучна риза, която навярно струваше колкото месечната заплата на квартален полицай. Диамантената му обеща проблесна, когато той прекоси апаратната и протегна изящната си ръка, при което златната му гривна се плъзна надолу по китката му. — Мейвис изгаря от ентусиазъм, когато ми разказва за приятелката си от полицията.

— Мейвис непрестанно е ентусиазирана. Това я прави по-чаровна.

— Точно така. Аз съм Джес и за мен е удоволствие най-сетне да се запозная с вас. — Без да изпуска дланта на Ив, той прелъстително се усмихна на Пийбоди. — Изглежда, съм получил две ченгета, макар да очаквам само едно.

— Аз... аз съм ваша почитателка — заекна младата жена. — Притежавам всичките ви видео и аудио дискове, била съм на концертите ви.

— Любителите на музиката винаги са добре дошли при нас. — Красавецът пусна ръката на Ив и сграбчи дланта на сътрудничката ѝ. — Елате да ви покажа любимата ми играчка. — Запъти се към пулта, но преди Ив да успее да ги последва, Мейвис се втурна в тясното помещение.

— Какво ще кажеш? Хареса ли ти? Музиката е моя, Джес направи аранжимента. Убеден е, че песента ще се превърне в хит.

— Гордея се с теб. Беше прекрасна. — Ив прегърна приятелката си и се усмихна на Леонардо, който стоеше зад любимата си. — Как се чувстваш като приятел на една изгряваща звезда?

— Тя е направо вълшебна. — Дизайнерът се наведе и стисна рамото ѝ. — Изглеждаш прекрасно. Когато те гледах по телевизията, забелязах, че често се явяваш в обществото с моите модели. Много съм ти благодарен.

— Аз трябва да ти бъда благодарна — искрено изрече Ив. Леонардо беше истински гений в областта на модата. — Ако не беше ти, щях да изглеждам като някоя далечна братовчедка на Рурк, която носи дрехи, подхвърлени ѝ от богати роднини.

— Винаги изглеждаш чудесно, защото индивидуалността ти е силно изразена. — Леонардо присви очи и прекара пръсти през косата ѝ. — Трябва да се подстрижеш. Ако не го правиш веднъж месечно, прическата губи формата си.

— Тъкмо се канех да я подкъся, само че...

— Не! — Леонардо поклати глава и развеселено я изглежда. — Отдавна отминаха времената, когато сама се подстригваше. Обади се на Трина и си запази час.

— Сигурно отново ще се наложи да я заведем насила — обади се Мейвис, чиято усмивка не слизаше от лицето. — Ще отлага посещенията при фризьорката и ще започне да къска косата си, щом започне да пада върху очите ѝ. — Изкикоти се, а Леонардо потръпна. — Ще помолим Рурк да я принуди.

— С най-голямо удоволствие. — Рурк, който току-що беше излязъл от асансьора, се отправи към Ив, обгърна лицето ѝ с длани и я целуна. — За какво трябва да те принуждавам?

— За нищо. Хайде, пийни си. — Тя му подаде бутилката, но Рурк предпочете да разцелува Мейвис.

— Благодаря за поканата, скъпа. Никога не съм бил в звукозаписно студио.

— Супер е, нали? Системата за запис е свръхмодерна, а Джес е истински магьосник на пулта. Имам чувството, че е програмирал поне шест милиона инструмента. Умее да свири на всички тях. Всъщност няма нещо, което да не може. Нощта, когато той се появи в клуба, промени живота ми. Все едно стана чудо.

— Чудото си ти, Мейвис. — Джес тактично поведе Пийбоди към присъстващите. Ив забеляза, че сътрудничката ѝ е поруменияла, очите ѝ са помътнели, а пулсът ѝ е ускорен.

— Спокойно, малката — прошепна ѝ тя, но Пийбоди само забели очи.

— Джес, вече си се запознал с Далас и с асистентката ѝ. А това е Рурк. — Мейвис възбудено се поклащаше на високите си токове. — Моят най-добър приятел.

— Истинско удоволствие е да се запозная с вас. — Джес подаде изцялата си ръка на новодошлия. — Възхищавам се от успехите ви в бизнеса и от добрия ви вкус по отношение на жените.

— Благодаря. Човек трябва много да внимава, за да има успех в двете области, които споменахте. — Рурк се огледа. — Студиото ви е истинско чудо на техниката.

— То е моята гордост. Отне ми доста време, докато постигна желания резултат. Всъщност Мейвис е първата, която го използва, освен мен, разбира се. Предлагам да ви покажа всичко, преди отново да се заловим за работа.

Поведете ги към пулта и се настани пред него като капитан, който хваща руля на кораб.

— Мейвис успя да ви информира, че изпълнението на различните инструменти е програмирано. Мога да поискам най-разнообразни комбинации и да придавам различна височина. Системата се подчинява на команди, изречени от мен, но рядко използвам този метод, тъй като отвлеча вниманието ми от музиката.

Докосна плъзгачите. Разнесоха се звуци на оркестър, който изпълняваше ритмична мелодия.

— А сега записаният вокал — нареди музикантът и натисна няколко бутона. Разнесе се гласът на Мейвис — невероятно пълтен и богат. Височината на звуците се отразяваше на монитор, където се

появяваха различни цветове и форми. — Използвам всичко това за компютърен анализ. — Джес обезоръжаващо се усмихна. — Ние, музикантите, сме малко смахнати. Но това е тема за друг разговор.

— Изпълнението на Мейвис е страхотно — отбеляза Ив.

— Ще постигна още по-добро звучене. — Той отново натисна различни бутони. Гласът на Мейвис сякаш се раздели и двата гласа се насложиха в необикновена хармония. — Джес докосна плъзгачите. Дочуха се китари, ударни инструменти, стонове на саксофон. — Чрез различни команди музикантът постига желания акомпанимент. Всъщност всичко е много елементарно — заобяснява той, — например дуетите на Мейвис с прочути музиканти от миналото. Особено внимание заслужава изпълнението ѝ на „Нощта след един тежък ден“ заедно с Бийтълс. Апаратурата дава възможност да закодирам всякакви звуци. — С лека усмивка завъртя някакъв диск. Разнесе се шепотът на Ив:

— Спокойно, малката. — Думите се сляха с гласа на певицата и постепенно заглъхнаха.

— Как го правите? — заинтересува се Ив.

— Нося миниатюрен микрофон, който е свързан с пулта. Сега мога да заменя гласа на Мейвис с вашия. — Той отново натисна няколко бутона, а Ив потръпна, като се чу да пее.

— Веднага престанете! — извика тя.

Джес усмихнато се подчини и промълви:

— Извинете, но не можах да устоя на изкушението. Искаш ли да чуеш гласа си, Пийбоди?

— Не. — Младата жена нерешително прехапа устни, сетне се поправи: — Защо не?

— Да изберем някоя страстна песен — промърмори той и пръстите му пробягнаха по пулта. Очите на Пийбоди се разшириха от учудване, когато се чу да изпълнява сантиментална песен, наречена „Омагьоса ме“.

— Ти ли си композиторът? — попита тя. — Никога не съм слушала това парче.

Джес се изкиска.

— Не. Песента е била хит много преди да се родя. Имаш мощен глас, Пийбоди, и умееш да контролираш дишането си. Искаш ли да напуснеш работа и да станеш певица?

Тя порумения и поклати глава. Джес изолира вокала и в кабината зазвуча инструментален блус. Музикантът потупа пулта, сякаш галеше любимо дете и обясни:

— Всичко това е плод на тригодишна съвместна работа с един инженер, който е създал част от апаратурата за звукови ефекти в Света на Дисни. След като имам прототипа, се надявам да организирам масово производство на уредбата. Тя се задейства и чрез дистанционно управление. Разполагам със спецификациите за портативна апаратура, в момента работя върху уред, който ще придава различно настроение на изпълнението... — Той се сепна и поклати глава. — Май се поувляхох и започнах да ви досаждам. Агентът ми се оплаква, че съм отделял повече време за електрониката, отколкото за записите...

— Донесох кльопачката — гръмогласно обяви Голямата Мери.

— Да не губим време. — Музикантът се усмихна на гостите си. — А ти, Мейвис, си похапни добре. Ще изразходваш много енергия през следващите часове.

— Гладна съм като вълк! — възкликна певицата, сграбчи ръката на Леонардо и го повлече към вратата. Мери вече внасяше в студиото кашони с храна.

— Вие вървете — промърмори Джес. — Имам още малко работа. Идвам след няколко минути.

— Какво ще кажеш? — прошепна Ив на съпруга си, докато слизаха по стълбата, следвани от Пийбоди.

— Мисля, че човекът търси спонсор за производството на любимата си играчка.

Тя кимна и въздъхна.

— И аз си помислих същото. Съжалявам, че те забърках в тази история.

— Не се притеснявай, проектът му е интересен.

— Накарах Пийбоди да провери досието му. Не открихме нищо нередно. И все пак не ми се иска този Джес да използва теб... или Мейвис.

— Времето ще покаже дали е бил искрен... — Когато влязоха в студиото, той обърна Ив към себе си и прекара длани по бедрата ѝ. — Липсваше ми, скъпа. Не обичам задълго да се разделяме.

Ив усети как я облива огън, гърдите ѝ се втвърдиха.

— И ти ми липсваше. Предлагам да измислим някакво извинение, да се приберем вкъщи и да се любим до забрава — прошепна тя. Притисна се към съпруга си и установи, че е безкрайно възбуден. Рурк се наведе, целуна я зад ухото и установи, че изгаря от желание да я разсъблече. След миг промълви:

— Прекрасна идея! Господи, колко те желая! — Хвана я за косата, отметна главата ѝ и страстно впи устни в нейните, без да го е грижа, че някой може да ги наблюдава.

Джес ги наблюдаваше от апаратната. Усмихна се и си каза: „Нищо чудно след няколко минути Рурк да я обладае на пода“. Не, това не биваше да се случва. Той натисна няколко бутона и смени програмата. После, безкрайно доволен от себе си, се отправи към студиото на долния етаж.

Два часа по-късно Ив караше с лудешка скорост колата си по улиците на Ню Йорк, които бяха осветени от огромните рекламни табла, преливащи във всички цветове на дъгата. Искаше ѝ се час по-скоро да се озове в леглото със съпруга си и да задоволи страстта, която я караше цялата да тръпне.

— Нарушаваш правилата за движение, лейтенант — шеговито подхвърли Рурк. Отново беше възбуден като юноша, който наскоро е опознал тайните на секса.

Жената, която се гордееше с факта, че винаги спазва закона, едва чуто промърмори:

— Не ме е грижа.

Той се приведе и докосна гърдата ѝ.

— Тогава карай още по-бързо.

— Божичко! — Ив вече си представяше как той прониква в нея. Натисна педала за газта и колата се стрелна по Парк авеню.

Някакъв собственик на подвижна сергия ѝ показва среден пръст, когато автомобилът за малко не го блъсна при резкия завой. Ив тихо изруга, включи лампичката, показваща, че колата е служебна, постави на покрива червено-синята полицейска лампа и пусна сирената. Сетне подкара още по-бързо, като непрекъснато повтаряше:

— Не мога да повярвам, че го правя. Никога не съм злоупотребявала със служебното си положение.

Рурк прекара длан по бедрото ѝ и прошепна:

— Знаеш ли какво ще направя с теб?

Младата жена дрезгаво се изсмя и преглътна:

— За Бога, не ми казвай, че ще убия и двама ни!

Стискаше волана, а тялото ѝ вибрираше като струна, докосната от опитен музикант. Задъхваше се, очите ѝ се премрежваха.

— Включи дистанционното за портала — извика тя. — Нямам намерение да намалявам скоростта.

Рурк побърза да се подчини. Огромната стоманена врата бавно се плъзна встрани и колата премина през тесния отвор, на косъм от колоните на портала.

— Браво, скъпа. Хайде, спри!

— Още секунда. — Автомобилът полетя по алеята, покрай величествените дървета и пеещите фонтани.

— Спри! — отново извика Рурк и притисна длан между краката ѝ.

Тя изпита неописуема наслада, пред очите ѝ притъмня, за малко щеше да връхлети върху един огромен дъб. Удари спирачки и колата се понесе на зигзаг по алеята.

Ив се нахвърли като тигрица върху съпруга си, той жадно протегна ръце към нея. Вкопчиха се един в друг и започнаха взаимно да се разсъбличат. Тя го ухапа по рамото, дръпна ципа на панталоните му и се изкиска. Рурк едва чуто изруга и я измъкна от колата.

Двамата паднаха на тревата, той притисна към себе си Ив. Тя потръпваше от невъобразимото удоволствие и нашепваше:

— Побързай, побързай! — Усети устните му върху гърдата си, сетне той нежно захапа зърното ѝ. Ив задърпа панталоните му и впи пръсти в бедрата му. Рурк се задъхваше, разтърсван от безумна страст, подсилваща се от ноктите ѝ, които драскаха гърба му. Ушите му бучаха, като че кръвта му беше приливна вълна, нахлуваща във вените му. Сграбчи бедрата на Ив, разтвори ги и проникна в нея. Тя изстена от удоволствие и отново захапа рамото му. Усещаше как Рурк пулсира в нея и я изпълва цялата след всеки тласък. Моментът на върховна наслада беше болезнен, но не задоволи страстта ѝ, която сякаш нарасна още повече. Беше влажна и гореща, след всеки тласък мускулите ѝ обгръщаха Рурк като в юмрук. Той вече не беше в състояние да спре, нито да разсъждава; обладаваше съпругата си както

жребец се съвокуплява с кобила. Пред очите му бе паднала червеникава мъгла, не виждаше лицето на Ив, само я усещаше как тръпне под него, дочуваше прегракналите ѝ стонове. Звуците отекваха в съзнанието му като напев от древността и караха кръвта му да закипи още по-силно.

Внезапно почувства, че губи контрол над себе си. Ускори ритъма като двигател, достигнал пределната си мощност, вкопчи ръце в бедрата на Ив и изригна. Жарката вълна на облекчение го погълна и той се задъха като удавник. За пръв път не знаеше дали Ив го е последвала в бездната на страстта.

С последни сили се претърколи на тревата и се просна по гръб, опитвайки да си поеме въздух. Облаците се бяха разкъсали и под сребристата лунна светлина двамата лежаха на тревата — изпотени, с разкъсани дрехи като единствените оцелели воители след ожесточена битка.

Ив тихо изстена, легна по корем и допря пламналото си лице до тревата, покрита с хладна роса. След миг прошепна:

— Божичко, какво беше това?

— При други обстоятелства бих го нарекъл „секс“. Но в момента... — Той с усилие отвори очи и продължи: — ... не знам как да го назова.

— Струва ми се, че те ухапах.

Рурк постепенно започваше да се съвзема и едва сега усети болка в рамото си. Извърна глава и забеляза следите от зъбите ѝ.

— Очевидно някой го е сторил. Твърде вероятно е да е твое дело. — Той замълча и впери поглед в една падаща звезда, която остави след себе си сребриста диря в тъмното небе. Хрумна му, че преди няколко минути самият той приличаше на комета, която лети към неизбежната си гибел. — Как се чувстваш?

— Не знам. Трябва да помисля. Главата ми все още се върти. Лежим на моравата... — колебливо промълви тя, — а дрехите ни са разкъсани. Сигурна съм, че имам отпечатыци от пръстите ти върху задните ми части...

— Постарах се да бъдат ясни — промърмори той.

Ив се изкикоти, после избухна в смях.

— Господи, погледни на какво приличаме!

— След секунда. Струва ми се, че още съм заслепен — усмихнато заяви той. Ив продължаваше да се кикоти. Косата ѝ беше щръкнала, очите — помътнели, разкъсаните ѝ дрехи бяха на петна от тревата, части от тялото ѝ бяха покрити със синини. — В момента изобщо не приличаш на ченге, лейтенант.

Тя се претърколи и седна до него. Наклони глава и критично го огледа.

— И ти нямаш вид на преуспяващ бизнесмен. — Подръпна разкъсания му ръкав и добави: — Много си оригинален. Само се питам как ще обясниш всичко това на Съмърсет.

— Ще му кажа, че съпругата ми е хищна самка.

— Едва ли ще го изненадаш. Той отдавна е стигнал до същото заключение. — Въздъхна и погледна към къщата. Лампите на долния етаж светеха и сякаш ги подканваха да се приберат у дома. — Как да се промъкнем незабелязано?

— Ами... — Рурк откри разкъсаната ѝ риза и я завърза около гърдите ѝ, което я накара отново да избухне в смях. Двамата успяха да навлекат раздраните си панталони и се спогледаха. — Не мога да те занеса до колата — промълви той. — Надявах се ти да го сториш.

— Но първо трябва да се изправим.

— Съгласен съм.

Двамата останаха неподвижни, сетне, заливайки се от смях, се изправиха — олюляваха се като пияници и се подкрепяха взаимно.

— Ще оставим колата тук — предложи Рурк.

— Дадено. Ами дрехите и обувките?

— Зарежи ги.

— Прекрасна идея.

Кискайки се като деца, които са нарушили вечерния час, двамата бавно се изкачиха по стъпалата и отвориха вратата. Рурк ѝ направи знак да пази тишина. Внезапно се дочуха бързи стъпки.

— Рурк, какво се е случило? — Съмърсет се втурна към тях. Невъзмутимото му изражение беше изчезнало. Лицето му се изкриви от тревога при вида на разкъсаните им дрехи и помътнелите им очи. — Нещастен случай ли е имало?

— Напротив, много щастлив. Връщай се в леглото, всичко е наред. — Той прегърна Ив през кръста и олюлявайки се, двамата се заизкачваха към втория етаж. Икономът стоеше като вкаменен и ги наблюдаваше със зяпнала уста. Изражението му достави огромно удоволствие на Ив, която продължи да се кикоти, докато влязоха в спалнята.

Без да се събличат, двамата се хвърлиха в леглото и потънаха в непробуден сън.

---

[1] Игра на думи: а реа — грахово зърно, а body — тяло. В буквален превод Пийбоди означава тяло колкото грахово зърно. — Б.пр. ↑

СЕДМА ГЛАВА

На следващата сутрин, няколко минути преди осем, чувствайки се все още леко замаяна, Ив влезе в кабинета, който Рурк ѝ беше обзавел в дома им. Всъщност за нея това беше едновременно помещение за работа и един вид убежище — място, където можеше да остане сама. Рурк се беше постарал кабинетът да е точно копие на апартамента, в който живееше Ив преди сватбата им и с който тя се бе разделила с огромно нежелание.

Тук бяха събрани любимите ѝ вещи, тук тя се чувстваше самостоятелна, необезпокоявана от никого. Когато Рурк заминаваше по работа, Ив никога не прекарваше нощта в спалнята им. Предпочиташе да подремне в специалния стол за отмора в кабинета си. Освен това в отсъствието на съпруга си избягваше да се възползва от услугите на Съмърсет и прибягваше до автоготвача.

Слънчевите лъчи проникваха през огромния прозорец, заемащ цялата стена зад гърба ѝ. Ив се залови да систематизира предстоящите си задачи. Невъзможно бе да си позволи лукса да се заеме само със случая „Фитухю“, най-вече защото засега всички бяха убедени, че адвокатът се е самоубил. Ако до един-два дни не открие солидни доказателства в подкрепа на хипотезата си, ще се наложи да измести този случай на втори план.

Точно в осем на вратата се почука.

— Влизай, Пийбоди.

— Никога няма да свикна с чудесата на този дом — заяви младата полицайка. — Все едно, че се намирам в къща от онези, дето ги показват по архивните видеофилми.

— Трябва да помолиш Съмърсет да те разведе наоколо — разсеяно промърмори Ив. — Сигурна съм, че има стаи, в които още не съм влизала. Налей си кафе. — Тя кимна по посока на кухненската ниша и намръщено продължи да прелиства електронния си бележник.

Пийбоди се запъти към кухничката. Оглеждаше апаратурата, заемаща всички стени и се питаше как би се чувствала, ако можеше да

си позволи да играе тенис с най-новия шампион от Уимбълдън, да танцува с холограма на Фред Астер или да предприеме виртуално пътешествие до дворците за забавления на планетата Риджис.

Все още замечтана, влезе в кухничката. Автоготвачът вече беше програмиран да приготви кафе. На нея ѝ оставаше само да занесе двете чаши в кабинета. Изчака търпеливо, докато Ив продължаваше да си мърмори под носа, сетне отпи от кафето и възкликна:

— Господи, истинско е!

— Внимавай да не се разглезиш. Лично аз вече не мога да пия помията, която поднасят в полицейското управление. — Вдигна глава, забеляза смаяното изражение на сътрудничката си и се усмихна. Съвсем доскоро сама реагираше по същия начин на кафето, осигурено от съпруга ѝ. Всъщност зяпваше от изумление всеки път, когато видеше Рурк. — Не е лошо, нали?

— Никога досега не съм пила истинско кафе. — Пийбоди отпиваше с неописуема наслада, сякаш чашата ѝ съдържаше течено злато. В действителност цената на кафето се бе изравнила с тази на благородния метал след изсичането на тропическите гори и унищожаването на плантациите. — Прекрасно е.

— Разполагаш с цели трийсет минути да му се наслаждаваш. Междувременно не е зле да планираме стратегията си за деня.

— Наистина ли мога да си наляя още? — Пийбоди притвори очи и вдъхна аромата на димящата течност. — Истинска богиня сте, лейтенант.

— Отдавна съм те помолила да си говорим на „ти“ — изсумтя Ив и посегна към видеотелефона, от който се разнасяше настойчиво бръмчене.

— Тук Далас — изрече рязко, после широко се усмихна. — Фийни, радвам се да те видя.

— Как се чувстваш като омъжена, малката?

— Поносимо. А ти, гений на електрониката, май си станал необичайно рано.

— Тук се е забъркала една каша... Неприятности с компютъра на шефа. Някакъв хитрец е направил страхотна бея, за малко да унищожи цялата система.

— Не думай! — Очите ѝ се разшириха от изненада. Беше почти сигурна, че дори Фийни, който беше вълшебник в областта на

електрониката, не би могъл да преодолее защитата и да проникне в главния компютър на полицейското управление.

— Да, ама си е точно така. Всичко е така объркано, че нямам представа кога ще го оправя — бодро заяви ирландецът. — Обаче исках да ти се обадя и да проверя какво се е случило с теб, след като не благоволи да ми се обадиш.

— Откакто се върнах на Земята, непрекъснато тичам насам-натам. Затрупана съм с работа.

— Дори да не си толкова заета, пак ще тичаш — такъв ти е характерът. Дочух, че разследваш смъртта на Фитухю.

— Точно така. Имаш ли някаква информация по въпроса?

— Не. Смарт се обзалага, че онзи пуяк сам се е накълцал и повярвай, че нито един от нас не е опечален от смъртта му. Мазникът много обичаше да се заяжда с ченгетата, призвани да дадат свидетелски показания. И все пак има нещо странно — две самоубийства за един месец.

— Две ли? — Ив наостри уши.

— Да. О, забравих, че по това време ти беше на сватбено пътешествие и беше заета да правиш мили очи на благоверния си. — Фийни повдигна рошавите си рижави вежди и обясни: — Преди две седмици един сенатор скочи от прозореца на Капитолия. Но защо ли се учудвам — политици и адвокати са от един дол дренки — пълни откачалки.

— Прав си. Моля те, при първа възможност препрати на служебния ми компютър всички данни относно това самоубийство.

— Какво, да не си решила да си правиш албум?

— Ами... чисто любопитство — разсеяно промърмори младата жена. Интуицията ѝ подсказваше, че е попаднала на гореща следа. — Обещавам да те почерпя един обяд в служебната закусвалня.

— Дадено. Щом оправя тази бъркотия, ще ти изпратя желаната информация. И се обаждай по-често, чуваш ли? — Ирландецът прекъсна връзката.

Пийбоди продължаваше да пие кафето си на мънички глътки, но успя да проговори:

— Смятате ли, че има някаква връзка между Фитухю и самоубиения се сенатор?

— Адвокати и политици — замислено промълви Ив. — И автотронни инженери.

— Какво? — стресната попита Пийбоди.

— О, казах го ей така. — Началничката ѝ поклати глава. — Просто ми хрумна нещо. — Изключи компютъра и взе чантата си. — Да вървим.

Сътрудничката ѝ опита да прикрие разочарованието си от това, че не е успяла да си налее втора чаша кафе и тръгна редом с Ив, като подтичваше, за да я догони. След миг отбеляза:

— Мисля, че не е толкова странно двама души да се самоубият в различни градове, макар и в един и същи месец.

— Не са двама, а трима. Докато бяхме на „Олимп“, един млад инженер, Дру Матиас, се обеси. Опитай се да откриеш нещо, което би могло да ги свързва: хора, навици, учебни заведения, хобита. — Затича надолу по стълбите и разпалено заръкомаха.

— Не знам името на политика. Не обърнах внимание на рапортите за самоубийството във Вашингтон. — Пийбоди извади миниатюрния си персонален компютър и затърси необходимата информация.

— Матиас беше двайсетинагодишен и работеше за Рурк. По дяволите! — изруга Ив. Имаше неприятното предчувствие, че отново ще потърси помощта на съпруга си. — Ако някъде удариш на камък, обърни се към Фийни. Той моментално ще ти осигури всички данни, дори ръцете му да са оковани с белезници и да е пиан до козирката. — Тя отвори външната врата и избухна, когато забеляза, че колата ѝ не е пред къщата:

— Дяволите да го вземат този Съмърсет! Сто пъти съм му казвала да оставя автомобила ми там, където съм го паркирала!

— Не го обвинявай напразно. — Пийбоди постави слънчевите си очила. — Колата ти ехей там — направо на алеята.

— О, да. — Ив смутено се изкашля. Автомобилът си стоеше там, където го беше зарязала, а по тревата до него бяха разхвърляни разкъсани дрехи. — Да не си посмяла да ме разпитваш — скръцна тя със зъби и забута превозното средство по алеята.

— Нямах да любопитствам — престорено наивно изрече Пийбоди. — Предпочитам да оставя всичко на въображението си.

— Млъквай!

— Слушам, лейтенант! — Пийбоди тихичко се изкиска и се качи в колата. Усмивката ѝ помръкна при вида на вбесената ѝ началничка, която натисна докрай педала на газта и автомобилът се стрелна по алеята.

Артур Фокс се беше изпотил. Над горната му устна бяха избили ситни капчици, издаващи притеснението му. Засега и това стигаше на Ив. Не се изненада, когато установи, че защитникът на Фокс работи в адвокатската фирма на Фитухю. Бе усърден младок, издокаран със скъп костюм, тесните ревери бяха окичени с модерни медальони.

— Сама разбирате, че клиентът ми е разстроен. — Адвокатът се опита да си придаде сериозно изражение. — Траурната церемония в памет на господин Фитухю ще се състои в един следобед. Избрала сте неподходящ момент за този разпит.

— Смъртта избира момента, господин Риджуей, и обикновено той е неподходящ. — Обърна се и продиктува на записващото устройство: — Разпит на Артур Фокс, относно случая „Фитухю, 30091“, провеждан от лейтенант Ив Далас. 24 август 2058 година, 9:36 часът. Моля, съобщете името си за протокола.

— Наричам се Артур Фокс.

— Господин Фокс, уведомен ли сте, че разговорът ни се записва?

— Да.

— Упражнихте ли правото си на защитник?

— Да.

— Уведомен ли сте за допълнителните ви права и за отговорностите ви?

— Да.

— Господин Фокс, имаме запис на изявленията ви относно случилото се в нощта, когато е починал господин Фитухю. Желаете ли да чуете този запис?

— Не е необходимо. Вече ви казах какво се случи. Какво повече искате?

— Например да обясните къде бяхте между 22:30 и 23:00 в нощта на... инцидента.

— Колко пъти трябва да ви го повтарям? Вечеряхме, гледахме някаква комедия, легнахме си и пуснахме телевизора точно когато

предаваха късните новини.

— Да разбирам ли, че през цялата вечер не сте напуснал дома си?

— Да, казах ви го вече.

— Вярно е. Записът потвърждава думите ви, ала делата ви им противоречат.

— Лейтенант, клиентът ми е дошъл тук доброволно. Не виждам причина да...

— Запазете аргументите си — нареди Ив, сетне отново се обърна към Фокс: — Напуснал сте сградата приблизително в 22:30 и сте се прибрал трийсет минути по-късно. Къде бяхте?

— Ами... — Фокс нервно задърпа сребристата си вратовръзка. — Излязох да се поразходя. Бях забравил.

— Нима?

— Бях объркан, смутен. Всъщност бях изпаднал в шок. — Копринената вратовръзка шумолеше между пръстите му. — Пък и защо да си спомням нещо толкова маловажно?

— Надявам се, че съм опреснила паметта ви. И тъй, къде отидохте?

— О, просто обиколих квартала.

— Върнал сте се с някакъв пакет. Какво имаше в него?

В този момент той разбра, че охранителните камери са предоставили неоспорими доказателства. Очите му гузно се застрелкаха, пръстите му замачкаха вратовръзката.

— Отбих се в един денонощен магазин и купих това-онова, най-вече безникотинови цигари. Понякога запалвам една-две.

— Много лесно ще проверим точно какво сте купил.

— Сънотворни! — избухна той. — Исках да спя тази нощ. Пушеше ми се. Какво, да не е забранено от закона?

— Не, но законът забранява да се дават неверни сведения на полицията.

— Лейтенант Далас! — прекъсна я адвокатът. В гласа му се долавяха нервни нотки. Ив разбра, че Фокс не е уведомил и него за излизането си. — Фактът, че моят доверител е напуснал за няколко минути жилището си, не е от решаващо значение за вашето разследване. Вярвам ще се съгласите, че ако човек открие любимия си мъртъв, със сигурност ще забрави маловажните подробности.

— Може би една-две, но не всички. Господин Фокс, пропуснахте да ми съобщите, че с господин Фитухю сте имали гостенка през онази фатална нощ.

— Лианор не е гостенка — сви устни Фокс. — Тя е... беше съдружничка на Фиту. Мисля, че трябваше да обсъдят някакъв въпрос, затова и отидох да се поразходя. Искях да останат насаме и да поговорят за работата си. — Дълбоко си пое въздух и добави: — Винаги постъпвах така — бе удобно за всички ни.

— Ясно. Сега твърдите, че сте излязъл от апартамента, за да оставите насаме приятеля си и съдружничката му. Защо в предишното си изявление не споменахте за посещението на госпожица Бастуик?

— Бях забравил за него.

— Нима? Съобщихте ни, че двамата с приятеля ви сте вечеряли, че сте гледали някаква комедия и че сте си легнали, но пропуснахте да ни уведомите за други събития. Какво още премълчахте, господин Фокс?

— Нямам какво повече да ви кажа.

— Защо сте бил разгневен, когато сте излязъл от сградата? Може би не ви е било приятно една красива жена, близка сътрудничка на господин Фитухю, да ви посещава в такъв късен час?

— Лейтенант, нямате право да намекувате... — започна защитникът.

Ив не благоволи да го погледне, а заяви с леден тон:

— Не намеквам, господин адвокат. Питам клиента ви дали е бил разгневен и разяждан от ревност, когато тичешком е напуснал сградата.

— Не тичах, а вървах! — Русокосият удари с юмрук по масата. — Не бях разгневен, нито пък съм ревнувал от Лианор. Непрекъснато се натискаше на Фиту, но той беше напълно безразличен към нея в сексуално отношение.

— Значи госпожица Бастуик е проявявала интерес към приятеля ви. — Ив повдигна вежди. — Навярно това ви е вбесило, Артър. И нищо чудно, след като сте знаел, че Фиту си пада еднакво по мъже и по жени, знаел сте, че двамата работят заедно през цялата седмица; отгоре на всичко тази въртиопашка се осмелявала да се натрапва в собствения ви дом. На ваше място бих я удушила.

— Фиту мислеше, че ситуацията е безкрайно забавна — изтърси Фокс. — Ласкаеше го мисълта, че толкова млада и красива жена се опитва да привлече вниманието му. Избухваше в смях, когато започвах да се оплаквам от нея.

— Присмивал ви се е, така ли? — съчувствено попита Ив. Знаеше как може да го предизвика. — Навярно сте полудявал от ревност, Артър. Права ли съм? Представял сте си как двамата са в леглото, как приятелят ви я милва и се присмива зад гърба...

— Идваше ми да я убия! — избухна русокосият и почервенял от гняв, отблъсна ръката на адвоката, който се опитваше да го успокои. — Въобразяваше си, че ще ми го отнеме, че ще го накара да я пожелае! Пет пари не даваше, че с Фиту сме обвързани. Искаше да победи на всяка цена, проклета адвокатка!

— Май много не обичате адвокатите.

Русокосият се задъхваше. Млъкна, опита да се поуспокои, сетне продължи:

— По принцип не ги понасям. Не свързвах Фиту с професията му. Мислех за него като за мой спътник в живота. И ако бях склонен към насилие, през онази или през която и да било друга нощ бих убил Лианор. — Разтвори юмруците си и скръсти ръце на гърдите си. — Действително ви казах абсолютно всичко.

Ив реши, че засега е постигнала достатъчно. Стана и заяви:

— Ще разговаряме отново, господин Фокс.

— Интересува ме кога ще ми предадете тялото на Фиту. — Русокосият бавно се изправи. — Реших да не отменям днешната церемония, макар че изглежда абсурдно да устройваш погребение, когато мъртвецът липсва.

— Патологът още не е завършил изследванията.

— Не ви ли стига, че приятелят ми е мъртъв? — извика Фокс с треперлив глас. — Не ви ли стига, че се е самоубил, та сега протакате разследването и изваждате на показ тайни от личния ни живот?

— Не! — Ив се отправи към вратата и набра кода. — Не ми е достатъчно! — Поколеба се и реши да блъфира. — Убедена съм, че господин Фитухю е бил потресен от смъртта на сенатор Пърли.

Фокс рязко кимна.

— Да, беше потресен, въпреки че двамата се познаваха само бегло. — Едно мускулче заподскача на слепоочието му. — Нелепо е да

намеквате, че Фиту се е самоубил, защото е бил повлиян от постъпката на Пърли. Повтарям, че двамата почти не се познаваха и много рядко разговаряха.

— Ясно. Благодаря, че ми отделихте от времето си. — Тя ги изпрати и хвърли поглед към съседната стая, където навярно вече чакаше Лианор.

Без да бърза, Ив се отправи към автомата в дъното на коридора и огледа предлагания асортимент. Пусна в процепа няколко жетона и получи шоколадче и кутийка пепси. От автомата се разнесе механичен глас, който я съветваше да изхвърли отпадъците в уреда за рециклиране и я предупреждаваше да не консумира много захар.

— Гледай си работата — промърмори младата жена. Облегна се на стената, бавно изяде шоколадчето, изпи пепсито, хвърли боклука в специалния автомат и без да бърза, пое обратно по коридора.

Беше преценила, че двайсетминутното чакане ще вбеси Лианор. И се оказа права.

Блондинката обикаляше из стаята като тигрица в клетка, токетата на елегантните ѝ обувки се забиваха в изтъркания дъсчен под. Щом чу Ив да отваря вратата, обърна се и процеди през зъби:

— Лейтенант Далас, за мен времето е пари. Предполагам, че това не се отнася за вас.

— Зависи от гледната точка — любезно отвърна Ив. — Моята професия не изисква да мародерствам клиентите си.

Пийбоди се изкашля и задиктува на записващото устройство:

— За протокола: лейтенант Ив Далас влезе в зала Б, за да довърши разпита на заподозрените. Субектът е уведомен за правата си и предпочете да се защитава сам. Цялата информация се записва.

Ив седна и посочи стола срещу себе си.

— Госпожице Бастуик, предлагам да започнем, в случай че ви е омръзнало да се разхождате из помещението.

— Бях готова да започнем тази... процедура в уреченото време. — Блондинката седна и кръстоса елегантните си крака, подчертавани от фините копринени чорапи. — Но исках да разговарям с вас, не с вашата подчинена.

— Чуваш ли, Пийбоди! Била си моя подчинена.

— Всичко се записва, лейтенант — кисело промърмори сътрудничката ѝ.

Адвокатката издуха невидими пращинки от ръкава на елегантния си черен костюм и заяви:

— След няколко часа ще се състои траурната церемония в памет на Фиту. Знаете, че трябва да присъствам.

— Нямаше да бъдете тук и да ви обиждат несправедливо, ако не бяхте дала неверни показания.

— Надявам се да подкрепите с факти вашето твърдение, лейтенант.

— При предишния ни разговор официално заявихте, че онази вечер сте посетила господин Фитухю по служебен въпрос. Според вашето твърдение сте останала в дома му два-сет-три-сет минути.

— Приблизително — с леден тон се обади адвокатката.

— Госпожице Бастуик, когато отивате на делова среща, винаги ли купувате бутилка скъпо вино и се издокарвате като момиче за абитуриентски бал?

— Доколкото ми е известно поддържането на външния вид не е противозаконно, лейтенант Далас. — Тя презрително огледа Ив от глава до пети и иронично се усмихна при вида на разчорлената ѝ коса и износени обувки. — Препоръчвам ви да сторите същото.

— О, как ме засегнахте! Но да се върнем на случилото се през фаталната нощ. Облякла сте се елегантно, купила сте бутилка вино. Забелязах как в асансьора поразкопчяхте блузата си. По всичко личи, че сте се подготвила да прелъстите някого, Лианор. — Ив се приведе и присви очи, сякаш искаше да намигне. — Хайде, признайте си. Та нали и двете сме Евини дъщери, които използват еднакви трикове!

Блондинката не отговори веднага, а се втренчи в ръцете си. За разлика от Фокс беше невъзмутима. След миг спокойно отговори:

— През онази нощ се отбих в дома на Фиту да обсъдим едно дело. Поговорихме два-сет-три-сет минути, после си тръгнах.

— През това време сте била сама с него, нали?

— Да. Както обикновено при вида ми Артър се нацупи и излезе.

— Както обикновено ли?

— Точно така. — В гласа ѝ прозвуча подигравателна нотка. — Ревнуваше от мен, сигурен бе, че искам да му отнема Фиту.

— А вие имяхте ли подобни намерения?

Адвокатката присви очи като котка и иронично се усмихна.

— Как мислите, лейтенант? Дали пък ако си направех труда, щях да успея?

— Бих казала, че „сте си направила труда“. И че не сте постигнала нищо, което действително ви е разгневilo.

Лианор сви рамене.

— Признавам, че имах определени планове, Фиту си проваляше живота заради Артър. С него бяхме колеги, харесвахме едни и същи неща, намирах го извънредно привлекателен. Беше ми много симпатичен.

— През онази нощ разкрихте ли му истинските си чувства?

— Намекнах му, че съм готова на по-интимна връзка с него. Признавам, че не беше особено въодушевен от идеята, но съм сигурна, че след известно време щях да постигна своето. — Отново вдигна рамене. Жестът ѝ издаваше безкрайна самоувереност. — Артър разбираше какво ще се случи рано или късно. — Очите ѝ гневно ѝ проблеснаха. — Ето защо съм убедена, че именно той е убил Фиту.

— Бива си я, нали? — промърмори Ив, когато адвокатката напусна помещението. — Най-безскрупулно се опитва да разруши една дългогодишна връзка. Нещо повече, убедена е, че на света няма мъж, който да ѝ устои. Ама че мръсница. — Тя тежко въздъхна.

— Ще ѝ предявите ли обвинение? — поинтересува се Пийбоди.

— За това, че е мръсница ли? — Ив се поусмихна и поклати глава. — Дори да я обвиня за предоставяне на неверни сведения, самата тя, както и колегите ѝ от фирмата ще измислят хиляда начина да я оправдаят. Не, не си струва да си губя времето. Невъзможно е да докажем, че е била в апартамента по времето, когато Фитухю си е прерязал вените, нито пък че е имала мотив да го убие. Пък и честно казано, не вярвам тази кукличка да е успяла да се промъкне незабелязано в банята и да убие съдружника си, без той да окаже каквато и да била съпротива. Прекалено голяма егоистка е и би се изплашила да не си изцапа костюма с кръв.

— Следователно главният заподозрян си остава Фокс.

— Точно така. Бил е вбесен от ревност, освен това е щял да наследи прекрасния апартамент с всичките му удобства. — Ив стана и закричи из помещението, после притисна длани към слепоочията си. —

Но нямаме доказателства. Ще трябва да повярвам на онова, което си призна по време на втория разпит — че би убил Лианор, не Фитухю. Искam повече подробности за другите две самоубийства.

— Не съм открила кой знае какво — заоправдава се Пийбоди, докато двете вървяха по коридора. — Не разполагах с достатъчно време.

— Сега си по-свободна, пък и Фийни навярно е открил нещичко. Искam цялата информация, която си събрала и те съветвам да ускориш темпото на проучване. — Ив влезе в кабинета си, седна пред компютъра и му нареди:

— Включи се. Интересуват ме последните съобщения.

Лицето на Рурк се появи на монитора.

— Предполагам, че си вън от управлението и както винаги се бориш с престъпността. Заминавам за Лондон — възникна малък проблем, който мога да разреша само аз. Не вярвам да ми отнеме много време. Ще се върна към осем, което ще ни позволи да се приготвим и да отлетим до Нови Лос Анжелис за премиерата.

— По дяволите, бях забравила! — възкликна Ив.

Рурк ѝ се усмихна на екрана.

— Сигурен съм, че си предпочела да забравиш за този ангажимент, затова си позволявам да те подсетя. Доскоро, лейтенант.

Ив потръпна при мисълта за онова, което я очакваше в Калифорния: досадна вечер в компанията на надути типове от телевизията, отвратителна храна, която местните жители намираха за превъзходна, плюс куп досадни репортери, които ще ѝ задават какви ли не идиотски въпроси.

Второто съобщение беше от командир Уитни, който ѝ нареждаше да подготви изявление за пред медиите, свързано с разследването на няколко случая. „Само това ни липсваше — горчиво си каза тя. — Нови гръмки заглавия във вестниците!“

Сетне на монитора се появи информацията, изпратена от Фийни. Ив се настани по-удобно на стола и се залови за работа...

В два следобед тя влезе в модния ресторант на име „Вилидж“. Ризата ѝ беше мокра от пот и прилепваше към гърба ѝ, тъй като климатичната инсталация в колата ѝ отново беше предала богу дух. Лъхна я хладен въздух, напомнящ океански бриз. Въздушното течение поклащаше листата на палмите, засадени в огромни порцеланови

саксии. Залата на ресторанта беше на две нива, стъклените маси бяха разположени край езерцето, пълно с черна вода или пред огромния екран, на който се виждаше холограма на бряг, покрит със ситен пясък. Сервитьорките носеха къси пъстроцветни рокли и сновяха между масите, предлагайки странно оцветени напитки и артистично аранжирани блюда.

Оберкелнерът беше дроид, който беше издокаран с бял костюм и говореше с превзет френски акцент. Той хвърли презрителен поглед към износените джинси и измачканата риза на Ив, сетне сбърчи аристократичния си нос и заяви:

— Съжалявам, мадам, но нямаме свободни маси. Може би ще предпочетете да обядвате в близката закусвалня.

— Абсолютно си прав, приятел — отговори Ив и му показва значката си, тъй като тонът му я вбеси. — Но за съжаление ще обядвам тук. Хич не ми пука, че от сърцето ти капе кръв при вида ми. Къде е масата на доктор Майра?

— Приберете това чудо — изсъска дроидът, огледа се и закърши ръце. — Да не би да искате да прогоните клиентите ни?

— Гарантирам, че ще побегнат, ако извадя оръжието си. Повярвай, че ще го направя, ако до дваисет секунди не ми покажеш масата на доктор Майра и не ми донесеш чаша газирана вода с лед. Програмиран ли си за това?

Дроидът стисна устни и кимна. Изпъчи се, като че беше глътнал бастун, и поведе Ив по стълбите от изкуствен мрамор. Когато се озоваха на второто ниво, той се насочи към ниша, която напомняше нос, врязан в океана.

— Скъпа Ив. — Доктор Майра скочи на крака и хвана ръцете на Ив. — Изглеждаш великолепно. — За огромна изненада на младата жена, психиатърката я разцелува. — И много щастлива. Отпочинала си.

— О, да — смутено промърмори Ив, поколеба се и също целуна Майра по бузата.

Дроидът вече беше наредил на сервитьорката да донесе газираната вода.

— Не забравяй за леда — напомни му младата жена и победоносно му се усмихна.

— Благодаря, Арман. — В сините очи на психоложката проблемна закачливо пламъче. — След малко ще поръчаме.

Ив огледа изпод око залата, изпълнена с елегантни посетители и неловко се размърда на стола си.

— По-добре да бях дошла в кабинета ти.

— Настоях да обядваме заедно. Това е един от любимите ми ресторанти.

— Дроидът е гаден педераст.

— Признавам, че Арман е малко особен — навярно е зле програмиран — но кухнята е великолепна. Трябва да опиташ раците. Няма да съжаляваш. — Когато донесоха поръчката, Майра се облегна на стола си. — Как прекара медения си месец?

Ив изгълта на един дъх газираната вода и се почувства малко по-добре.

— Каж ми докога ще ми задават един и същи въпрос.

Майра се разсмя. Беше привлекателна жена, тъмната ѝ, пригладена назад коса подчертаваше хубавото ѝ лице. Както обикновено носеше костюм, този път в бледожълто. Изглеждаше невероятно уравновесена и елегантна. Беше една от най-известните специалистки в страната и от полицията често търсеха помощта ѝ при разследването на жестоки престъпления.

Ив не осъзнаваше, че по-възрастната жена изпитва към нея майчинско чувство.

— Но защо въпросът те притеснява?

— Ами... нали се досещаш... Меденият месец неизменно се свързва със секса... Въпросът е прекалено личен! — Ив забели очи. — Изглежда невероятно, но все още не мога да свикна с мисълта, че съм омъжена. И то за Рурк.

— Двамата се обичате и сте много щастливи — запомни това и не се опитвай да свикваш с каквото и да било. Спиш ли нощем?

— Общо взето — да. — Но тъй като Майра знаеше най-съкровената ѝ тайна, реши да бъде откровена. — Понякога сънувам кошмари, но не така често, както преди. Спомените нахлуват в съзнанието ми и изчезват. Но сега, след като преодолях стреса, се чувствам много по-добре.

— Наистина ли си го преодоляла?

— Баща ми системно ме изнасилваше и ме малтретираше — с леден тон изрече младата жена. — Убих го, когато бях осемгодишна. И успях да се справя с живота, да оцелея. Момиченцето, което откриха на тъмната уличка, вече не съществува. Аз съм Ив Далас — жената, която със собствени сили е успяла да се издигне в избраното поприще.

— Добре — промърмори Майра и си каза, че приятелката ѝ все още не се е излекувала от дълбоката душевна травма. Очакваха я нелеки години. — Все още поставяш на първо място професията си.

— За мен тя е най-важното нещо в живота ми. Винаги ще си остана ченге.

— Навярно си права. — Майра леко се усмихна. — Предлагам да поръчаме обяда, после ще ми обясниш защо настояваше да разговаряме.

ОСМА ГЛАВА

Ив послуша Майра и си поръча омари, после си взе от хляба, поставен в сребърна кошничка. Докато се хранеше, разказа на лекарката подробности от биографията на Фитухю и описа сцената, която бяха заварили в банята.

— Доколкото разбирам искаш да преценя дали е бил човек, способен да посегне на живота си. Дали е бил емоционално склонен към самоубийство.

— Точно така.

— За съжаление не мога да ти помогна. При определени обстоятелства и психична нагласа, всеки човек е способен да отнеме живота си.

— Мисля, че грешиш — заяви Ив толкова решително, че Майра се усмихна.

— Не съди по себе си. Малко са хората като теб, ти умееш да се оправяш при всякакви обстоятелства, защото си силна, решителна и волева. Но си спомняш какво е да си отчаяна и безпомощна, да си загубила всякаква надежда.

Ив си помисли, че приятелката ѝ е напълно права. Непокойно се размърда на стола си и заяви:

— Фитухю изобщо не беше безпомощен.

— Понякога външният вид и поведението на определен човек лъжат. — Доктор Майра направи знак на Ив да не я прекъсва. — Все пак имаш право. Така, както ми описа този Фитухю, едва ли е бил човек, склонен към самоубийство — доколкото разбрах, не е бил импулсивен и не е обичал да прибързва.

— Всъщност смъртта му беше неочаквана — замислено изрече Ив. — Часове преди това имах „схватка“ с него в съдебната зала. Беше арогантен и самодоволен както обикновено.

— Сигурна съм, че имаш право. Работата е там, че мнозина от нас, сблъсквайки се с тежък проблем, предпочитат да умрат, вместо да

го разрешат или да се опитат да преодолеят мъката. Не знаем какво се е случило с Фитухю през онази нощ.

— Надявам се на помощта ти — промърмори Ив. — А сега чуи нещо любопитно. — С безразличието на полицаи тя й разказа за другите две самоубийства. — Струва ми се, че са свързани.

— Но какво е общото между адвокатата, политиката и инженера?

— Може би теорията ми ще се потвърди — и тримата са имали странно мозъчно увреждане. — Ив намръщено забарабани с пръсти по масата. — Налага се да използвам всичките си връзки, за да се добера до цялата информация, но почти съм убедена, че причината за самоубийството е по-скоро физиологична, отколкото психологическа. И ако има някаква връзка помежду им, непременно ще я открия.

— Струва ми се, че в случая едва ли ще ти бъда от полза, но ако откриеш информация, която свързва трите случая, ще се опитам да ти помогна.

— Надявах се да го кажеш. Не разполагам с много време. Скоро делото „Фитухю“ ще трябва да мине на заден план. Ако не успея да убедя командира да ми отпусне още малко време, случаят ще се смята за приключен. Но засега...

— Ив, здравей. — Риана грациозно пристъпи към масата. Роклята й във всички цветове на дъгата подчертаваше необикновената й красота. — Радвам се да те видя. Бях на съседната маса и казах на колегата ми, че не съм се припознала и че това действително е съпругата на Рурк.

— Риана... — Ив престорено се усмихна. Не се нервираше, че редом с червенокосата изглежда като продавачка на улична сергия, но се раздразни, че прекъсват сериозния й разговор. — Запознайте се: доктор Майра, Риана От.

— Приятно ми е, доктор От. — Психиатърката любезно подаде ръка на новодошлата. — Чувала съм за вас и се възхищавам от постиженията ви.

— Благодаря. Бих могла да кажа същото. Истинска чест е да се запозная с една от най-големите специалистки в областта на психиатрията. Преглеждах съм няколко ваши дисертации и ги намирам безкрайно интересни.

— Ласкаете ме. Моля, заповядайте при нас.

— С удоволствие. — Риана въпросително погледна Ив. — Стига да не прекъсвам някакъв служебен разговор.

— Изглежда свършихме с тази част от програмата — язвително изрече Ив и вдигна поглед към сервитьора, който се беше отзовал на дискретния жест на доктор Майра. — Само чаша кафе без сметана.

— Същото и за мен — обади се Майра. — Искам и от пая с къпини — не мога да устоя на изкушението.

— Аз също. — Червенокосата лъчезарно се усмихна на сервитьора, сякаш той лично щеше да приготви кафето и десерта ѝ. — Ако обичате, двойно капучино и парче шоколадова торта. До гуша ми е дошло от консерви. Възнамерявам да се храня до пръсване, докато съм в Ню Йорк.

— Колко време ще останете тук? — поинтересува се Майра.

— До голяма степен зависи от Рурк — Риана се усмихна на Ив. — Питам се докога ли ще му бъде необходима тук. Предчувствам, че само след няколко седмици ще изпрати двама ни с Уилям обратно на „Олимп“.

— Проектът му на тази орбитална станция е грандиозен — намеси се Майра. — Рекламните филми за курортното селище ми се сториха невероятно интересни.

— Желанието на Рурк е до пролетта всичко да бъде готово. — Червенокосата докосна трите златни верижки на шията си. — Както знаете, той обикновено получава онова, което иска. Съгласна ли си, Ив?

— Според мен успехът му се дължи на безкрайното му упорство и на магарешкия му инат.

— Права си. Вие наскоро се завърнахте от станцията. Питам се дали по време на престоя ви Рурк те е развел из увеселителния парк с всички чудеса на автотрониката.

— Ами... обиколихме ги набързо... — Ив се поусмихна. — Трябваше да свършим много неща за кратко време...

Устните на Риана се разтегнаха в лукава усмивка.

— О, сигурна съм, че сте били адски заети. Все пак се надявам, че сте опитали някои от програмите, които вече са инсталирани. Уилям толкова се гордее със своите играчки. Доколкото си спомням, ти спомена, че си видяла холограмната зала в президентския апартамент на хотела.

— О, да. Дори я използвах няколко пъти. Направи ми силно впечатление.

— До голяма степен тя също е творение на Уилям, но и аз имам известен принос. Възнамеряваме да използваме тази нова система при лечението на наркомани и на шизофреници. — Тя замълча, докато сервитьорът поднасяше десертите и кафетата им. — Проектът ни може би ще ви заинтересува, доктор Майра.

— О, да. Изглежда много интересен.

— Да, истинско чудо е. Засега ще могат да си го позволят само много богати хора, но се надяваме след време да намалим разходките по поддръжката. Рурк искаше на „Олимп“ всичко да е първокачествено и ние изпълнихме желанието му. Например дроидът Лайза е феноменален.

— Спомням си я. — Пред очите на Ив изникна невероятно красивата Лайза със знойния глас.

— Тя ще работи в отдела за връзки с обществеността и за обслужване на клиентите. Това е свръхмодерен дроид, за чиято изработка бяха необходими месеци. По интелект красавицата превъзхожда всички модели, които се предлагат на пазара. Ние с Уилям... — Червенокосата замълча и иронично се усмихна. — Страхувам се, че ви отегчих с подробностите.

— Беше ми много интересно. — Доктор Майра опита десерта си. — Вашите изследвания върху структурата на мозъка, влиянието ѝ върху определените индивиди и приложението ѝ в електрониката са любопитни дори за човек като мен, който по принцип не се доверява на напредничави експерименти. Всъщност може би ще внесете по-голяма яснота по въпрос, който обсъждахме с Ив.

— С удоволствие ще ви помогна. — Риана постави в устата си парче шоколадов торта и едва ли не замърка от удоволствие.

— Въпросът е чисто теоретичен — побърза да добави Майра, тъй като беше забранено случаите да се обсъждат с цивилни лица.

— Естествено.

Ив отново забарабани с пръсти по масата. Предпочиташе да се довери само на Майра, но в последния момент размисли и реши, че не е лошо да чуе още едно мнение. Ето защо обясни:

— Става въпрос за предполагаемо самоубийство. Мотивът е неизвестен, в кръвта на мъртвеца не са открити наркотични вещества,

в рода му не е имало самоубийци. Поведението му в последния ден от живота му е било напълно нормално. Не е бил потиснат, напротив, бил е в отлично настроение. Обектът на разследване е шейсет и две годишен, от мъжки пол, високообразован, постигнал е голям професионален успех, финансово обезпечен и бисексуален, има дългогодишна връзка с партньор от мъжки пол.

— Имал ли е някакви физически недъзи?

— Не. Радвал се е на отлично здраве.

Риана присви очи и се замисли, но това не ѝ попречи да изяде десерта си. После попита:

— Страдал ли е от психични разстройства?

— Не.

— Странно. Бих искала да видя графиката на мозъчните му вълни.

— В момента тази информация е секретна.

— Хм. — Червенокосата отпи от капучиното си. — След като няма данни въпросният човек да е бил с психически отклонения или физически недъзи или да е бил под въздействието на наркотици, бих предположила, че в мозъка му е имало някакви изменения, например тумор. Но доколкото разбирам, при аутопсията не е открито подобно образуване.

Ив си спомни за едва видимото петънце, но отрицателно поклати глава.

— В моята практика съм се натъквала на случаи, когато предразположението на пациента към определено заболяване не може да се открие чрез генетично сканиране. Мозъкът е много сложен орган и понякога дори най-модерните устройства не могат да разгадаят тайните му. Все пак смятам, че в организма на въпросния човек е била заложена генетична „бомба със закъснител“, която не е била открита при рутинния анализ. Образно казано, дошъл е моментът, когато бушонът му е изгорял.

Ив повдигна вежда.

— И внезапно е решил да сложи край на живота си, така ли?

Риана се приведе и заобяснява:

— Всички ние сме „програмирани“ още в утробите на майките ни. Тогава се формират не само физическите ни данни, но и вкусовете ни, интелектът и емоционалността ни. Генетичният код е заложен в нас

в момента на зачеването ни. Възможно е да бъде променен до известна степен, но не изцяло.

— Следователно всеки човек си остава такъв, какъвто се е родил!
— В паметта на Ив изплува споменът за мръсна стая, окъпана в мъждива червена светлина и за момичето, което се е свило в ъгъла и стиска окървавен нож.

— Точно така. — Риана сияйно се усмихна.

— Струва ми се, че грешите — намеси се Майра, — когато отричате влиянието на обкръжението, на свободата на волята, на стремежа на всеки човек към самоусъвършенстване. Определянето на хората като същества, лишени от душа, от чувства, същества, които нямат влияние върху съдбата си, означава да ги приравните към животните.

— Ами че ние сме точно това — заяви червенокосата. — Вие говорите като терапевт, а аз — като физиолог и нашите гледни точки са различни. Повтарям, че решенията, които ще вземаме, поведението ни, начинът на живот, са закодирани в нашите мозъци, още докато сме в майчината утроба. На човека, за когото говорите, е било предопределено да отнеме живота си точно в този момент, на това място и по този начин. Възможно е било известни обстоятелства да променят часа и мястото, но в крайна сметка резултатът щеше да е същият. Накратко казано, такава е била съдбата му.

„Съдбата ли?“ — помисли си Ив. Нима ѝ е било съдено да бъде изнасилена и пребита от собствения си баща? Да бъде лишена от човешки облик, да се бори със спомените, за да се измъкне от тази бездна.

Майра поклати глава.

— Не съм съгласна. Ако едно дете е родено в мизерия в покрайнините на Будапеща, но е взето от майката, когато е било само на няколко дни и с любов е отгледано в Париж сред богатство и разкош, това неминуемо ще промени личността му. Домашното възпитание, образованието и стремежът към самоусъвършенстване са фактори, които не бива да се пренебрегват.

— Имате известно право — съгласи се Риана. — Но все пак генетичните заложи, които предопределят нашия успех или провал или характерите ни, ако щете, са решаващи. Понякога деца, които са възпитавани от богати и любящи родители, се превръщат в чудовища,

а в бордеите по света живеят благородни, дори велики хора. Ние сме такива, каквито сме — останалото е само фасада.

— Според твоята теория — замислено каза Ив, — въпросният човек е бил обречен да се самоубие. Никакви обстоятелства не биха могли да променят съдбата му.

— Именно. Склонността към самоубийство е била заложена в съзнанието му. Твърде възможно е постъпката му да е била предизвикана от някакво събитие. Дори от маловажно събитие, на което друг човек не би обърнал особено внимание. Изследванията, които все още провеждаме в института „Боърс“, доказаха, че структурата на мозъка се формира генетично и че тя оказва огромно влияние върху поведението. Ако се интересуваш от повече подробности, ще ти предоставя дискове със записи.

— Предпочитам да предоставя научните изследвания на теб и на доктор Майра. — Ив отмести чашата с кафе. — Трябва да се връщам в службата. Благодаря, че ми отдели време, доктор Майра. А на теб, Риана, съм задължена за подробните обяснения. — Тя се изправи.

— С удоволствие бих поговорила още на тази тема. — Червенокосата й протегна ръка и сърдечно се сбогува с нея. — Поздрави Рурк от мен.

— Непременно. — Ив несъзнателно отстъпи крачка назад, когато Майра стана и я целуна по страната. — Ще се чуем скоро, Майра.

— Надявам се да не забравиш обещанието си и да ми се обаждаш не само когато търсиш професионалната ми помощ. Не забравяй да предадеш поздравите ми на Мейвис.

— Разбира се. — Ив праметна чантата си през рамо и си тръгна, като не пропусна на излизане подигравателно да се усмихне на обектелнера.

— Необикновена жена — отбеляза Риана. — Умее да се владее, макар понякога в душата ѝ да кипи гняв, безкрайно е праволинейна, не е свикнала да издава чувствата си, а проявите на привързаност я притесняват. — Засмя се, когато забеляза изражението на Майра. — Извинете, но имам професионална деформация. Понякога това вбесява Уилям. Не исках да ви обидя.

— Сигурна съм. — Майра се усмихна и топло погледна по-младата жена. — Често се улавям да правя същото. Права сте, Ив е

необикновена жена. Всичко в живота си е постигнала сама, без чужда помощ. Боя се, че това противоречи на вашата теория.

— Нима? — Риана се приведе към събеседницата си. — Познавате ли я добре?

— Да, доколкото е възможно. Ив е... потайна личност.

— Очевидно много я обичате — кимна червенокосата. — Надявам се да не изтълкувате погрешно думите ми, но не очаквах Рурк да сключи брак с жена като нея. Изненадана бях, че изобщо е решил да се ожени, но очаквах да избере изискана дама от висшето общество, не полицейска служителка, която носи кобура си както всяка друга жена би носила скъпоценна огърлица. И все пак двамата странно си подхождат. Дори бих казала — тя леко се усмихна, — че са предопределени един за друг.

— Съгласна съм.

— А сега, доктор Майра, какво мислите за последните изследвания върху свойствата на ДНК?

— Ами... — Психиатърката с удоволствие се впусна в обсъждане на темата.

Ив седеше пред компютъра в канцеларията си и за кой ли път преглеждаше информацията за Фитухю, Матиас и Пърли. Не можеше да открие никаква връзка между тримата мъже. Единственото общо бе, че и тримата не бяха проявявали никаква склонност към самоубийство. Обърна се към компютъра и му нареди:

— Каква е вероятността трите случая да са свързани?

— Отговорът бе: *Вероятност 5,2%*

— С други думи — никаква. — Ив тежко въздъхна и машинално се намръщи, когато преминаващият наблизко въздушен автобус накара стъклата на прозорчето ѝ да зазвънтят. — Използвай наличната информация и изчисли вероятността Фитухю да е бил убит.

Възможността за убийство е 8,3%

— Откажи се, Далас — промърмори младата жена. — Зарежи го.

Завъртя се на стола си и се загледа през прозореца, където небето беше почти задръстено от въздушния трафик. Предопределение. Съдба. Генетични заложи. Ако теорията на Риана беше вярна, тя обезсмисляше работата ѝ... дори живота ѝ. Ако няма власт да промени

нищо, даже съдбата си, защо да се опитва да спаси живота на хората, защо да отмъщава за мъртъвците, когато загуби битката?

Ако всичко е физиологически закодирано в индивида, излиза, че тя е следвала предопределения ѝ път, като е дошла в Ню Йорк и с цената на огромни усилия е успяла да се превърне в Ив Далас — неподкупната и смела полицейска служителка. Възможно ли е този „код“ да я е накарал да забрави първите години от живота си, макар в съзнанието ѝ да изплуваха откъслечни спомени за тях?

И още по-лошо — възможно ли е в даден момент наследствеността да окаже своето влияние и тя да се превърне в чудовище, каквото бе родният ѝ баща.

Не познаваше собствената си майка, не знаеше дали е имала братя и сестри, баба и дядо. Когато се опитваше да си припомни детството си, в паметта ѝ сякаш зейваше тъмна пропаст. Дали е наследила само гените на човека, който системно я беше пребивал и изнасилвал, докато една нощ, полудяла от страх и от болка, тя беше отвърнала на ударите му.

И го бе убила.

Ръцете ѝ бяха окървавени, когато беше едва осемгодишна. Затова ли беше станала ченге? Нима се опитваше да изкупи собственото си престъпление, подчинявайки се на правила и на закони, служейки на онази система, която някои все още наричаха правосъдие?

— Лейтенант? — Пийбоди сложи ръка на рамото ѝ и рязко се отдръпна, когато Ив стреснато подскочи. — Извинете. Добре ли сте?

— Не. — Ив притисна длани до слепоочията си. Осъзна, че разговорът с Риана я е разтревожил повече, отколкото предполагаше. — Главата ми като че ще се пръсне.

— Имам от таблетките против главоболие, които ни раздават всеки месец.

— Не, благодаря. — Ив се страхуваше да взема каквито и да било лекарства, дори официално разрешените дози. — Скоро ще ми мине. Стигнах до задънена улица със случая „Фитухю“. Фийни ми изпрати цялата информация за младия инженер на „Олимп“. Не мога да открия никаква връзка между трите самоубийства. Нямам никакви доказателства, освен дребните лъжи, в които уличих Лианор и Артър. Ако поискам да бъдат изпитани с детектора на лъжата, шефът положително ще ми откаже. Ако не открия нещо през следващите

двайсет и четири часа, случаят ще бъде приключен, а версията за самоубийство — потвърдена.

— Все още ли мислите, че има нещо общо между смъртта на тези хора?

— Искам да има, а това е различно. Май не мога да те науча на нищо, откакто те назначиха за моя сътрудничка.

— Това назначение е най-хубавото нещо, което ми се е случило досега. — Пийбоди се изчерви. — Няма да се оплача, дори ако през следващите шест месеца се занимаваме със „замразени дела“. Сигурна съм, че дори тогава ще науча много от вас.

Ив се облегна на стола си.

— Задоволяваш се с малко, а?

— Грешите, лейтенант. — Пийбоди я погледна право в очите. — Вбесявам се, ако не получа най-доброто.

Ив се разсмя и машинално прекара пръсти през косата си.

— Подмазваш ли се?

— Не, лейтенант. Ако се подмазвах, щях да ви кажа, че бракът ви понася. Никога не сте била толкова красива. — Тя се усмихна, когато Ив недоволно изсумтя. — Тогава действително ще разберете, че се докарвам пред вас.

— Добре де, добре. — Ив се замисли, сетне продължи: — Веднъж спомена, че родителите ти се числят към сектата, наречена „Свободна ера“.

Пийбоди не извърна поглед, въпреки че ѝ се искаше.

— Така е.

— Членовете на тази секта обикновено стават художници, фермери, майстори на художествените занаяти и по-рядко — учени.

— Нямах слабост към тъкане на килимчета.

— А можеш ли изобщо да тъчеш?

— Само ако ме заплашват с лазерен пистолет.

— Хайде, разкажи ми какво се случи. Писнало ти е от родителите ти, решила си да разчупиш шаблона и да постъпиш на служба, която няма нищо общо с пацифизма.

— Грешите, лейтенант. — Въпреки че бе озадачена от въпросите, Пийбоди реши да бъде откровена. — Семейството ми е страхотно и досега съм много близка с всичките ми роднини. Родителите ми не разбират стремежите ми, но никога не са се опитали да ми попречат.

Чисто и просто мечтаех да стана ченге, както брат ми искаше да бъде дърводелец, а сестра ми — фермерка. Един от принципите на сектата е самоопределението.

— Но ти противоречиш на теорията за генетичния код — промърмори Ив и забарабани с пръсти по бюрото си. — Наследствеността и обществената среда би трябвало да ти повлияят различно.

— За нещастие на престъпниците станах не художничка, а полицай и сега градът е в безопасност — иронично заяви Пийбоди.

— Ако някога ти се прииска да се върнеш към тъкането на килимчета...

— Първо ще уведомя вас.

Компютърът сигнализира за постъпваща информация.

— Допълнителни резултати от аутопсията на младия инженер. — Ив направи знак на сътрудничката си да се приближи и нареди на компютъра: — Искам данни за евентуални мозъчни увреждания.

Микроскопично петънце в предната лява част на дясното полукълбо. Произходът неизвестен. В момента се правят допълнителни изследвания.

— Този път наистина попаднахме на следа. Покажи на монитора увеличение на този сектор от мозъка. Ив потръпна от възбуда и посочи екрана. — Ето, забелязваш ли онази точица?

— Не. — Пийбоди се приведе още по-ниско. — Да, видях я. Стори ми се като дефект на монитора.

Секторът с точицата изпълни екрана.

— Прилича на вдлъбнатинка — промърмори Ив повече на себе си. Почти беше забравила за присъствието на Пийбоди. — Едва забележима е, но се питам какво ли въздействие е оказвала върху поведението, индивидуалността и мотивацията на този човек.

— За малко щяха да ме скъсат на изпита по физиологически аномалии — промълви Пийбоди и сви широките си рамене. — С психологията нямах проблеми, но най-добра бях на изпита по тактическа подготовка. Бъкел не разбирам от мозъчни дефекти.

— Аз също — призна Ив. — Но това е първото доказателство, свързващо самоубийствата. Компютър, искам данни за мозъчната аномалия, констатирана при Фитухю, факт 12781. Раздели екрана на две и съпостави информацията по двата случая.

Внезапно екранът потъмня. Тя изруга и удари компютъра с опакото на ръката си. Появи се неясно изображение.

— Дяволите да те вземат! Писна ми от евтината техника, която сме принудени да използваме! Истинско чудо е, че успяваме да се справим дори с най-елементарните случаи. Слушай, мръснико, зареди на диска цялата информация!

— Може би трябва да го изпратиш на поправка — плахо предложи Пийбоди, а Ив процеди през зъби:

— Трябваше да бъде поправен, докато отсъствах. Онези от отдела по поддръжка на техниката ги мързи да дишат. Ще пусна диска на някой от компютрите на Рурк. — Забеляза изражението на помощничката си и нетърпеливо затропа с крак, докато чакаше компютърът да запише информацията. После заядливо попита: — Струва ми се, че имаш някакъв проблем, а?

— Не, лейтенант. — Пийбоди преглътна и реши да ни й напомня, че ще направи сериозно нарушение, ако изнесе диска от службата.

— Добре. Опитай се да се пребориш с бюрократичните плъхове във висшите етажи на властта. Трябва ми доклада за аутопсията на сенатора.

Ехидната усмивка на Пийбоди помръкна.

— Не знам дали ще успея да се справя с онези дървени глави.

— Ти си още по-твърдоглава от тях. — Ив извади диска и го пхна в джоба си. — Обади ми се веднага, след като го осигуриш.

— Слушам. Но може би ще се наложи да потърсим помощта на експерт в тази област.

— Мисля, че се досещам кой ще ни помогне. — Ив си беше спомнила за Риана. — Хайде, заемай се за работа.

— На вашите заповеди, лейтенант.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Когато Ив застана пред заключената врата на частния кабинет на Рурк, ѝ хрумна, че по време на десетте години служба в полицията никога не беше нарушавала правилника. Но ето че сега се готвеше да го стори и при това не изпитваше никакво угризение на съвестта.

Питаше се дали е вярна максимата, че целта оправдава средствата и само въпросните „средства“ са незаконни. Действително компютрите в кабинета на Рурк не бяха регистрирани и не бяха включени в специалната система, което означаваше, че са незаконни, но представляваха последното постижение на електрониката. Компютрите в полицейското управление бяха морално остарели още преди да ги инсталират, особено онези в отдел „Убийства“, на който се отпускате мизерен бюджет.

Докосна дискетата в джоба си и пристъпи от крак на крак. После си каза: „По дяволите! Ако спазвам всички правила, никога няма да разреша този случай“. Притисна длан към екранчето на системата за сигурност и изрече:

— Лейтенант Ив Далас.

Бравите тихо изщракаха и тя се озова в огромния кабинет, който напомняше информационен център. Огромните прозорци бяха закрити с щори, които предпазваха сложните уреди от слънчевите лъчи и от любопитните погледи на пътуващите с въздушните превозни средства. Помещението тънеше в мрак. Ив нареди да се включи осветлението, заключи вратата и се приближи към огромния, подковообразен плот.

Рурк беше програмирал преди месеци отпечатъка от дланта ѝ в системата, но никога досега тя не я беше използвала сама. Въпреки че вече бяха женени, все още се чувстваше като натрапница в дома му.

Седна на крайчеца на стола и го доближи до плота, сетне нареди на единия компютър да се включи. Дочу тихото жужене на първокласния уред и въздъхна от удоволствие. След секунди дискът ѝ беше декодиран и разчетен.

— Защитната система на главния полицейски компютър си я бива — презрително избърбори тя. — Включи големия монитор на стената. Покажи данните за Фитухю, файл 12871 и за Матиас, файл 30912.

Информацията се появи на огромния екран. Ив беше толкова въодушевена, че забрави чувството за вина. Приведе се и внимателно проучи рождените дати, данните за финансовото състояние на адвокатата и на инженера, за политическите им пристрастия и за навиците им. След няколко минути разочаровано промълви:

— По дяволите, помежду им няма нищо общо! — Внезапно вниманието ѝ беше привлечено от един сектор. — И двамата са обичали да се забавляват. Имали са слабост към различни игри и програми за прекарване на свободното време. Както, между другото, още седемдесет процента от населението на нашата планета. — Въздъхна и нареди на компютъра: — Искam снимките на мозъците на субектите от двата заредени файла. Увеличи необяснимите аномалии.

Присви очи, разгледа изображенията и си помисли: „Тук Фитухю и Матиас си приличат като близнаци. И при двамата вдлъбнатинката е на едно и също място и с еднаква форма.“

— Компютър, анализирай аномалията и я обясни.

Недостатъчна информация... Търся в медицинските файлове... Моля, изчакайте за анализ.

— Проклетите машини казват едно и също. — Тя стана и закричи напред-назад, докато компютърът „мислеше“.

Когато вратата се отвори, подскочи и се изчерви.

— Здравей, лейтенант — поздрави я Рурк.

— Здравсти. — Тя пхна ръце в джобовете си. — Аз... компютърът в службата ми се повреди, а това сведение ми трябваше спешно... затова реших да побързам, защото по-късно апаратурата може би ще ти бъде необходима...

— Престани да се оправдаваш. — Очевидното ѝ притеснение му се стори забавно. Приблужи се до нея, наведе се и нежно я целуна. — Разрешил съм ти да използваш апаратурата винаги, когато пожелаеш. Или пък си гузна, защото си се опитвала да научиш някоя моя тайна?

— Не е онова, което си мислиш. — Усмивката му я притесни още повече. — Трябваше ми истински компютър, не онези консервни

кутии, които имаме в полицията. Мислех, че ще се прибереш след няколко часа.

— Успях да взема совалката, която излиташе в по-ранен час... Имаш ли нужда от помощ?

— Не. Не знам. Може би. Престани да се хилиш!

— Дразня ли те? — Той се усмихна още по-широко, прегърна я и пхна ръце в задните джобове на джинсите ѝ. — Разбрах, че си обядвала с доктор Майра.

Тя се намръщи.

— Винаги ли знаеш какво правя в твое отсъствие?

— Опитвам се да науча. Всъщност разговарях с Уилям и той спомена, че Риана те е видяла в ресторанта с доктор Майра. За какво си говорихте — по работа или просто се забавлявахте?

— Бих казала, че съчетавахме полезното с приятното. — Тя повдигна вежди, когато усети ръцете му върху задните си части. — Работното ми време още не е изтекло. Внимавай, защото в момента пощипваш по задника едно ченге!

— Това ме възбужда още повече. — Рурк я целуна по шията. — Искаш ли да нарушиш няколко точки от служебния правилник?

— Вече съм ги нарушила — прошепна тя, но инстинктивно отметна глава, замаяна от целувките му.

— В такъв случай няма от какво да се притесняваш. — Измъкна ръце от джобовете ѝ и обгърна с длани гърдите ѝ. — Господи, опиянявам се, когато те докосна! — Отново зацелува шията ѝ, устните му постепенно се приближаваха към нейните. В този момент компютърът избръмча: *Анализът е завършен. Как желаете данните: изписани на монитора или искате да ги чуете?*

— На монитора — нареди Ив и се изтръгна от прегръдките на съпруга си.

— По дяволите — въздъхна Рурк. — За малко да успя.

— Това пък какво е? — Ив сложи ръце на кръста си и се втренчи в екрана. — Нищо не разбирам.

Рурк се примири с мисълта, че не ще успее да я вкара в леглото, приседна на ръба на плота и се загледа в монитора.

— Доколкото разбирам, това са предимно медицински термини. Някакъв белег от изгаряне. Имаш ли представа за какво става дума?

— Не съвсем. — Тя замислено подръпна крайчеца на ухото си.
— Какво ще си помислиш, ако ти кажа, че двама мъртъвци имат еднакви белези в предната част на мозъчните им полукълба.

— Че са били наранени по време на аутопсията.

— Изключено е. — Тя поклати глава. — Аутопсиите са извършени в различни морги и от различни патолози. Освен това белезите не са на повърхността, а вътре в мозъка и са големи колкото главичката на топлийка.

— Каква е връзката между двамата мъртъвци?

— Никаква. Абсолютно никаква. — Поколеба се, сетне сви рамене. Вече нямаше друг изход, освен напълно да му се довери. — Познаваш единия. Това е автотронния инженер от „Олимп“.

— Матиас ли? — Той се изправи и лицето му помръкна. — Защо се занимаваш със самоубийството на „Олимп“?

— Не го разследвам официално. Подозирам нещо и искам да го докажа. Компютърът прави едновременно анализ на мозъците на Матиас и на Фитухю. Ако Пийбоди успее да се пребори с бюрократите във Вашингтон, ще включи и файла на сенатор Пърли.

— Вероятно очакваш да откриеш същия белег и в неговия мозък.

— Възхищавам се от факта, че схващаш толкова бързо!

— Защо?

— Защото мразя да обяснявам надълго и нашироко.

Той само присви очи.

— Добре де. Познавах Фитухю и си казах, че не е от хората, които биха посегнали на живота си. Не исках да обявя случая за приключен, преди да проуча всички хипотези. Обаче попаднах в задънена улица. Бог знае защо непрекъснато си спомнях за младежа, който се беше обесил. — Нервно закрочи из помещението и продължи: — Той също не е бил склонен към самоубийство, нямал е мотив, нито врагове. Стори ми се неестествено, че си е приготвил лека закуска, после си е нахлузил примката на шията. Наскоро научих за случилото се със сенатора. Това са три самоубийства без логично обяснение. Богаташи като Пърли и Фитухю биха могли да си осигурят най-добрите психолози в света. Ако пък са страдали от неизлечими болести, да се възползват от централите за доброволно отнемане на собствения живот. Ала те са решили да се самоубият по особено жесток и болезнен начин. Това възбуди подозренията ми.

Рурк кимна.

— Продължавай.

— Патологът, който извърши аутопсията на адвоката, пръв забеляза мозъчната аномалия. Искях да разбера дали и младежът има същото увреждане. — Тя посочи към монитора. — Ето го и резултатът. Интересува ме каква е причината за тези... белези.

Той отново се загледа в екрана и предположи:

— Какво, ако уврежданията са генетични?

— Компютърът отрича подобна възможност... или пък никога не се е натъквал на подобен дефект, получен по наследство или предизвикан от мутации или външни причини. — Тя посочи към монитора. — Погледни данните: мозъчното увреждане може да причини промени в поведението на субекта. Причините засега са неизвестни. Голяма помощ, няма що. — Потърка очите си, замисли се и добави: — Това потвърждава теорията ми. Промяната в поведението на сенатора и на адвоката е очевидна. Те никога не биха се самоубили при нормални обстоятелства.

— Права си — съгласи се Рурк. Отново приседна върху плота и кръстоса крака. — Но по същата логика биха могли да се съблекат голи в църквата или да спъват старите дами по улицата. Защо са решили да се самоубият?

— Това е въпросът, нали? Все пак сега имам достатъчно доказателства да убедя Уитни да не обявява двата случая за приключени. Компютър, запиши информацията на диск и направи разпечатка. — Тя отново се обърна към Рурк: — Имам няколко свободни минути.

Той сбърчи чело — навик, който Ив обожаваше, макар че никога не би признала истината.

— Не мога да повярвам.

— Какви точки от правилника предлагаше да нарушим?

— Всъщност те са няколко. — Рурк погледна часовника си, когато тя пристъпи до него и заразкопчава елегантната му риза. — Не забравяй за премиерата довечера.

Ив застина и лицето ѝ помръкна.

— Няма да забравя.

— Но преди това имаме време да се позабавляваме. — Грабна я в прегръдките си и я положи върху плота.

Ив се опитваше да облече дългата си червена рокля, която прилепваше към тялото ѝ. Точно когато се оплакваше, че не може да носи бельо под тънката материя, комуникаторът ѝ избръмча. Тя забрави, че е гола до кръста и побърза да натисне бутона. На екрана се появи лицето на Пийбоди, по което отначало се изписа смайване, сетне младата жена успя да се овладее.

— Хубава рокля, лейтенант. Може би опитвате някакъв нов стил.

Ив се огледа и забели очи.

— По дяволите, виждала си ме гола и преди. — Все пак остави комуникатора и намести презрамките на роклята.

— Ако ми позволите, ще отбележа, че тялото ви е прекрасно, лейтенант.

— Май пак се подмазваш, Пийбоди.

— Познахте.

Ив потисна смеха си и седна на ръба на канапето.

— Навярно искаш да ми съобщиш нещо важно.

— Да, лейтенант. Аз... — Пийбоди внезапно млъкна и очите ѝ се премрежиха. Ив се обърна. Рурк току-що беше влязъл в стаята, след като бе взел душ. Капчици вода проблясваха по мускулестите му гърди, около кръста си беше привързал хавлиена кърпа.

— Моля те, стой извън обектива, Рурк, иначе асистентката ми може да получи удар.

Той погледна към екрана на комуникатора и се ухили.

— Здравей, Пийбоди.

— Здравейте — произнесе тя с прегракнал глас и с усилие преглътна. — Радвам се да ви видя... Как сте?

— Много добре, а ти как се чувстваш?

— Моля?

— Рурк — въздъхна Ив, — остави сътрудничката ми на мира, иначе ще блокирам видеото.

— Не е необходимо, лейтенант. — Лицето на Пийбоди помръкна, когато Рурк изчезна от полезрението ѝ. — Господи, какъв мъж — промълви тя и притеснено се усмихна.

— Ако си се поуспокоила, можеш да ми кажеш защо се обаждаш.

— Успокоих се, лейтенант. — Изкашля се и продължи: — Успях да преодолеея почти всички пречки. Остава да уредя само няколко формалности. Ще ни дадат исканата информация, но трябва да заминем за Вашингтон, за да се запознаем с нея. Очакват ни в девет сутринта.

— Боях се, че ще се случи така. Добре, ще вземем совалката, която излита в осем.

— Не се прави на дете — обади се Рурк иззад нея, докато критично оглеждаше смокинга си. — Използвайте моята совалка.

— Това е командировка, свързана с поверителна информация.

— Няма смисъл да се тъпчете като риби в консервна кутия, фактът, че ще пътувате по-удобно, не омаловажава мисията ви. Всъщност реших да ви придружа. Отдавна възнамерявах да уредя някои делови въпроси с бизнесмени от Вашингтон. — Приведе се над рамото на Ив и се усмихна на асистентката ѝ. — Ще изпратя кола да те вземе. Какво ще кажеш за осем без петнайсет? Ще бъдеш ли готова?

— Разбира се. — Пийбоди дори не беше разочарована, че сега той е облякъл ризата си. — Страхотна идея.

— Слушай, Рурк... — започна Ив, но той побърза да я прекъсне:

— Извинявай, Пийбоди, но вече закъсняваме. Довиждане до утре. — Пресегна се и изключи комуникатора.

— Откакто се запознах с теб, половината ми време преминава в пътувания — недоволно заяви Ив, докато се настаняваше в частния „Джет Стар“.

— Но още не можеш да преодолееш страха си — отбеляза Рурк и повика стюардесата. — Още едно кафе за съпругата ми, този път и аз ще ѝ правя компания.

— Веднага, сър. — Младата жена се отдалечи с гъвкава походка.

— Изглежда, изпитваш удоволствие да произнасяш думата „съпруга“.

— Позна. — Той се наведе и целуна трапчинката на брадичката ѝ, после прекара пръст по страната ѝ и промълви: — Имаш нужда от повече сън — видяла ли си сенките под очите си? Подозирам, че дори когато спиш, съзнанието ти не е в покой. — Той вдигна поглед, когато стюардесата постави на масичката пред тях чашите с димящо кафе. —

Благодаря, Карен. Ще излетим, веднага щом пристигне полицаи Пийбоди.

— Ще уведомя пилота, сър. Приятно пътуване.

— Сигурна съм, че не ти се налагаше да пътуваш до Вашингтон — обади се Ив.

— Можех да уредя въпроса, без да напускам Ню Йорк. — Той сви рамене и отпи от кафето си. — Все пак ми се струва, че присъствието ми ще ускори сключването на сделката. Освен това ще имам удоволствието да наблюдавам как работиш.

— Не искам да се забъркваш в тази история.

— Сигурен съм. — Той чаровно се усмихна и й подаде чашата. — Но не забравяй, че си моя съпруга, и че всичко, което правиш, живо ме интересува. Ето защо не бива да ме държиш настрана.

— Искаш да кажеш, че не ще позволиш да те изолирам.

— Точно така. А, ето я и уважаемата Пийбоди.

Младата жена напразно се опитваше да се престори на невъзмутима. Непрекъснато въртеше глава, опитвайки се да разгледа всичко.

Кабината беше разкошно обзаведена като стая в петзвезден хотел. Огромните кресла бяха удобни, стъклените масички блестяха, цветята в кристалните вази изглеждаха толкова свежи, сякаш бяха току-що откъснати.

— Престани да зяпаш и си затвори устата, Пийбоди. Приличаш на пъстърва, която всеки момент ще ухапе стръвта.

— След малко, лейтенант. Вече започвам да се окопитвам.

— Не й обръщай внимание, Пийбоди, кисела е още откакто се събуди. — Рурк се изправи. Едва след секунди тя разбра, че галантно я кани да седне. — Искаш ли кафе?

— Ами... да, разбира се. Благодаря.

— Ще отида да го донеса, а вие ще останете насаме да обсъдите плановете си за днес.

— Далас, тук е... супер.

— Типично е за Рурк — промърмори Ив и отпи от чашата си. Сетне вдигна поглед към съпруга си, който се приближаваше към тях с кана пряко приготвено кафе. Помисли си: Няма втори като него. Невероятно красив и загадъчен, човек, който си признава, че не е

свещец. Да, действително е „супер“. — Съветвам те да затегнеш колана си, Пийбоди. Приятно пътуване.

Пътуването действително беше приятно и сравнително кратко. Междувременно Пийбоди уведоми Ив за подробностите. Очакваха ги в кабинета на шефа на отдела за охрана на държавните чиновници. Там двете щяха да прегледат предоставената им информация, но нямаха право да записват каквото и да било.

— Проклети политици! — възкликна Ив, докато пътуваха с таксито. — За бога, защо са тези предпазни мерки? Та нали сенаторът е мъртъв!

— Такава е стандартната процедура. Освен това никога не се знае кой политик може да настъпиш по болното място. Хората от секретните служби се грижат това да не се случи.

— Тия типове са със закърнели мозъци. — Ив изглежда сътрудничката си. — Идвала ли си друг път във Вашингтон?

— Веднъж, когато бях малка. — Пийбоди вдигна рамене. — Родителите ми ни бяха довели да протестираме против изкуственото осеменяване на едрия рогат добитък.

Ив възкликна:

— Непрекъснато ме изненадваш. След като не си идвала тук отдавна, навярно ще ти бъде интересно да се поогледаш за туристическите забележителности. — Тя посочи към паметника на Линкълн, който беше заобиколен от туристи и от амбулантни търговци.

— Гледала съм много видеофилми... — започна Пийбоди, но Ив я прекъсна:

— Наслаждавай се на забележителностите. Това е заповед.

— Слушам. — Сътрудничката ѝ се понацупи и се загледа през стъклото.

Ив извади от чантата си миниатюрна камера и я пхна под ризата си. Съмняваше се, че охраната ще ги накара да минат през рентгеново устройство или да съблекат дрехите си, за да ги претърсят. Но ако това все пак се случи, тя ще обясни, че винаги носи резервно записващо устройство. Провери дали шофьорът дроид я наблюдава, но погледът му беше прикован към платното.

— Интересна архитектура, нали? — заяви тя, когато таксито премина край Белия дом. Старинната сграда се виждаше зад високата ограда и укрепените бункери.

Пийбоди се обърна и я погледна право в очите.

— Спокойно можеше да ми се доверите, лейтенант. Мислех, че го знаете.

— Разбира се, че ти се доверявам. — Ив говореше по-любезно от всякога, тъй като беше доловила, че е обидила сътрудничката си. — Работата е там, че не искам да те компрометирам. Ако се случи нещо непредвидено, ще пострадам само аз.

— Но щом сме партньори...

— Грешаш. — Ив наклони глава и тонът ѝ стана по-строг. — Все още не сме. И като по-старша от теб аз решавам дали да се излагаш на опасност.

— Слушам — намусено произнесе Пийбоди. Ив въздъхна и продължи:

— Не бързай, ще имаш възможност да се докажеш. Рано или късно ще ти се наложи да се разправяш с командира. Повярвай, че никак няма да ти бъде лесно.

Таксито спря пред сградата на охранителната служба. Ив пхна няколко кредитни жетона в специалния процеп, слезе от колата и се приближи към специалната камера пред портала на зданието. Постави дланта си върху пластинката, плъзна значката си в прореза за идентификация и изчака Пийбоди да направи същото.

— Лейтенант Ив Далас и нейната сътрудничка. Имаме среща с командир Дъдли.

— Изчакайте за потвърждаване на самоличността ви. Моля, влезте. Оставете оръжията си на определеното за целта място. Предупреждаваме, че внасянето на оръжие в сградата се смята за престъпление. Всяко лице, което се опита да наруши това правило, ще бъде задържано.

Ив извади оръжието си от кобура, след моментно колебание се наведе и измъкна резервното оръжие от ботуша си. Забеляза смаяния поглед на сътрудничката си, сви рамене и обясни:

— Започнах да го нося след онова, което преживях с Касто. Ако тогава имах скрито оръжие, щях да си спестя много неприятности.

— Така е. — Пийбоди остави своето устройство за зашеметяване на противника. — Жалко, че не очистихте онзи мръсник.

Ив понечи да каже нещо, но се отказа. Пийбоди избягваше да споменава детектива от отдел „Наркотици“, в когото се беше влюбила

и който я беше използвал, за да прикрие убийствата, извършвани от самия него. След няколко секунди все пак проговори:

— Слушай, съжалявам за онова, което се случи тогава. Ако някога ти се прииска да споделиш нещо, за да ти олекне...

— Не ме бива по тази част. — Пийбоди се прокашля. — Все пак благодаря за предложението.

— Утешава ме мисълта, че този тип ще остане в затвора през следващите петдесетина години.

— Дано. — Пийбоди мрачно се усмихна.

— Достъпът ви до сградата е разрешен. След като преминете портала, моля използвайте зеления трамвай, за да достигнете до втория пропускателен пункт.

— Божичко, все едно, че отиваме при президента, не при някакво костюмирано ченге! — възкликна Ив, докато преминаваха през портала, който автоматично се заключи след тях. Настаниха се на твърдите пластмасови седалки и трамвайът с тихо бръмчене се понесе през бункерите, след което навлезе в подлез с метални стени и се спусна по надолнището. Спря в някакво предверие, което беше силно осветено, а по стените имаше многобройни монитори. Двете жени слязоха, към тях се приближи човек, който носеше сивата униформа на правителствената служба за сигурност с отличителните знаци на ефрейтор. Рядката му русолява коса беше подстригана толкова късо, че розовият му скалп прозираше отдолу. Мършавото му лице беше бледо като на човек, който прекарва по-голямата част от времето си в затворени помещения. Мускулите му издуваха ръкавите на униформената му риза.

— Моля, оставете чантите си при мен — подкани ги той. — Внасянето на електронни или записващи устройства е строго забранено. Вие сте под непрекъснато наблюдение, докато напуснете сградата. Ясно ли е?

— Да, ефрейтор. — Ив му подаде двете чанти и пхна в джоба си разписката, която получи от него. — Хубаво сте се устроили тук.

— Гордеем се с нашата сграда. Оттук, лейтенант.

След като прибра чантите в брониран шкаф, той поведе посетителките към асансьора и го програмира за трети отдел, ниво А. Вратите безшумно се затвориха и кабината се понесе нагоре така, сякаш изобщо не се движеше. На Ив ѝ беше на езика да попита колко

струва на данъкоплатците целият този лукс, но реши, че ефрейторът няма да разбере иронията ѝ.

Когато слязоха от асансьора, се озоваха в просторно фоайе, обзаведено с удобни кресла и украсено с дървета, засадени в големи саксии. Килимът беше плътен и в него положително бяха монтирани приспособления за долавяне на всяко движение. Огромното бюро беше заето от компютри, монитори и системи за комуникация. Зад него седяха три секретарки. Музиката, която звучеше по високоговорителите, не действаше успокояващо, а по-скоро замъгляваше съзнанието.

Секретарките не бяха дроиди, но си приличаха като близначки. И трите бяха елегантно облечени и еднакво надменни и високомерни. Ив леко се усмихна при мисълта, че Мейвис би се ужасила от тази липса на стил.

— Моля, поставете дланите си върху специалната пластина за потвърждаване на отпечатъците — нареди ефрейторът и двете жени се подчиниха. — Оттук ви поема сержант Хобс.

Сержант Хобс се оказа млада жена. Тя отвори друга блиндирана врата и ги поведе по коридор, където цареше мъртвешка тишина.

На третия пропускателен пункт за последен път провериха дали новодошлите носят оръжие, след което най-сетне те се озоваха в кабинета на командир Дъдли. От прозорците на високата сграда градът се виждаше като на длан. Щом зърна командира, Ив разбра, че той смята себе си за господар на този град. Бюрото му беше огромно като езерце, едната стена беше заета с монитори, на които се виждаха различни помещения от сградата, както и участъци от заобикалящия я терен. На другата стена бяха окачени фотографии и холограми, на които Дъдли беше с президенти, кралски особи и посланици. Апаратурата за комуникация беше толкова сложна, че съперничеше на контролния център на НАСА 2.

Но командирът Дъдли засенчваше всичко останало. Беше двуметров исполин, който тежеше най-малко сто и петдесет килограма. Широкото му лице с изпъкнали скули беше със слънчев загар, побелялата му коса бе късо подстригана. Пръстите на ръцете му напомняха наденички. Носеше два пръстена; единият — символ на военния му чин, другият беше масивна златна венчална халка. Стоеше изпънат и наблюдаваше Ив. Суровите му очи бяха с цвят на оникс.

Изобщо не благоволи да погледне към Пийбоди, сякаш не забелязваше присъствието ѝ.

— Лейтенант, разбрах, че се интересувате от обстоятелствата, при които е настъпила смъртта на сенатор Пърли — започна той без излишни предисловия.

„Можеше да бъдеш малко по-любезен“ — помисли си Ив, но побърза да отговори:

— Да, сър. Искам да разбера дали смъртта на сенатора има някаква връзка със случая, който разследвам. Благодаря ви за отзивчивостта.

— Според мен съществува много малка вероятност теорията ви да се потвърди. Все пак като се запознах със служебното ви досие, реших да ви осигуря достъп до информацията, свързана със сенатора.

— Длъжна съм да проверя дори най-малката подробност, сър.

— Съгласен съм и се възхищавам от упоритостта ви.

— Разрешете ми един въпрос. Познавахте ли сенатора?

— Да. Не одобрявах политическите му възгледи, но той беше посветил живота си в служба на обществото и бе човек с висок морал.

— Смятате ли, че би могъл да посегне на живота си?

За миг Дъдли извърна поглед.

— Не, лейтенант. Ето защо се съгласих да ви приема. Двамата с него имаме еднакви възгледи относно семейната институция; сега искам да помогна на семейството му. Повтарям, че не беше от хората, които биха отнели живота си.

Дъдли натисна някакво копче на контролното табло и кимна към мониторите на стената.

— На първия екран е личното му досие. На втория — информация за финансовото му състояние. На третия — сведения за политическата му кариера. Имате на разположение един час, за да се запознаете с данните. Помещението се наблюдава с камери. Когато времето ви изтече, повикайте сержант Хобс.

Когато той излезе, Ив се изкашля и промълви:

— Командирът ни улеснява, Пийбоди. Макар да не е харесвал Пърли, имам чувството, че го е уважавал. А сега да се залавяме за работа.

Огледа мониторите, след като внимателно беше огледала и помещението. Беше почти сигурна, че е открила къде са инсталирани

всички скрити камери и записващи устройства. Рискувайки да бъде заловена, тя седна така, че отчасти да бъде прикривана от настанилата се до нея Пийбоди.

Извади изпод ризата си огромния диамант, който Рурк ѝ беше подарил. Прекара го по верижката, а със свободната си ръка измъкна миниатюрната камера, притисна я към шията си и я насочи към мониторите, като заговори:

— Биографията на сенатора е неопетнена. Не е извършил никакво нарушение на законите. Родителите му още са живи и домът им е в Кармел. Бащата е пенсиониран полковник, служил е по времето на Градските войни. Майката се е занимавала с отглеждането на децата си и е получила специална социална пенсия. Накратко — солидно американско семейство.

Пийбоди се взираше в монитора и се преструваше, че не забелязва миниатюрната камера. Ив продължаваше да говори:

— Образованието на Пърли също е солидно. Завършил е Принстънския университет и е преминал курс по следдипломна квалификация в Световния учебен център на космическа станция „Фрийдъм“. Бил е един от първите, които са се обучавали там. Центърът е приемал само абсолвенти, завършили с пълно отличие. Сключил е брак на трийсетгодишна възраст, малко преди да се кандидатира за Сената. Бил е привърженик на каузата за регулиране на броя на населението. Има един син.

Тя погледна към друг монитор.

— Бил е привърженик на либералната идея. Кръстосвали са шпаги със стария ни приятел Деблас по повод закона за забрана на огнестрелните оръжия. Бил Деблас е апелирал за отмяната му... Имам чувството, че ако се познавах със сенатора, щяхме да бъдем добри приятели. — Ив се поизвърна към другия монитор и нареди: — Искам да прегледам здравния му картон.

На екрана се заизреждаха сложни медицински термини, от които ѝ се зави свят. Помисли си, че ще покани специалист, за да ѝ ги обясни, стига да успее да изнесе камерата си, без да я заловят.

— По всичко личи, че Пърли се е радвал на добро здраве. Не са забелязани никакви психични отклонения. Бил е в болница само четири пъти — веднъж в детството си, когато са извадили сливиците му, втори път — когато бил двайсетинагодишен и счупил глезена си

при някакво спортно състезание. След като минал четирийсетте, се е подложил на стандартната пластична операция и на вастектомия...

— Открих нещо любопитно — обади се Пийбоди, която продължаваше да преглежда информацията относно политическата кариера на сенатора. — Пърли е подкрепил проектозакон, според който всички лица, служещи на закона, трябвало да бъдат проучвани на всеки пет години и то за тяхна сметка. Това едва ли би допаднало на юристите.

— Представям си как би реагирал Фитухю — промърмори Ив. — По всичко личи, че сенаторът е засегнал интересите и на магнатите от предприятията за електроника. Искал е въвеждането на по-стриктно изпитание на новоизобретените уреди, нови закони за лицензирането. Тази му дейност навярно му е създала много нови врагове. — Обърна се и нареди: — Искам заключението от аутопсията. — Загледа се в монитора и поклати глава. — Господи, след падането тялото и черепът му са били смазани. Искам снимка на мозъка му. Не забелязвам нищо особено — след секунди промърмори тя. — Патологът не е констатирал никакви аномалии или увреждания. Компютър, искам едър план. — Пристъпи към монитора и попита:

— Какво виждаш, Пийбоди?

— Сиво вещество, което е прекалено увредено и не е подходящо за трансплантация.

— Увеличение на снимката на дясното полукълбо. Господи, каква каша! Не съм сигурна, че виждам... — Тя продължи да се взира в екрана, докато очите ѝ се насълзиха. Дали забелязваше типичния белег, или пък вдлъбнатинката беше травма, получена в мига, когато черепът се пръснал върху асфалта? — Не съм сигурна, Пийбоди — повтори тя и незабелязано пхна камерата под ризата си. — Но предоставената ни информация доказва, че сенаторът не е имал мотив да посегне на живота си, нито пък е бил склонен към подобна крайна мярка. Да се махаме оттук. Тръпки ме побиват от тази сграда.

— И мен — съгласи се Пийбоди.

Когато се озоваха на кръстовището на Пенсилвания авеню, двете спряха пред една подвижна количка със закуски и си взеха по една кутийка пепси и по един сандвич. Ив се заглежда за такси, което да ги

отведе до аерогарата. В този момент покрай тях премина огромна черна лимузина и спря до тротоара. Някой свали стъклото на задната врата. Рурк подаде главата си навън и попита:

— Госпожо, желаете ли да се повозите?

— Майчице! — възкликна Пийбоди и заоглежда лъскавия автомобил — реликва от една отминала епоха, романтичен и изкусителен като самия грях.

— Гледай да не припаднеш от възторг, Пийбоди! — промърмори Ив и отвори задната врата. Рурк я сграбчи за ръката и я притегли на скута си. — Хей, какво правиш? — Тя понечи да го удари с лакът.

— Обичам да я нервирам, когато е на работа — обясни Рурк и се опита да намести Ив по-удобно, въпреки нейната съпротива. — А ти как прекара деня, Пийбоди?

Пийбоди се ухили при вида на началничката си, която се беше изчервила като рак и продължаваше да ругае.

— Денят ми беше гаден, едва сега настроението ми се подобри. Ако това чудо бе снабдено с непрозрачно стъкло, щях да се преместя отпред и да ви оставя насаме.

— Не подклаждай огъня! — сърдито възкликна Ив. Този път успя да улучи съпруга си в гърдите. Той отпусна хватката си и младата жена се отпусна на седалката до него, като промърмори: — Идиот!

— Личи си, че ме обожава! — Рурк въздъхна и се облегна назад. — Страхувам се, че ще ме разглези с ласките си... Госпожи, ако сте приключили с полицейската работа, предлагам да ви разведе из града.

— Не — побърза да отвърне Ив, изпреварвайки отговора на сътрудничката си. — Незабавно се връщаме в Ню Йорк.

— Освен всичко друго съпругата ви обича удоволствията — заяви Пийбоди, скръсти ръце в скута си и се загледа през стъклото.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Малко преди края на работното време Ив успя да подготви подробен доклад за приликите между предполагаемите самоубийства. Изложи и предположението си, че смъртта на сенатора се дължи на същите, все още неизвестни причини. Препрати доклада си до служебния компютър на Уитни и съобщение до домашния му видеотелефон.

Знаеше, че ако съпругата му не е организирала някое от вечните си тържества, до сутринта командирът вече ще е прочел доклада. Надяваше се това да се случи — нямаше време за губене.

Качи се на външния ескалатор, който я отведе в отдела за електронна обработка на информацията.

Завари Фийни на работното му място. Ирландецът носеше специални очила, зад които очите му изглеждаха големи колкото чинийки. Дебелите му пръсти умело боравеха с деликатните инструменти.

— Какво, да не би всички техници от отдела по поддръжка да са се разболели? — попита тя и приседна на ръба на бюрото му. В отговор Фийни само изръмжа. Ив търпеливо изчака, докато ирландецът постави в прозрачната купичка някакво микроскопично парченце сребрист метал и промълви:

— Някой шегобиец добре се е позабавлявал. Успял е да вкара някакъв вирус в компютъра на шефа.

— Успя ли да го поправиш? — обърна се тя към ирландеца.

— Не още. — Фийни взе с пинсети парченцето и внимателно го огледа. — Важното е, че открих вируса и го отстраних. Горкичкият, мъртъв е. Когато му направя аутопсия, ще имам повече информация.

Младата жена неволно се усмихна — типично за него беше да говори за чиповете и за другите компоненти като за човешки същества. Той върна парченцето в купичката, запечати я, свали очилата и примигна. Ив с умиление си каза: „Както винаги е със смачкани дрехи, косата му е щръкнала, а под очите му има тъмни сенки от умора. И

въпреки това го харесвам точно такъв“. Дължеше кариерата си на ирландеца, при когото беше изкарала обучението си. Той ѝ беше предал тънкости на занаята, които Ив никога нямаше да научи от дисковете с лекции или от видеокасетите. Въпреки че Фийни вече не работеше в отдел „Убийства“, продължаваше да се обръща за помощ към него.

— Признай, че ти липсвах — закачливо изрече тя.

— Изобщо не съм забелязал отсъствието ти. — Ирландецът се ухили и посегна към чинийката със захаросани бадеми. — Е, как прекара тежкарския си меден месец?

— Идеално. — Тя също си взе от бадемите. След ранната закуска не беше хапнала нито зальк. — Въпреки че през последния ден се наложи да вляза в ролята си на полицай. Задължена съм ти за информацията, която ми изпрати.

— За мен беше удоволствие. Не разбирам какво странно намираш в тези самоубийства. Хората са решили да сложат край на живота си — точка по въпроса.

— Може би си прав. — Ив замислено се огледа. Кабинетът на Фийни беше много по-голям от мизерната ѝ канцелария, както се полагаше на по-високия му чин. Освен това ирландецът изпитваше ужас от малки помещения. Тук имаше дори телевизор, който беше настроен на канала за класически филми. На екрана се виждаше как спускат Индиана Джоунс в ров, пълен с отровни змии. — Все пак се натъкнах на нещо интересно.

— Ще го споделиш ли с добрия стар Фийни?

— Затова съм дошла. — Извади от джоба си диска, върху който беше прехвърлила данните за сенатора. — Тук има снимка на мозък, но не е много ясна. Можеш ли да я увеличиш?

— Излишен въпрос — знаеш, че мога всичко. — Той взе диска и го постави в компютъра си. Намръщи се, когато изображението се появи на монитора. — Скапана работа. Да не би да си снимала с миникамера направо от екран?

— По-добре е да не знаеш подробностите.

Фийни се обърна и все още намръщен, строго я изгледа.

— Май се движиш по ръба на закона, Далас.

— Умея да пазя равновесие.

— Да се надяваме, че няма да паднеш. — Фийни извади клавиатурата — предпочиташе да оперира ръчно. Пръстите му бързо занатискаха клавишите, сякаш беше пианист. Ив се приведе, но той нервно повдигна рамо. — Не ме притеснявай, малката.

— Изгарям от любопитство.

Постепенно изображението се проясни и стана по-контрастно. Младата жена се опита да обуздае нетърпението си, докато Фийни работеше и тихичко си тананикаше. На екрана на телевизора Харисън Форд се опитваше да се справи със змиите.

— Това е максималното, което мога да постигна с този компютър. Ако искаш повече, ще трябва да използвам главния. — Той я изглежда изпод око. — Но за това трябва да поискам специално разрешение.

Ив знаеше, че заради нея ирландецът е готов да наруши правилника и да рискува да бъде изправен пред съда.

— Засега ще се задоволя с онова, което имаме. Забелязваш ли нещо ето тук? — Тя посочи миниатюрното петънце.

— Забелязвам, че мозъкът на този човек е бил подложен на ужасна травма.

— Но това петънце съм виждала и преди. На две различни снимки.

— Не съм невролог, но предполагам, че би трябвало да го има.

— Абсолютно си прав — заяви Ив.

Прибра се вкъщи по-късно от обикновено. Съмърсет я посрещна на вратата и надменно изрече:

— Очакват ви двама... господа.

Сърцето на Ив се сви при мисълта, че от службата за охрана са разбрали за скритата ѝ камера.

— Униформени ли са? — плахо попита тя.

Икономът стисна устни, сетне благоволи да отговори:

— Не. Поканих ги в малкия салон. Настояваха да ви изчакат, макар да им съобщих, че не сте ме уведомила кога ще се приберете. Рурк пък се обади и събщи, че ще се забави в службата.

— Добре, ще отида при гостите. — В момента копнееше за една хубава вечеря, за гореща вана и за уединение, за да размисли върху

новополучената информация. Примирено въздъхна и отиде в малкия салон, където завари Леонардо и Джес Бароу. Отначало изпита облекчение, сетне се разгневи. Този мръсник Съмърсет познаваше Леонардо и можеше да ѝ съобщи кой я очаква.

— Далас! — По широкото лице на дизайнера се разля усмивка. Той прекоси стаята, движейки се грациозно, въпреки исполинските си размери. Носеше лилав гащеризон и широка зелена риза от някаква прозрачна материя. Докато го оглеждаше, Ив си каза, че ненапразно Мейвис е луда по него. Той стисна ръката ѝ в огромните си лапи и присви очи. — Още не си се подстригала. Ще се обадя на Трина и ще ти запиша час.

— Слушай... — Ив нерешително прекара пръсти през косата си. — Точно сега нямам никакво време за...

— Длъжна си да поддържаш външността си заради Рурк. Не забравяй, че вече си негова съпруга и трябва да заемеш подобаващото ти се място в обществото.

„По дяволите! — помисли си тя. — Преди всичко съм ченге. Престъпниците и жертвите хич не ги е грижа дали съм подстригана според модата.“ А на глас изрече:

— Добре, ще отида при Трина веднага, щом...

— Занемарила си се — прекъсна я Леонардо, без да изслуша оправданията ѝ. — Клепачите ти са подпухнали, веждите ти трябва да бъдат оформени.

— Да, но...

— Трина ще ти се обади и ще ти определи час. — Той я хвана под ръка и насила я настани в едно кресло. — Почини си. Имала си тежък ден. Искаш ли нещо за пиене?

— Не. Бих предпочела...

— Чаша вино! — Дизайнерът се усмихна, доволен от гениалното си хрумване и я докосна по рамото. — Ей сега ще ти донеса чаша хубаво вино. Не се тревожи — с Джес няма да ти отнемем много време.

— Роден е да се грижи за някого — обади се Джес, когато Леонардо се отдалечи. — Радвам се да ви видя, лейтенант.

— Няма ли да ми се скарате, че съм напълняла и да ме посъветвате да отида на козметичка? — заядливо попита Ив, после въздъхна и се отпусна в креслото, което ѝ се стори невероятно удобно

след твърдите столове в полицейския участък. — Хайде, изплюйте камъчето. Сигурно тук ви води важна причина, иначе не бихте изтърпели високомерното поведение на Съмърсет.

— Всъщност той само ни изглежда, като че сме прокажени, и побърза да ни затвори тук. Навярно след като си отидем, ще направи пълна инвентаризация за да се убеди, че не сме откраднали нещо. — Джес седна със скръстени крака на възглавницата пред креслото на Ив. Сребристите му очи се усмихваха, гласът му беше мелодичен като кристална камбана. — Между другото, тук има много ценни вещи.

— Със съпруга ми обичаме красивите предмети. Слушай, Джес, предпочитам да си говорим на „ти“. Ако действително се интересуваш от къщата, трябваше да те разveda преди Леонардо да ме постави в това кресло. Сега нямам сили да се помръдна.

— О, нямам нищо против. Стига ми да гледам теб. Надявам се да не ми се обидиш, ако ти кажа, че си най-готиното ченге, с което... съм имал работа.

— Странно, но не съм забелязала да имам... работа с теб. — Очите ѝ дяволито проблеснаха.

Джес се изкиска и я потупа по коляното. Ив отново си каза, че този човек има необикновено красиви ръце.

— С удоволствие ще огледам този прекрасен дом, когато си свободна да ме разведеш. Ала сега сме дошли за услуга.

— Да не би да са ти отнели шофьорската книжка за неспазване на правилника?

Красивото му лице засия.

— Като заговорихме на тази тема...

Леонардо се появи с кристална чаша със златисто вино и се провикна:

— Не я дразни, Джес.

Ив протегна ръка за чашата и обясни:

— Не ме дразни, а флиртува с мен. Очевидно опасността го привлича.

Красавецът със сребристи очи се засмя и мелодичният му смях отекна в малкото помещение.

— Хванахте ме на местопрестъплението. Но от опит знам, че най-безопасно е да се флиртува с жени, които имат щастлив брак. — Той разпери ръце, а Ив отпи от виното и замислено го огледа. —

Повярвайте, че е най-безопасно. — Хвана ръката ѝ и прекара пръст по гравираната венчална халка.

— Последният мъж, който се опита да ме сваля, излежава доживотна присъда — промълви младата жена. — Но преди това го смазах от бой.

— Леле боже! — Джес се изкиска и пусна ръката ѝ. — Май е по-добре Леонардо да те помоли за услугата.

— Всъщност молбата ни е да помогнеш на Мейвис. — При споменаването на певицата, очите му се насълзиха от умиление. — Джес смята, че дискът е готов. Но сама знаеш, че конкуренцията в света на забавната музика е безмилостна. А Мейвис толкова иска да успее... Знаеш какво преживя, след като я арестуваха заради убийството на Пандора и собственикът на „Синята катерица“ я накара да напусне.

— Разбира се, че ѝ се събра твърде много. — Ив отново изпита чувство на вина заради онова, което беше причинила на приятелката си. — Но всичко свърши благополучно.

— Благодарение на теб — настоя Леонардо. — Ти ѝ повярва и направи всичко, за да я спасиш. А сега те моля да ѝ направиш още една услуга, защото знам, че искрено я обичаш.

Ив присви очи.

— Притискаш ме до стената с ласкателства, а?

Дизайнерът широко се усмихна.

— Точно това искам.

— Идеята е моя — намеси се музикантът. — Леонардо дълго се колеба, преди да го накараме да разговаря с теб. Не искаше да се възползва от приятелството ти и от положението ти.

— От длъжността ми в полицията ли?

— Не. — Джес се усмихна, очевидно бе отгатнал чувствата ѝ. — От положението ти като съпруга на Рурк. — Помисли си: „О, това не ще ти се понрави, скъпа. Предпочитах да те ценят заради самата теб“. — Съпругът ти е много влиятелен човек, Далас.

— Отлично знам какво представлява Рурк — заяви тя, макар че не казваше истината. Нямаше никаква представа за финансовото му положение, нито за деловите среди, в които той се движеше. И не желаше да научи подробностите. — Какво искате от него?

— Да организира тържество — избърбори дизайнерът.

— Моля?

— Тържество в чест на Мейвис.

— Страхотно парти — намеси се Джес и се ухили.

— Истинско светско събитие — поправи го Леонардо и му хвърли предупредителен поглед. — Образно казано, нещо като сцена, на която Мейвис ще се запознае с влиятелни хора и ще ги покори с гласа си. Не съм й казал нищо, защото се страхувах, че ще ни откажеш. Но само си представи кого може да покани Рурк... — Той замълча, смутен от втренчения й поглед. — Ами... съпругът ти познава разни хора...

— Хора, които купуват дискове със забавна музика, посещават най-модните клубове... — Джес прелъстително й се усмихна, очевидно не беше ни най-малко притеснен. — Изпи ли виното си? Искаш ли още?

Младата жена остави чашата, от която беше изпила само една-две глътки. Втренчи се в усмихнатите лица на неканените гости и се запита дали не й готвят някакъв капан.

— Само това ли е?

— Ами... — В очите на Леонардо проблесна надежда. — Бихме искали да пуснем демонстрационния диск по време на празненството, а Мейвис ще пее и на живо. Готов съм да поема всички разноси по организирането.

— Знаеш, че парите не са проблем. — Тя се замисли и забарабани с пръсти по страничната облегалка на креслото. — Ще разговарям с Рурк и ще ви се обадя. Предполагам, че искате празненството да се състои колкото е възможно най-скоро.

— Точно така.

— Ще ви се обадя — повтори тя и стана.

— Благодаря ти, Далас. — Дизайнерът се приведе и я целуна по бузата. — А сега ще освободим терена.

— Гарантирам ти, че Мейвис ще се прочуе — намеси се Джес. — Само че й трябва малко реклама. — Извади някакъв диск от джоба си и й го подаде. — Това е копие от демонстрационната касета. — А мислено добави: „Специално копие, предназначено само за теб.“ — Прослушай го. Може би ще ти хареса.

Младата жена се усмихна при мисълта за приятелката си.

— Непременно.

Ив се качи в апартамента си на горния етажи програмира автоготвача. След малко получи чиния с макарони, полети със сос от градински домати, ухаещ на различни подправки. Все още не можеше да се начуди откъде Рурк се снабдява с такива деликатеси. Докато се хранеше, напълни ваната с гореща вода, поколеба се и хвърли шепа ароматни соли от кутийката, която Рурк ѝ беше купил от Париж. Уханието им ѝ напомни за романтиката на медения ѝ месец. Тя се отпусна във ваната, която беше с размерите на неголямо езеро и блажено въздъхна. Реши да си отпочине напълно, сетне да обмисли бъдещите си планове. Отвори контролното табло в стената. Предварително беше заредила диска във видеото и беше включила монитора в банята.

Отново се отпусна в горещата, ароматна вода, посегна към чашата великолепно вино, поставена на масичката до ваната и поклати глава. По дяволите, какво правеше тук? Как се бе озовала сред този лукс? Ив Далас, полицейската служителка, която беше изградила кариерата си благодарение на собствените си усилия, оставяйки в миналото безименното момиченце, открито на една задна уличка. Само до преди година кошмарните сънища продължаваха да я измъчват, тя предпочиташе да бяга от откъслечните спомени, които я ужасяваха. Работата ѝ беше да отмищава заради мъртвите, благодарение на работата си успяваше да запази разсъдък си и да оцелее. И това ѝ беше достатъчно. Или поне си внушаваше, че ѝ е достатъчно.

После се появи Рурк и внезапно животът ѝ се промени. Тя погледна венчалния си пръстен и си каза, че още не може да свикне с мисълта, че е омъжена.

Рурк я обичаше, желаше я. Богатият, преуспяващ, и загадъчен Рурк дори се нуждаеше от нея. Всъщност това я учудваше най-много. И след като не можеше да разреши загадката, може би след време щеше да се научи да я приема като даденост.

Поднесе чашата към устните си и натисна бутона на дистанционното.

В помещението нахлуха звуци и цветове. Тя побърза да намали звука преди тъпанчетата ѝ да се спугали. Мейвис се появи на екрана; изглеждаше като горска нимфа, присъствието ѝ въздействаше като силно уиски. Пееше в обичайния си стил, но музиката, която Джес бе написал за нея, беше необикновена: изпълнена със страст, безмилостна

и някак първична. Всъщност и досега Мейвис изпълняваше подобни песни, но сега изпълнението ѝ беше някак по-различно, по-добре режисирано. От певицата се излъчваше характерната за нея жизненост, ала едновременно тя изглеждаше странно изискана.

Навярно всичко това се дължеше на добрия аранжмент и на човека, който беше видял в Мейвис един необработен диамант и беше положил големи усилия да го изшлайфа.

Ив си каза, че може би е подценила Джес. Вярно, че той приличаше на наперен хлапак, който демонстрира сложната си апаратура, но не можеше да се отрече, че умее да работи с нея. Нещо повече, той разбираше истинската Мейвис. Оценяваше таланта и амбициите ѝ и бе открил истинското ѝ амплоа.

Младата жена се усмихна и вдигна чашата си в безмълвен тост за приятелката си.

В своето студио в търговската част на града Джес зареди в апаратурата демонстрационната касета. Надяваше се, че в момента Ив гледа диска. Следователно съзнанието ѝ е отворено. Отворено за сънищата. Питаше се какви ли са те, къде ли ще я отведат. Ако можеше да ги види, щеше да ги запише. Да ги възкреси. Но изследванията му все още не бяха толкова напреднали, че да открие път към сънищата. Но някой ден и това щеше да се случи.

Сънищата отведоха Ив в мрака, който я изпълваше със страх. Отначало бяха объркани, сетне станаха поразително реални, накрая се разпръснаха като листа, понесени от вятъра. Това я ужаси. Засънува Рурк и почувства как я обзема спокойствие. Сънуваше, че двамата с него са в Мексико и наблюдават как последните слънчеви лъчи обагрят в аленочервено небето на запад, че се любят сред спокойните тъмни води на някакво заливче. Рурк проникна в нея и ѝ прошепна да се отпусне.

В следващия миг осъзна, че не Рурк, а баща ѝ е легнал върху нея, а самата тя се е превърнала в безпомощно и изплашено до смърт момиченце.

„Моля те, не го прави!“

Усети характерната му миризма, смесица от аромата на ментов бонбон и вонята на долнопробен алкохол. Миризмата сякаш прилепваше към нея, задушаваше я. Малката се задъхваше и ридаеше, а мъжът затисна устата ѝ с длан, за да заглуши писъците ѝ, докато я изнасилва.

Стори ѝ се, че чува гласа на Риана: „Генетичният код е заложен в нас в момента на зачеването ни. Всеки човек си остава такъв, какъвто се е родил“.

Тя бе дете, намиращо се в студена стая, която вонеше на загниваща смет, на урина и на смърт. Ръцете ѝ бяха окървавени.

Някой я притискаше и се опитваше да задържи ръцете ѝ. Тя се съпротивляваше като див звяр, като изплашено до смърт дете, доведено до пълно отчаяние.

— Недей! Недей! Недей!

— Успокой се, Ив, това е само сън. — Рурк я притисна още по-силно до гърдите си и я залюля като бебе. Сърцето му се късаше като гледаше обляното ѝ в пот лице. — Всичко е наред, скъпа.

— Убих те! Мъртъв си! Да не си посмял да възкръснеш!

— Събуди се, Ив! — Той нежно я целуна по слепоочието, опитвайки да намери начин да я успокои. Ако имаше възможност, на драго сърце би се върнал в миналото и би убил чудовището, което ѝ беше причинило толкова много страдания.

— Събуди се, скъпа. Аз съм, Рурк. Никой няма да ти причини зло. Лошият човек си отиде — прошепна той, когато Ив престана да се съпротивлява и се разтрепери. — Никога няма да се върне.

— Добре съм, нищо ми няма — промърмори младата жена. Чувстваше се унижена винаги, когато се пробуждаше след ужасяващ кошмар. — Повярвай ми, сега се чувствам добре.

— Но не и аз. — Рурк продължи да я милва, докато тя престана да трепери. — Този път беше страшно, нали?

Ив не отвори очи и се опита да се съсредоточи върху специфичния аромат на чистота, който лъхаше от него.

— Напомни ми никога да не си лягам, след като съм изяла огромна порция спагети. — Внезапно забеляза, че Рурк е облечен с костюм, а осветлението в спалнята е намалено. — Но ти изобщо не си си лягал.

— Току-що се прибрах. — Той се отдръпна, загледа се в лицето ѝ и избърса една сълза от страната ѝ. — Още си бледа като платно. — Сърцето му се късаше от мъка, затова се сопна на любимата си: — По дяволите, защо отказваш да вземеш успокоително?

— Мразя всякакви хапчета. — Както след всеки подобен кошмар, главата ѝ пулсираше от болка. Сведе глава и промърмори: — От седмици не съм сънувала кошмари. — Тя потърка зачервените си очи. — Но този път сънят ми беше объркан... много странен. Може би причината е във виното, което изпих.

— А може би си безкрайно преуморена. Готова си да работиш, докато вече не можеш да се държиш на краката си.

Ив наклони глава и погледна часовника на китката му.

— Виж кой ми прави забележка! Човекът, който се прибира от работа в два през нощта. — Усмихна се, опитвайки се да го накара да забрави притеснението си за нея. — Да си купил наскоро някоя малка планета?

— Не, само няколко незначителни спътника. — Рурк стана, съблече ризата си и иронично повдигна вежда, когато забеляза как съпругата му е вперила поглед в мускулестите му гърди. — Не го и помисляй, скъпа. Прекалено си изтощена.

— Не се притеснявай за мен, ти ще свършиш цялата работа.

Рурк се засмя и седна на ръба на леглото да свали обувките си.

— Трогнат съм от вниманието ти, но предлагам да почакаме, докато си възвърнеш силите?

— Господи, говориш като съпруг, на когото е писнало от благоверната му. — Все пак тя се отпусна в леглото. Беше уморена до смърт. Страхуваше се, че главоболието ѝ ще се усили. Когато Рурк легна до нея, отпусна глава на рамото му и прошепна:

— Радвам се, че си до мен.

— Аз също. — Той нежно я целуна по челото. — Хайде, заспивай.

— Добре. — Усещаше ритъма на сърцето му под дланта си. Странно, но не се срамуваше от слабостта си, от факта, че не можеше да живее без него. — Мислиш ли, че сме програмирани при зачеването ни?

— Какво?

— Ами... питам се... — Тя вече се унасяше и говореше бавно и почти несвързано. — Дали зачеването е обикновен физиологичен процес, когато сперматозоидът опложда яйцеклетката? И дали гените се предават задължително или всичко е чиста случайност? Какви всъщност сме ние с теб, Рурк?

— Хора, които умеят да постигат своето — промълви той, но Ив вече спеше. — И двамата оцеляхме.

Дълго лежа до нея, заслушан в равномерното ѝ дишане, вперил поглед в звездното небе. Едва когато се убеди, че любимата му спи спокойно, той притвори очи и се унесе.

В седем часа я събуди съобщение. Командирът Уитни искаше тя да бъде в кабинета му точно в девет. Следователно тя разполагаше само с два часа да се подготви за устния доклад.

Не се изненада, когато забеляза, че Рурк вече е облечен и отпивайки от кафето си, проучва борсовите котировки, изписани на монитора на компютъра му. Както ѝ беше обичай промърмори нещо, което би трябвало да мине за „добро утро“, наля си кафе и заедно с чашата се отправи към банята. Когато се върна, Рурк разговаряше по видеотелефона и от думите му ставаше ясно, че дава инструкции на борсовия си посредник. Ив взе кифла, възнамерявайки да я изяде, докато се облича, но съпругът ѝ я хвана за ръката и я притегли на канапето до себе си. Побърза да каже на агента, че ще се чуят по обяд и прекъсна връзката. Сетне се обърна към Ив:

— За къде си се разбързала?

— След час и половина трябва да бъда при Уитни. Питам се как да го убедя, че между трите самоубийства има някаква връзка и че се налага да продължа разследването. Отгоре на всичко ще подкрепя теорията си с информацията, придобита по незаконен път. После отново ще давам свидетелски показания в съда. Спомняш ли си за онзи сводник, който беше организиран публичен дом с малолетни проститутки и бе пребил до смърт една от тях? Гарантирам, че ще получи доживотна присъда.

Рурк я целуна по бузата.

— Накратко — очаква те нормален работен ден... Вземи си от ягодите. — Знаеше за слабостта ѝ към ароматния плод.

Ив посегна към купата и попита:

— Имаме ли някакъв ангажимент за довечера?

— Не. Какво си намислила?

— Искаше ми се да си останем вкъщи. — Тя сви рамене. — Освен ако вече не са ме арестували, задето съм откраднала поверителни сведения.

— Трябваше да ми позволиш да ти помогна — усмихна се Рурк. — Повярвай, че с малко усилие щяхме да получим информацията тук, в дома ти.

Ив притвори очи.

— Млъкни. Не искам да чувам за това.

— Какво ще кажеш довечера да погледаме стари видео филми, да ядем пуканки и да се натискаме на канапето?

— Великолепна идея.

— Значи се уговорихме. — Той доля кафе в двете чаши. — Може би дори ще успеем да вечеряеме заедно... Този случай... доста те тревожи, нали?

— Не откривам нищо, за което да се хвана. С изключение на лъжите на приятеля на Фитухю и на неговата съдружничка, всичко останало изглежда наред. А онези двамата са обикновени тъпаци. — Вдигна рамене и добави: — По всичко личи, че адвокатът се е самоубил, но нещо ми подсказва, че е бил убит. — Тя тежко въздъхна. — Сигурна съм, че Уитни ще ме изгони, ако му поднеса само тези „доказателства“.

— Довери се на интуицията си. Нещо ми подсказва, че командирът ще ти повярва.

— Много скоро ще разберем дали си прав.

— Скъпа, ако те изпратят в затвора, ще ти бъда верен и ще те чакам.

— Ха-ха, имаш страхотно чувство за хумор.

— Съмърсет ми каза, че снощи си имала гости — обади се Рурк, когато тя стана и се приближи до гардероба.

— По дяволите, съвсем забравих за тях. — Захвърли халата си на пода и за безкрайно удоволствие на съпруга си остана гола, докато ровеше из дрехите си. Най-накрая откри синя памучна риза и я облече. — С двама типа си организирахме малка оргия.

— Заснехте ли я с видеокамера?

Ив се изкиска, посегна към джинсите си, досети се, че ще се явява в съда и неохотно избра елегантни панталони.

— Тайнствените посетители бяха Леонардо и Джес. Питаха дали ще им направиш една услуга.

Рурк я наблюдаваше как понечи да обуе панталоните, но се досети, че е без бельо и нервно отвори чекмеджето на шкафа. Присви очи и промърмори:

— Услуга ли? Навярно е нещо, което ще ми бъде неприятно.

— Напротив. Всъщност идеята им много ми допада. Предлагат да организираме тук тържество в чест на Мейвис, по време на което тя ще пее и ще рекламира новия си диск. Демонстрационната касета е готова. Снощи я гледах и ми се струва, че Мейвис ще има успех. Празненството ще бъде един вид премиера преди започването на официалната рекламна кампания.

— Добре. Смятам, че можем да го организираме до една-две седмици. Ще прегледам бележника с ангажиментите си.

Ив се обърна и смаяно го изгледа.

— Значи си съгласен.

— Защо не?

Тя се понацупи.

— Ами... представях си как ще трябва да те убеждавам.

В очите му проблеснаха закачливи пламъчета.

— А би ли искала да го сториш?

Младата жена закопча панталоните си и се опита да си придаде невъзмутимо изражение.

— Много ти благодаря. И след като си толкова сговорчив, ще ти поднеса втората изненада.

Рурк си наля още кафе и хвърли поглед към монитора, където беше изписана информация за земеделието на различните планети. Тя го интересуваше, тъй като наскоро беше купил мини ферма на космическа станция „Делта“.

— И каква е тази изненада?

— Джес има страхотна идея — заговори Ив, импровизирайки в момента. — Предлага на тържеството да направиш дует с Мейвис.

Той смаяно примигна и изгуби всякакъв интерес към посевите.

— Какво?!

— Ами... да пееш с нея. Честно казано идеята беше моя — избърбори тя и за малко не избухна в смях, когато забеляза пребледнялото му лице. — Имаш прекрасен глас, знам го, защото съм те чувала да пееш под душа. Всъщност всички ирландци са много музикални. Споменах за таланта ти пред Джес и той изпадна във възторг.

Рурк установи, че е зяпнал от изумление и побърза да стисне устни. Протегна ръка, за да изключи монитора.

— Слушай, Ив...

— Повярвай ми, ще бъде страхотно. Леонардо вече подготвя костюма ти.

— Моят костюм ли? — Той пребледня още повече и скочи на крака. — Искаш от мен да облека костюм, проектиран от Леонардо и да пея с Мейвис пред гостите ни, така ли?

— Това ще бъде великолепна реклама за нея. Обзалагам се, че всички вестници ще отразят събитието.

— Вестници ли? — Рурк изглеждаше така, сякаш всеки миг ще припадне.

— Ще бъдеш адски сексапилен — прошепна Ив, заразкопчава ризата му и го погледна в очите. На лицето ѝ беше изписана плаха надежда. — Сигурен съм, че успехът на Мейвис зависи от теб.

— Скъпа, повярвай, че искрено обичам приятелката ти. Обаче...

— Толкова си влиятелен... — Тя прекара пръст по мускулите на гърдите му. — И толкова... красив.

Този път наистина преигра. Рурк присви очи и видя, че тя едва сдържа смеха си.

— Ах, ти, хитрушо, значи си ме лъгала!

Ив гръмко се разсмя.

— Хвана се! Само да беше видял изражението си! — Притисна ръка до корема си и изпищя, когато Рурк я дръпна за ухото. — Щях да те убедя да го направиш.

— Лъжеш се. — Извърна се, защото не искаше Ив да забележи, че сам не вярва на думите си. Отново посегна към кафето си.

— Щеше да го направиш! Щеше! Само че аз развалих всичко. — Превивайки се от смях, тя го прегърна и се притисна към гърба му. — О, колко те обичам!

Рурк се вцепени, сърцето му затуптя по-силно от вълнение. Обърна се и я сграбчи за раменете.

— Какво има? — изплашено попита Ив. Вече не ѝ беше до смях. Съпругът ѝ изглеждаше зашеметен, тъмните му очи горяха като въгленчета. — Рурк, какво ти е?

— Никога досега не си го казвала... — прошепна той, привлече я към себе си и допря страната си до нейната. — Никога не си го казвала.

Тя безмълвно се притискаше до него, смаяна от силата на чувствата му. Внезапно си помисли, че досега не е познавала истинския Рурк, че той бе скривал чувствата си.

— Грещиш. Казвала съм ти го много пъти.

— Но не и по този начин. — Едва сега той разбираше колко е жадувал да чуе това признание, но изречено спонтанно. — Все трябваше да те подтиквам, като че просех вниманието ти.

Ив понечи да отрече думите му, ала внезапно разбра, че е прав. Беше се държала като истинска глупачка и страхливка.

— Съжалявам, но ми беше много трудно. Наистина те обичам. Понякога това ме плаши до смърт, защото си първият и единственият, към когото изпитвам подобно чувство.

Рурк дълго я държа в прегръдките си, задушаван от вълнение. Когато най-сетне се овладя, леко я отдръпна и я погледна в очите.

— Ти промени живота ми. Превърна се в моя живот. — Наведе се и жадно впи устни в нейните. — Желая те.

Ив го прегърна през врата и се притисна към него.

— Докажи го. Още сега.

ЕДИНАЙСЕТА ГЛАВА

Ив си тананикаше, когато се качи в колата, за да отиде на работа. Чувстваше се отпочинала, умът ѝ беше бистър. Двигателят се включи веднага, климатичната инсталация като по чудо работеше. Това ѝ се стори добро предзнаменование.

Беше готова да се изправи пред командира и да го убеди, че разследването на смъртта на Фитухю трябва да продължи.

Ала когато стигна до кръстовището на Пето авеню и Четирийсет и седма улица, попадна на страхотно задръстване. Уличното движение беше напълно блокирано, в небето кръжаха като лешояди различни летателни апарати, разнасяха се викове и подсвирквания, виеха клаксони и сирени, като че всички водачи бяха забравили забраната за използването им. В мига, когато колата спря, температурата в купето рязко се повиши и достигна четирийсет градуса.

Ив изскочи навън и се огледа.

Собствениците на подвижни сергии се бяха възползвали от случая, промъкваха се между автомобилите и продаваха огромни количества плодов сладолед и безброй чаши кафе. Тя не си направи труда да спре някого от тях, да се легитимира и да му напомни, че търговията е разрешена само на тротоарите. Вместо това си купи кутия пепси и попита продавача какво се е случило.

— Хората от „Свободна ера“ протестират против унищожаването на околната среда. — Младежът се огледа за други клиенти и пусна жетоните ѝ в процепа на количката си. — Те са стотици, заели са цялото Пето авеню. Чувате ли как пеят? Не искате ли кифла? Прясна е?

— Не.

— Е, сигурно ще огладнеете, докато чакате. Скоро няма да мръднете оттук — предупреди я той и подкара количката между спрелите коли.

— Ама че късмет! — възкликна Ив. Платното беше напълно задръстено, изнервените шофьори се надпреварваха да крещят. Ушите

й забучаха, тя се облегна на автомобила и отвърте я лъхна горещ въздух.

Отвори вратата, тръсна се на седалката, удари с юмрук контролното табло, при което температурата в купето спадна с петнайсетина градуса. Над улицата бавно премина въздушен автобус, от прозорците му надничаха любопитни туристи.

Макар че нямаше никакво доверие на полицейската таратайка, Ив натисна лоста за издигане във въздуха и включи сирената, която издаде немощен звук, останал незабелязан сред адския шум. Автомобилът завибрира, но все пак се заиздига, като за малко не се блъсна в покрива на намиращата се пред него кола.

— Кълна се, че измъкна ли се оттук, ще закарам тази таратайка за претопяване — промърмори тя и включи комуникатора си. — Пийбоди, какво, по дяволите, става?

— Лейтенант. — Невъзмутимото лице на Пийбоди изплува на монитора. — Предполагам, че сте попаднала на задръстването, причинено от протестния марш на членовете на „Свободна ера“.

— Но тази демонстрация не беше предвидена. Сутринта проверих бюлетина. Сигурна съм, че тези хора нямат официално разрешение.

— Членовете на „Свободна ера“ не се интересуват от официални разрешения. — Тя се прокашля, когато забеляза киселото изражение на Ив. — Препоръчвам да се отправите към Седмо авеню. Движението е доста натоварено, но поне няма опасност от задръстване. Ако погледнете на монитора на контролното табло...

— Да не мислиш, че в тази браква нещо работи? Обади се на онези типове от сервиза и им кажи, че ще ги направя на кайма. После се свържи с командира, обясни му, че ще закъснея няколко минути. — Докато говореше, тя се опитваше да овладее колата, която ту се издигаше, ту заплашваше да се стовари върху ужасените пешеходци и шофьори. — Ако не пребия някого, ще бъда в участъка след двайсет минути.

Избегна на косъм сблъскването с огромен холограмен плакат, който рекламираше предимствата на пътуването с частен „Джет Стар“. Колата с трясък се приземи на Седмо авеню и за малко не се качи на тротоара, помитайки костюмирания младеж, който помпаше въздушните си кьнки. Той стреснато вдигна глава и й показва среден

пръст. Ив изобщо не му се разсърди, а само облекчено въздъхна. В този миг комуникаторът ѝ избръмча.

— До всички полицейски коли. Код 1217. Насочете се към небостъргача „Татлър“ на ъгъла на Седмо авеню и Четирийсет и втора улица. На покрива се намира някаква жена. Предполага се, че е въоръжена.

Код 1217 означаваше, че въпросната жена заплашва да самоубие. „По дяволите, това пък какво е?“ — помисли си Ив. Натисна копчето и заговори в микрофона:

— Тук лейтенант Ив Далас. Ще бъда на местопроизшествието след пет минути.

Включи сирената и отново натисна лоста за излитане.

Сградата, където се помещаваше редакцията на „Татлър“ беше съвсем нова. В началото на века постройките, намиращи се на това място, бяха сринати до основи съгласно „програмата за урбанистично разкрояване“, която всъщност узаконяваше безразборното разрушаване на инфраструктурата и на сградите.

Небостъргачът се издигаше в небето като кула от сребриста стомана. Около външните му стени като серпентини се виеха ескалатори, отвеждащи до тераси, върху които бяха разположени ресторанти.

Ив паркира колата, без да я е грижа, че препречва пътя на друго превозно средство, грабна чантата със специални принадлежности и си запробива път през тълпата на тротоара. Показва значката си на човека от охраната, по чието лице се изписа облекчение.

— Слава богу, че дойдохте. Тя е на покрива, има флакон със слъзотворен спрей. Напръска Бил право в очите, когато той се опита да я свали.

— Коя е тя? — попита Ив, докато крачеше редом с него към асансьорите.

— Съриз Дивейн. Собственичка е на цялата сграда.

— Дивейн ли? — Ив си спомни, че се е запознала с нея на прием, даван от Рурк. Съриз беше изпълнителна директорка на „Татлър Ентърпрайз“. — Нима твърдите, че се е покатирила на покрива и

заплашва да се самоубие? Що за нелепа шега? Или може би е идиотски рекламен трик за повишаване на тиража на вестника?

— Не е никаква шега. — Човекът от охраната поклати глава. — Отгоре на всичко е гола-голеничка. Това е всичко, което знам — добави той, когато асансьорът се стрелна нагоре. — Нейният заместник Франк Рабит вдигна тревогата. Ще научите подробностите от него... стига да се е свестил. Чух, че припаднал, когато тя се озовала на перваза на покрива.

— Повикахте ли психиатър?

— Да. Горе е психотерапевтът на компанията, обадихме се и на специалист по самоубийствата, който вече пътува насам. Същото се отнася за пожарната и за спасителния екип. Но вероятно ще се забавят. Има страховтно задръстване на Пето авеню.

— Добре че ми каза.

Вратите на асансьора се отвориха и Ив пристъпи на покрива. Лъхна я хладен вятър, който не можеше да достигне до напечените от слънцето улици на Ню Йорк.

Кабинетът на Съриз беше вграден в покрива. Полегатите стени бяха от специално стъкло и позволяваха на обитателката на помещението да наблюдава от високо града и жителите му, които осигуряваха богат материал за вестника.

Ив надникна през стъклото и видя, че кабинетът е обзаведен с прекрасни мебели и картини, както и със супермодерна електронна техника. Върху подковообразното канапе лежеше мъж с компрес на челото.

— Ако това е Рабит, кажи му да се вземе в ръце и да дойде тук, за да ми съобщи подробностите. А от теб искам да накараш всички да се махнат от покрива. Разпръснете онези зяпачи на улицата. Ако тя реши да скочи, не бива да пострадат невинни хора.

— Нямам достатъчно хора... — заоправдава се той.

— Доведи Рабит — прекъсна го Ив и се свърза с полицейския участък. — Пийбоди, имам проблем.

— Вече знам. С какво мога да ви помогна?

— Като дойдеш тук. Междувременно изпрати хора да разпръснат тълпата. Искam цялата налична информация за Съриз Дивейн. Помоли Фийни да запише разговорите й по домашния и служебния й

видеотелефони, които е провела през последните дваайсет и четири часа. И побързай.

— Слушам. — Пийбоди прекъсна връзката.

Ив се обърна и видя, че човекът от охраната подкрепя някакъв млад човек, който едва се държеше на краката си. Навярно това бе Франк Рабит. Вратовръзката му беше разхлабена, добре подстриганата му коса беше разрешена и сплъстена. Ръцете му трепереха.

— Разкажете ми какво се случи — нареди му Ив. — Кратко и ясно! Припадайте колкото си щете, но след като ми дадете необходимата информация.

— Ами тя... тя просто излезе на покрива. — Гласът му пресекна и той се облегна на човека от охраната. — Изглеждаше много щастлива, движеше се грациозно, сякаш танцуваше. Беше... беше съблякла дрехите си. Всичките...

Ив повдигна вежда. В момента Рабит като че беше повече шокиран от внезапните експозиционистките прояви на началничката си, отколкото от вероятността тя да се самоубие.

— Но преди това навярно се е случило нещо, което да я подтикне към това.

— Нямам представа, заклевам се. Вчера ми нареди да дойда по-рано на работа. Пристигнах около осем и я заварих да пуши и нервно да крачи из кабинета. Притесняваше се заради едно дело, заведено срещу вестника. Всъщност това не ни се случва за пръв път — съдебните процеси срещу „Татлър“ са нещо обикновено. Когато ме видя, шефката ми нареди да отида в правния отдел и да ги накарам да си напрегнат мозъците. Искала да остане няколко минути сама, за да се успокои и да обмисли следващите си ходове. — Той млъкна и закри лицето си с длани. — След петнайсет минути се появи на покрива — усмихната и чисто гола. Бях толкова смаян, че направо се вкамених. — Зъбите му затракаха. — Никога не съм я виждал да си сваля дори обувките.

— Голотата ѝ не е най-големият проблем. Спомнете си, каза ли ви нещо, каквото и да било?

— Ами... вече ви обясних, че бях като ударен от гръм. Промълвих: „Госпожице Дивейн, какво правите? Лошо ли ви е?“ А тя се засмя и отвърна, че всичко било наред, направо прекрасно. Щяла да поседи на покрива, после щяла да скочи. Помислих, че се шегува. Бях

толкова нервен, не знаех как да постъпя. — Той впери в Ив помътнелите си очи. — Засмях се, а тя тръгна към края на покрива. Внезапно изчезна от погледа ми. Реших, че е скочила и изтичах след нея. Видях я да седи, да размахва крака и да си тананика. Помолих я да не прави така, току-виж загубила равновесие. Тя се изкикоти, напръска очите ми със спрея и заяви, че току-що си е възвърнала равновесието, а аз трябвало да бъда послушно момче и да я оставя на спокойствие.

— Обаждала ли се е на някого? Търсили ли са я?

— Не. — Младият мъж навлажни с език устните си. — Всички разговори минават през моя видеотелефон. Слушайте, сигурен съм, че ще скочи. Преди малко, докато я наблюдавах, се приведе и за малко не политна надолу. Обясни ми, че щяло да бъде прекрасно. Повярвайте ми, ще го направи!

— Ще се погрижим за нея. Стойте наблизко, може би ще се наложи отново да разговаряме. — Ив се огледа. Веднага забеляза психотерапевта на компанията. Позна го по бялата престилка. Прошарената му коса беше вързана на конска опашка.

Ив тръгна към него, но внезапно дочу шум от въртящи се перки и забеляза първия въздушен фургон. Изруга мислено всички представители на медиите и най-вече на Канал 75. Както обикновено Надин Фарст първа беше надушила „горещата“ новина.

Психологът подръпна престилката си, когато забеляза насочената към него камера. Ив реши, че този тип положително ще ѝ бъде противен. Приблужи се до него и му показва значката си. Погледът му издаваше огромната му възбуда и любопитство. Младата жена си каза, че богата компания като „Татлър“ би могла да си позволи някой истински специалист.

— Лейтенант, мисля, че отбелязах известен напредък — обърна се той към нея.

— Доколкото виждам жената не е помръднала от мястото си. — Тя се приведе и извика: — Съриз, чувате ли ме?

— О, имам гости! — Жената, която седеше на ръба на покрива, вдигна поглед към Ив. Беше красива. Кожата ѝ беше с цвета на току-що разцъфнала роза, гарвановочерната ѝ къдрава коса се развяваше от вятреца. Зелените ѝ очи се открояваха върху тясното ѝ лице. Погледът ѝ беше замечтан.

— Но това е самата Ив Далас! — възкликна тя. — Ив Далас — младоженката. Между другото сватбената церемония беше прекрасна. Най-забележителното светско събитие на годината. Постарахме се да информираме най-подробно хилядите ни читатели.

— Браво на вас.

— Честно казано измъчих хората от информационния отдел, но никой не успя да разбере къде ще прекарате медения си месец. Само Рурк може да постигне пълно медийно затъмнение. — Тя закачливо размаха пръст и твърдите ѝ гърди се полюшнаха. — Не биваше да бъдете толкова потайни, обществеността умира да научи всичко за вас. — Изкикоти се и за малко не загуби равновесие. — Толкова ми е забавно, няма смисъл да бързам. — Изправи се и помахна на въздушните фургони. — Мразя проклетата телевизия. Бог знае защо, но в момента обичам всички!

— Радвам се за теб, Съриз. Предлагам да се качиш при мен и да си поговорим. Ще ти разкажа подробности за сватбеното ни пътешествие. Само си помисли — ще ти дам ексклузивно интервю.

Чернокосата жена лукаво се усмихна и отрицателно поклати глава.

— Аз пък ти предлагам да дойдеш тук. Ще скочим заедно. Повярвай ми, ще бъде прекрасно.

— Госпожице Дивейн — обади се психотерапевтът, — всеки от нас има моменти на отчаяние. Разбирам ви. Подкрепям ви. Долавям скръбта ви.

— Я се разкарай! — Съриз му направи знак да се отдръпне. — Не виждаш ли, че разговарям с Ив. Хайде, ела при мен, скъпа. Но не се приближавай. — Тя разклати флакона и отново се изкикоти. — Ела да ми правиш компания.

— Лейтенант, съветвам ви да не... — започна психиатърът.

— Млъкнете и изчакайте помощничката ми. — Ив се прехвърли през стоманената предпазна стена и стъпи на перваза на сградата, който беше широк едва петдесетина сантиметра. Седемдесет етажа подолу улицата изглеждаше като тънка нишка. Сега вятърът не ѝ се струваше приятен. Поривите му заплашваха да я изпратят в бездната. Ив опита да преодолее страха си, изчака сърцето ѝ да се поуспокои и притисна гръб към стената на сградата.

— Не е ли прекрасно! — въздъхна Съриз. — Какво ли не бих дала за чаша вино. Не, моментът е по-подходящ за шампанско, не мислиш ли? Бутилка шампанско, реколта 47-а, което Рурк предпочита.

— Мисля, че у дома има цяла каса. Хайде да отидем у нас и да се повеселим.

Съриз се изкиска, извърна глава и широко се усмихна. Сърцето на Ив подскочи — така се бе усмихнал младият инженер, когато бяха открили обесен в стаята му.

— Вече съм пияна от щастие.

— Щом си щастлива, защо седиш гола на покрива и се готвиш да се самоубиеш?

— Точно това ме прави щастлива. Не мога да проумея защо не ме разбираш. — Тя вдигна лице към небето и затвори очи. Ив рискува и пристъпи по-близо до нея. — Питам се как е възможно никой да не го разбира. Толкова е красиво и вълнуващо! Това е най-прекрасното нещо на света.

— Ако скочиш от покрива, ще настъпи краят на прекрасните неща. Всичко ще свърши.

— Не! Не! — Тя отново отвори очи и Ив забеляза, че погледът ѝ е празен. — Нима не разбираш, че това е само началото? О, всички сме толкова слепи!

— Сигурна съм, че каквото и да се е случило, то е поправимо. — Ив предпазливо докосна ръката на Съриз, но не я хвана. Страхуваше се да рискува. — Силният човек се бори за живота си, стреми се да оцелее. Възможно е да промениш много неща, но за да го постигнеш, трябва да се бориш.

— Но това е много, много трудно. Какъв е смисълът от толкова усилия, като след секунди ще изпитам върховното удоволствие. Чувствам се прекрасно! Не, недей! — Съриз се изкиска и насочи флакона към лицето на Ив. — Не се опитвай да ми попречиш. Никога не съм се забавлявала така.

— Забравяш, че има хора, които те обичат, тревожат се за теб. Помисли за семейството си. — Докато говореше, Ив отчаяно се опитваше да си припомни дали младата жена има съпруг и дете. — Ако сториш каквото си намислила, ще им причиниш много мъка.

— Няма да страдат, когато разберат истината. Наближава часът, когато всички ще я проумеят. Тогава всичко ще бъде по-хубаво. По-

красиво. — Втренчи се замечтано в лицето на Ив и ужасяващата усмивка отново разтегли устните ѝ. — Ела с мен. — Тя се вкопчи в ръката на Ив. — Ще бъде прекрасно. Само се отпусни.

Потта се стичаше на вадичка по гърба на Ив. Жената стискаше ръката ѝ като в клещи; ако опита да се освободи, и двете ще бъдат обречени. С огромно усилие на волята остана неподвижна; помъчи се да забрави вятъра, който сякаш се опитваше да я запрати в пропастта, и жуженето на камерите, които записваха всичко.

— Не искам да умра, Съриз — спокойно изрече тя. — Ти също не го искаш. Само страхливците се самоубиват.

— Грещиш — изследователите отнемат собствения си живот. Е, няма да те карам насила. — Тя пусна ръката на Ив и пискливо се изсмя. — Господи, толкова съм щастлива! — Разпери ръце и политна в бездната.

Ив инстинктивно понечи да я задържи. За малко не загуби равновесие, когато пръстите ѝ докоснаха гладкото бедро на Съриз. Вятърът я подхвана, заплашвайки да я запрати в пространството след Съриз, която вече летеше надолу. Ив безпомощно се взираше в усмихнатото ѝ лице, докато престана да различава чертите му.

— Боже мой! Боже мой! — машинално повтаряше тя. Усети, че ѝ се повдига. Успя да се прилепи до стената, отметна глава и затвори очи. Като че отдалеч дочуваше писъци, усети раздвижването на въздуха, когато въздушният фургон прелетя на сантиметри от нея, за да може операторът да я снима в едър план.

— Лейтенант! Далас!

Тя поклати глава, сякаш да прогони досадна муха.

Пийбоди, която стоеше на покрива, погледна надолу и се помъчи да сподави вика си. Бледа като платно, Ив стоеше на перваза; само едно невнимателно движение и щеше да полети след жената, която се бе опитала да спаси. Пийбоди дълбоко си пое въздух и рязко заговори:

— Лейтенант Далас, присъствието ви е необходимо тук. Трябва ми вашето записващо устройство, за да изготвя подробен рапорт.

— Не викай, Пийбоди. Чувам те — уморено промълви Ив. После, без да отклонява погледа си, се пресегна назад и се хвана за ръба на покрива. По-младата жена побърза да сграбчи ръката ѝ. Ив се изправи, обърна се към Пийбоди и прочете в очите ѝ страх. — Бях едва осемгодишна, когато изпитах желание да скоча през прозореца и да

сложла край на живота си. — Въпреки че краката ѝ трепереха, тя успя да се изкачи обратно на покрива. — Бъди спокойна, никога няма да го сторя.

— Божичко, как ме изплаши, Далас! — Пийбоди за миг забрави официалния тон и здраво прегърна Ив. — Помислих, че онази жена ще те повлече със себе си.

— И аз си помислих същото, но нали не се случи? Овладей се, Пийбоди. Даваме богат материал на проклетите репортери.

— Извинете. — Сътрудничката ѝ се изчерви и се отдръпна.

— Няма нищо. — Ив погледна към психотерапевта, който притискаше ръка към сърцето си и с удоволствие позираше пред фотоапаратите и телевизионните камери. — Тъпак! — промърмори и пхна ръце в джобовете си. Необходима ѝ беше още минута, за да се овладее напълно. — Не успях да ѝ попреча, Пийбоди! Не можах да открия правилния бутон.

— Понякога бутонът липсва.

— Нещо я е накарало да стигне до там — промълви Ив. — Следователно би трябвало да има начин да я разубедя.

— Съжалявам. Познавахте я, нали?

— Да, запознах ме с нея на някакво празненство, но само толкова. Не бяхме близки приятелки. — Опитваше се да забрави случилото се, но смъртта, независимо как бе настъпила, винаги я разстройваше, караше я да се чувства виновна. — Да видим какво може да се направи тук. Успя ли да се свържеш с Фийни?

— Да. Той изолира видеотелефоните на жертвата и заяви, че лично ще прослуша записите. Събрах цялата информация за госпожица Дивейн, но нямах време да се запозная с нея.

Двете се отправиха към кабинета. През стъклената стена се виждаше Рабит, който седеше с глава, отпусната между коленете си.

— Направи ми една услуга, Пийбоди. Предай този лигльо на някой униформен полицаи, който да запише официалните му показания. В момента нямам нерви за него. Искам да бъде забранен достъпа до кабинета. Ще се опитаме да разберем какво я е подтикнало към тази отчаяна постъпка.

Пийбоди се подчини. След като изведе Рабит, тя запечати външните врати.

— Готово, лейтенант.

— Колко пъти съм ти казвала да не ме наричаш така?

— Много пъти, лейтенант — усмихнато изрече Пийбоди, надявайки се да разведри атмосферата.

— Голяма хитруша си. — Ив въздъхна. — Включи записващото устройство.

— Включено е.

— И така, да се опитаме да възпроизведем случилото се. Съриз е дошла рано, нервирана е. Рабит твърди, че се притеснявала заради някакво дело, заведено срещу вестника. Искam подробности за това дело. — Докато говореше, тя се разхождаше из кабинета, опитвайки се да запомни всяка подробност. Не пропусна да забележи стилизираните бронзови скулптори, изобразяващи митологични същества. Плътният килим беше небесносин, бюрото бе в розови тонове и лъщеше като огледало. Мебелите бяха в същия цвят. В огромна урна от кована мед бяха засадени екзотични цвята, в двете саксии — красиви дръвчета.

Ив се приближи до бюрото и извади от чантата си картата със специалния код, осигуряващ ѝ достъп до всякакви компютри. Интересуваше се кога за последен път Съриз е използвала своя компютър.

Използван за последен път в 8:10, последен потърсен файл № 3732-П, относно делото, заведено от Каслър срещу „Татлър ентърпрайз“.

— Навярно това е делото, което ѝ е създавало проблеми — реши Ив. — Съвпада с първите показания на Рабит. — Погледна към мраморния пепелник, който преливаше от недопушени и смачкани угарки. Извади пинсетите и с тях взе една угарка. Огледа я и се обърна към помощничката си:

— Карибски тютюн. Троен филтър. Тези цигари не са от евтините. — Постави ги в специално пликче за веществени доказателства.

— Нима мислите, че съдържат някакъв наркотик?

— По очите ѝ личеше, че е взимала нещо. — Помисли си, че докато е жива няма да забрави тези очи. — Да се надяваме, че в лабораторията ще открият нещо. Вземи проба и от кафето. — Все пак не разчиташе особено на резултатите от токсикологичния анализ. Та нали и при другите самоубийства в кръвта на жертвите не беше открита нито следа от дрога. — Да, по очите ѝ познах, че нещо не е

наред. А усмивката ѝ ме ужаси. Вече съм виждала тази усмивка — изписана по лицата на двама мъртъвци.

Пийбоди, която подреждаше пликчетата с веществени доказателства, вдигна глава и любопитно я изгледа.

— Мислите ли, че между това самоубийство и другите има някаква връзка?

— Мисля, че не е имало повод да посегне на живота си. Съриз Дивейн е била амбициозна жена, постигнала големи професионални успехи. Ще спазим процедурата, но отсега се обзалагам, че няма да открием мотив за самоубийство... И така, тя изпраща Рабит в правния отдел — продължи Ив, крачейки из кабинета. Отнякъде долиташе натрапчиво бръмчене. Тя нервно се огледа и се намръщи, когато забеляза как един телевизионен фургон още кръжи във въздуха. — Ако обичаш, спусни щорите. Писна ми от тези досадници.

— С най-голямо удоволствие. — Пийбоди затърси съответния бутон на таблото. — Видях Надин Фарст в един от вертолетите. Добре, че беше с предпазен колан. Така се беше подала навън, че имаше опасност да падне и да стане главната героиня в собствения си репортаж.

— Поне няма да изопачи истината — промърмори Ив и доволно кимна, когато щорите закриха прозрачните стени. После включи осветлението и отново заговори: — Искала е да се отпусне, да се подготви за предстоящия работен ден.

Отиде до хладилника и го отвори. Видя бутилки с безалкохолни напитки и с вино, плодове. Личеше си, че една от бутилките с вино е била отворена, после запушена със специална въздушна тапа, но липсваше чаша, която да подсказва, че Съриз е започнала да пие от сутринта. Всъщност странният ѝ поглед едва ли можеше да се обясни с една-две чаши изпит алкохол.

Банята се намираше до кабинета и беше обзаведена с уред за хидромасаж, малка сауна и кабинка за повишаване на настроението. В шкафчето Ив откри купища таблетки: приспивателни, транквиланти и разрешени от закона хапчета за повишаване на тонуса.

— Нашата Съриз е допринасяла за разцвета на фармацевтичната промишленост — обърна се тя към Пийбоди. — Изпрати ги за анализ.

— Божичко, толкова са много, че би могла да открие собствена аптека. Кабината е настроена на „съсредоточаване“ и за последен път е

използвана вчера сутринта.

— Да видим как е отпочивала. — Ив влезе в съседното помещение, което се оказа малка дневна. Тук имаше пълна система уреди за забавление и стол за сън, а обслужването се извършваше от дроид.

Еlegantен сиво-зелен костюм беше грижливо сгънат върху масичката. Под нея бяха поставени обувки в същия цвят. В стъклената купа бяха прибрани бижута: масивна златна верижка, изящно изработени обеци и гривна, комбинирана с часовник и записващо устройство.

— Съблякла се е тук. Но защо?

— Някои хора си почиват по-добре без дрехи, които да ги притесняват — каза Пийбоди и се изчерви, когато Ив изпитателно я изгледа. Сетне побърза да добави: — Поне така съм чувала.

— Може би. Но Съриз не е била от тези хора. Асистентът ѝ сподели, че никога не я е виждал да си сваля дори обувките, но ето че тя се оказва тайна нудистка. Изглежда невероятно.

Забеляза очила за виртуална реалност, оставени върху страничната облегалка на стола за сън, и промърмори:

— Може би все пак ги е използвала. Била е изнервена и раздразнена. Търсела е начин да се успокои. Излегнала се е на стола и се е озовала в един свят, който сама е програмирала. — Тя взе очилата и замислено ги огледа. Най-странното бе, че преди да умрат, Фитухю и Матиас също бяха „пътували“ в света на виртуалната реалност.

— Ще проверя в кое кътче на планетата се е пренесла и кога е използвала очилата. Предупреждавам те да ме зашеметиш с оръжието си, ако след това изпитам желание да се самоубия или да си почивам, като се съблека гола.

— Слушам, лейтенант.

Ив повдигна вежда и кисело допълни:

— Това не означава, че трябва да изпитваш удоволствие, изпълнявайки заповедта ми.

— В никакъв случай, лейтенант. — Пийбоди скръсти ръце на гърдите си и се втренчи в нея, готова да реагира при най-малкия признак на странно поведение.

Ив се усмихна, сложи си очилата и включи устройството, което показваше кога за последен път са използвани. След миг възкликна:

— Май се натъкнах на нещо важно. Използвала ги е днес сутринта, малко преди да излезе на покрива.

— В такъв случай е опасно да ги слагате. Най-добре да бъдат използвани под наблюдение.

— Ти ще ме наблюдаваш, Пийбоди. Ако забележиш, че искам да сложа край на живота си, вземи съответните мерки. Възпроизвеждане на последната програма — нареди тя и се изтегна на стола. — Господи! — възкликна, когато видя към нея да се приближават двама мускулести младежа. Бяха голи, с изключение на черните кожени препаски, украсени със сребърни орнаменти. И двамата бяха възбудени.

Ив беше просната върху огромно легло в някаква бяла стая. Беше гола и усещаше под себе си милувката на копринените чаршафи. Над леглото имаше прозрачен балдахин, през който се процеждаше светлината на свещите, поставени в разкошен кристален свещник.

Дочуваше се тиха музика — беше странна, някак езическа. Ив се облягаше върху платна от пухени възглавници. Когато понечи да стане, единият младеж, напomniaщ древногръцки бог, я тласна назад и я възседна.

— Слушай, приятел...

— Искам да ти доставя удоволствие, господарке — прошепна той и започна да масажира гърдите ѝ, втривайки в кожата ѝ ароматни масла.

„Става опасно“ — помисли си Ив и неволно потръпна от удоволствие. Младежът продължи да я масажира. Опитните му пръсти се плъзгаха по корема ѝ, по бедрата, надолу по краката ѝ. Сега тя разбираше как подобна ситуация може да накара една жена да захвърли дрехите си и да се усмихва от удоволствие, но не и да я тласне към самоубийство.

„Дръж се“ — заповяда си и се опита да мисли за нещо друго. За онова, което се готвеше да каже на командира. За странните вдлъбнатинки в мозъците на тримата самоубийци.

Младежът захапа зърното ѝ, след миг тя усети влажния му език. Тялото ѝ моментално реагира. Ив понечи да отблъсне младежа, но ръката ѝ се плъзна върху рамото му.

Другият коленичи и наведе глава между краката ѝ.

Тялото ѝ се загърчи от удоволствие. Тя се задъха, рязко свали очилата и видя, че Пийбоди я наблюдава, зяпнала от удивление.

— Онова, което преживях, не беше разходка по безлюден морски бряг — успя да изрече тя.

— Забелязах. Къде се озовахте?

— Върху огромно легло, в компанията на двамина полуголи младежи. — Ив въздъхна и остави очилата на масичката. — Кой би предположил, че тя си почива, като се забавлява с еротични видения?

— Лейтенант, като ваша сътрудничка смятам да изпробвам тази програма. Нещо като проверка на веществените доказателства.

— Не ти разрешавам да поемеш този риск — иронично заяви Ив.

— Аз съм ченге, лейтенант. Животът ми е изпълнен с рискове.

Ив стана и подаде очилата на сътрудничката си, при което в очите на Пийбоди проблесна надежда.

— Постави ги в специално пликче, полицай.

— По дяволите! — промърмори по-младата жена, но се подчини. — Готини ли бяха онези младежи?

— Приличаха на богове. — Ив се върна в кабинета и за последен път го огледа. — Ще изпратя тук „метачите“, но се съмнявам, че ще открият нещо. Ще взема със себе си диска, на който си записала информацията за Съриз и ще се свържа с близките ѝ — навярно вече са научили за смъртта ѝ, благодарение на проклетите репортери. — Взе чантата с принадлежности и добави: — Не изпитвам никакво желание да се самоубия.

— Радвам се да го чуя, лейтенант.

Ив намръщено се втренчи в очилата.

— Колко време продължи това? Пет минути, предполагам.

— Близо двайсет. — Пийбоди кисело се усмихна. — Времето лети, когато правиш секс.

— Не правех секс. — Тя гузно погледна венчалната си халка. — Слушай, ако имаше нещо нередно в тази програма, щях да го усетя. Струва ми се, че не тук се крие разрешението на загадката. Все пак накарай да анализират програмата и въздействието ѝ върху хората.

— Слушам.

— Изчакай Фийни. Може би ще открие нещо интересно в записите на разговорите ѝ. А пък аз отивам да се подмажа на командира. Когато свършиш тук, предай веществените доказателства в

лабораторията и ела в канцеларията ми. — Тръгна към вратата, обърна се и подметка: — Да не си посмяла да изпробваш очилата.

— Развали ми удоволствието — промърмори Пийбоди, когато се убеди, че началничката й няма да я чуе.

ДВАНАЙСЕТА ГЛАВА

Командирът Уитни седеше зад масивното си бюро, върху което всичко беше на мястото си, и внимателно слушаше Ив. Рапортът ѝ беше изчерпателен, но тя пропускаше известни подробности, без да ѝ мигне окото. Уитни се възхищаваше от ума и от смелостта ѝ да скрие някои факти от него. Помисли си, че истинското ченге трябва да запази присъствие на духа дори когато животът му е в опасност. Ив Далас беше необикновено хладнокръвна, затова я ценеше още повече.

— Разбирам, че данните от аутопсията на Фитухю не са били анализирани с полицейски компютър.

— Да, сър — невъзмутимо заяви тя. — Необходима ми беше по-модерна техника от онази, с която разполага нашият отдел.

— Естествено ти си имала достъп до такава модерна апаратура.

— Да, сър.

— Сама ли извърши анализа? Доколкото ми е известно, не разбираш много от компютри, Далас.

Младата жена го погледна право в очите и заяви:

— Постарах се да наваксам изоставането си в тази област.

Командирът иронично повдигна вежди и продължи да я разпитва.

— После си успяла да влезеш в Центъра за правителствена охрана, където случайно си попаднала на поверителна информация.

— Точно така, сър. Не желая да zlepоставя моя източник.

— Източник ли? Нима твърдиш, че имаш шпиони в центъра?

— Имам шпиони навсякъде.

— Това може би ще мине — промърмори командирът. — Другата вероятност е да те изправят пред комисията за разследване.

Ив изтръпна, но отговори най-хладнокръвно:

— Подготвена съм за това.

— Дано. — Уитни се облегна назад и замислено забарабани с пръсти по брадичката си. — Да поговорим за случилото се на станция

„Олимп“. Разбрах, че се занимаваш и с това, лейтенант, макар че изобщо не ти влиза в задълженията.

— Бях там по време на инцидента и съобщих на междупланетната полиция всичко, което бях открила...

— И техните хора се заеха с разследването на този случай — добави Уитни.

— Имам право да изисквам информация, когато предполагам, че случай, с който се занимават колеги, има нещо общо с мой случай.

— Засега това са само предположения.

— Информацията ми беше необходима, за да представя доказателства за връзката между инцидентите.

— Далас, имаш право на сведения само в случай, че е извършено убийство, което си натоварена да разследваш.

— Убедена съм, че става въпрос за четири убийства, включително това на Съриз Дивейн.

— Далас, току-що гледах запис на случилото се. Видях само една жена, която беше решила да се самоубие, и ченге, което се опитваше да я разубеди. Жената скочи доброволно, никой не упражни насилие върху нея.

— Мисля, че беше принудена.

— Как?

— Не знам. — За пръв път в гласа ѝ се долови нотка на нетърпение. — Но съм абсолютно сигурна, че ако успеят да съберат мозъка ѝ и го анализират, ще забележат характерното увреждане в дясното полукълбо. Знам го, сър. Но нямам представа какво го е предизвикало. — Изчака секунда и добави: — Или кой го е предизвикал.

— Нима твърдиш, че някой подтиква чрез внушение определени хора към самоубийство?

— Не открих никаква родствена връзка между жертвите. Принадлежали са към различни обществени групи, различават се и по образование, и по религиозна принадлежност. Не са израснали в един и същи град, не са посещавали едни и същи здравни центрове. Но всички имат еднакво мозъчно увреждане. Това не е случайно съвпадение, сър. Увреждането е било предизвикано от някого и е подтикнало тези хора да посегнат на живота си. Следователно става въпрос за убийства. И аз ще ги разследвам, докато открия виновника.

— Въпросът е много деликатен, Далас — замислено каза Уитни.
— Семействата на загиналите искат разследването да приключи час по-скоро. А ти се бавиш, което на практика ги кара да изпитват по-голяма скръб.

— Съжалявам.

— Освен това от „Кулата“ ми задават неудобни въпроси — добави той, намеквайки за началника на полицията и на службата по охрана.

— Ако ми бъде наредено, ще представя рапорта си на командира Тибъл — заяви Ив, въпреки че се надяваше да не се стигне до това. — Сигурна съм в твърденията си, сър. Не съм начинаещо ченге, което си играе на стражари и апашаи.

— Дори опитните ченгета правят грешки.

— Тогава ми позволете да ги направя. — Тя поклати глава и отново заговори, страхувайки се шефът ѝ да не я прекъсне. — Днес бях на сантиметри от жената, която се хвърли от покрива. Миг преди това видях изражението ѝ, погледа ѝ. И знам, че не греша.

Той скръсти ръце върху бюрото. През дългите години на този пост му се бе налагало да прави доста компромиси. В момента имаше много по-важни случаи, искаше да възложи някои от тях на Ив. Полицията не разполагаше нито с достатъчни средства, нито с достатъчно хора.

— Давам ти седмица и нито ден повече. Ако дотогава нямаш солидни доказателства, ще прекратиш разследването.

Тя рязко си пое въздух.

— Какво ще каже командир Тибъл?

— Ще разговарям лично с него. Повтарям, че имаш само седем дни.

— Благодаря, сър.

— Свободна си. — Когато Ив се готвеше да излезе от кабинета му, той я спря с думите: — О, щях да забравя — бъди много дискретна, ако отново ти се наложи да използваш връзките си за... проучвания. И поздрави съпруга си от мен.

Младата жена се изчерви. Уитни беше разбрал кой е тайнственият ѝ „източник“. Промърмори нещо и побърза да излезе. С облекчение си каза, че е преминала и това препятствие. Внезапно

изруга и се спусна към най-близкия уличен ескалатор. Закъсняваше за съда.

Няколко минути преди края на работното време тя влезе в канцеларията си и завари Пийбоди да седи зад бюрото ѝ и да пие кафе.

Ив се облегна на рамката на вратата и промълви:

— Удобно ли се чувстваш, полицай?

Пийбоди подскочи от изненада и разля кафето върху бюрото. Смирено се прокашля и измърмори:

— Мислех, че няма да се връщате.

— Очевидно. Да не би компютърът ти да е повреден?

— Не. Съвсем не, лейтенант. Реших, че е по-рационално да въведа информацията направо във вашия.

— Добро алиби си измислила. — Ив се приближи до автоготвача и го програмира да ѝ приготви кафе. Нищо чудно, че Пийбоди го предпочиташе пред помията, която сервираха в стола, тъй като автоматът беше зареден с истинско кафе на зърна, с каквото Рурк се снабдяваше по неведоми пътища.

— За каква информация говориш?

— Капитан Фийни ми предостави записи на всички разговори на Дивейн през последното денонощие. Но подозирам, че няма да ни бъдат от полза. Имаме и личния ѝ бележник, в който е записвала срещите си, както и резултатите от последния медицински преглед, на който се е явила.

— Имала ли е някакви здравни проблеми?

— Не. Била е пристрастена към тютюнопушенето, поради което е била регистрирана и задължена редовно да се инжектира против рак. Не е страдала от никакво заболяване — физическо или душевно. Била е податлива към стресови състояния, предизвикани от преумора, поради което е взимала транквиланти. Живеела с някакъв мъж, който в момента е извън планетата. Всичките ѝ познати твърдят, че двамата били много щастливи. Най-близкият ѝ роднина е синът ѝ от предишния ѝ любовник.

— Да, свързах се с него. Той работи в Лосанджелиския отдел на „Татлър“. Каза, че щял да тръгне незабавно за Ню Йорк. — Ив наклони глава. — Удобно ли ти е, Пийбоди?

— Да, лейтенант. О, извинете. — Побърза да стане и се настани на разнебитения стол до бюрото. — Как мина срещата с командира?

— Имаме само една седмица. — Ив седна на мястото си. — Трябва да я използваме най-рационално. Получихме ли резултатите от аутопсията на Дивейн?

— Не още.

Ив включи видеотелефона си.

— Ще се обадя на патолога и ще го помоля да побърза.

Когато се прибра у дома, залиташе от умора. Не беше обядвала, пък и в крайна сметка така беше по-добре, тъй като в края на деня беше посетила моргата.

Дори закоравял полицаи би повърнал от ужасната гледка, която представляваше Съриз Дивейн.

Сигурна беше, че дори свръхмощната апаратура на Рурк не ще ѝ помогне в този случай, защото от жената не беше останало почти нищо.

Пристъпи във фоайето и едва не се спъна в котарака, който се беше излегнал на прага. Тя събра сетните си сили, наведе се и го вдигна. Галахад гневно впери в нея разноцветните си очи.

— Ще те настъпят, приятелю, щом лягаш където ти попадне.

— Добър вечер, лейтенант.

Както обикновено Съмърсет изникна внезапно пред нея.

— Да, знам, че закъснях — сопна му се тя. — Хайде, накажи ме.

Този път той не я удостои с някоя от обичайните си язвителни забележки. Беше наблюдавал по телевизията драмата, разиграла се на покрива на небостъргача. Беше видял изражението на Ив, когато онази жена политна в бездната.

— Ще вечеряте ли.

— Не. — Искаше ѝ се час по-скоро да си легне, затова се отправи към стълбите.

— Позволете да ви кажа нещо, лейтенант. — Търпеливо я изчака да го изругае и дори не трепна, когато тя се обърна и намръщено го изгледа. — Жена, която застава на ръба на пропастта, е много смела или много глупава.

Устните ѝ се разтегнаха в подигравателна усмивка.

— Едва ли е необходимо да питам към коя категория ме причисляваш.

Проследи я с поглед докато тя се изкачваше по стълбите и си каза, че никога не е виждал по-смела жена.

Рурк не беше в спалнята. Ив се просна по корем на леглото и реши да отдъхне за минута, преди да включи монитора и да разбере в кое помещение се намира съпругът ѝ. Галахад се покатери на гърба ѝ и се сви на кълбо.

След няколко минути Рурк се появи и застана на прага, безмълвно вперил очи в нея. Той също беше гледал репортажа на живо. Докато наблюдаваше как жената се опитва да повлече Ив със себе си, се беше вкаменил и устата му беше пресъхнала.

Знаеше, че в ежедневието си съпругата му непрекъснато се сблъсква със смъртта и че често животът ѝ е в опасност. Самозалъгваше се, че се е примирил с това.

Ала днес сутринта се беше почувствал безпомощен. Видял бе страха в очите ѝ и беше преживял неопишуемо страдание.

А сега я виждаше в леглото си — слаба, мускулеста млада жена с разрошена къса коса и с ботуши с изтъркани токове.

Приближи се, седна на ръба на леглото и докосна ръката ѝ.

— Искях да си почина малко — промълви тя.

— Добре. След малко отиваме на танци.

Тя се усмихна.

— Моля те, махни този дебелак от гърба ми.

Рурк вдигна Галахад и приглади настръхналата му козина.

— Имала си тежък ден, лейтенант. Медиите се постараха да отразят подвизите ти.

Тя се преобърна по гръб, но още минута продължи да лежи със затворени очи.

— Радвам се, че съм жива. Вече знаеш какво се случи със Съриз.

— Да. Бях включил телевизора на Канал 75, докато се подготвях за първото си съвещание. Гледах всичко на живо.

Ив усети напрежението в гласа му и отвори очи.

— Съжалявам.

— Навярно ще ми кажеш, че просто изпълняваш служебните си задължения. — Остави котарака на пода и отметна косата от челото на

Ив. — Но никой не може да те задължи да рискуваш живота си. Тя можеше да убие и теб.

— Нямаше да успее. — Ив докосна ръката му, която я милваше. — Когато бях на покрива, внезапно си спомних как като дете се бях качила на прозореца на отвратителната стая, където ме бе заключил баща ми. Тогава бях намислила да скоча и да сложа край на този ад. Но не го направих, защото не исках да умра. Не го искам и сега.

Галахад отново се покатери на леглото и се излегна върху корема ѝ. Рурк се разсмя.

— Май двамата с него искаме да те задържим в леглото. Какво си яла днес?

— Да не би да ме подлагаш на тест?

— Значи не си хапнала нито залък.

— В момента ми се повдига при мисълта за храна. Идвам от моргата. Гледката на човек, който е паднал от седемдесети етаж, не е особено привлекателна.

— Предполагам, че ще бъде трудно мозъкът ѝ да се сравни с мозъците на другите самоубийци.

Макар да не ѝ беше до смях, тя се ухили, седна в леглото и звучно целуна съпруга си.

— Много си схватлив. Вероятно затова те харесвам.

— А пък аз си мислех, че си падаш по тялото ми.

— То е на едно от първите места в списъка на нещата, които обичам в теб. — Той стана от леглото и се приближи до автоготвача, поставен в една ниша. — Едва ли аутопсията ще успее да докаже някаква прилика, но съм сигурна, че между самоубийствата има нещо общо. Ти също го знаеш, нали?

Рурк изчака, докато автоматът му приготви протеиновата напитка, сетне заговори:

— Съриз беше интелигентна и благоразумна жена, изцяло отдадена на професията си. Същевременно бе много суетна и себична, понякога ставаше безкрайно досадна. — Той се върна до леглото и подаде чашата на Ив. — Не беше жена, която би скочила от покрива на собствената си сграда... и би осигурила на телевизията сензационната новина.

— Ще го имам предвид. — Тя подозрително се втренчи в гъстата, зеленикава течност в чашата. — Какво е това?

— Хранителна напитка. Изгълтай я. — Наклони чашата към устните ѝ. — До дъно.

Ив отпи една глътка, за да не се задави, реши, че течността не е толкова отвратителна и пресуши чашата.

— Ето. Доволен ли си?

— Да. Какво се разбрахте с Уитни?

— Даде ми едноседмичен срок да му представя доказателства. И знае, че съм използвала твоята апаратура, макар да се преструва, че не подозира нищо... — Остави чашата, протегна се и внезапно се плесна по челото. — Нали щяхме да гледаме видео и да се натискаме.

— Ти ме излъга. — Рурк шеговито я подръпна за косата. — Май ще трябва да се разведе с теб.

— Божичко, колко си строг. — Изведнъж се досети за нещо и стисна длани в юмруци. — След като заговорихме на тази тема, най-добре да ти призная всичко.

— Какво, натискала си се с друг мъж ли?

— Не съвсем.

— Моля?

— Искаш ли да пийнеш нещо? Мисля, че тук има бутилка вино... — Понечи да стане, но не се изненада, когато той я сграбчи за рамото.

— Обясни ми какво се е случило.

— Добре. Струва ми се, че ще го възприемеш по-лесно, ако изпиеш чаша вино. — Опита да се усмихне, но погледът му я смрази. Рурк отмести ръката си, тя скочи и отиде до хладилника. Забави се максимално дълго с наливането на виното и заразказва, като се стараяше да бъде на безопасно разстояние от съпруга си:

— С Пийбоди претърсвахме кабинета на Дивейн. Знаеш ли, че там има помещение за отмора?

— Да.

— Има ли нещо, което да не знаеш? — Отпи от виното и прекоси спалнята, за да му подаде чашата. — Та както ти казвах, оглеждахме кабинета. Забелязах, че върху страничната облегалка на стола са поставени очила за виртуална реалност. Спомняш ли си, че Матиас беше използвал подобни очила, преди да се обеси. Фитухю също е обичал да предприема пътешествие в света на виртуалната реалност.

Това е единственото общо между двата случая. Не е доказателство, но все пак ми дава малка надежда...

— Над деветдесет процента от населението на тази страна притежава устройство за виртуална реалност — прекъсна я Рурк, без да откъсва очи от лицето ѝ.

— Вярно е, но трябва да се хвана за нещо. Констатирани са мозъчни увреждания при жертвите, а виртуалната реалност въздейства не само върху възприятията, но е свързана с мозъка. Хрумна ми, че ако в очилата има някаква повреда — случайна или умишлено предизвикана — тя би могла да подтиква към самоубийство.

Рурк замислено кимна.

— Затова реших да ги проверя.

— Почакай! — Той вдигна ръка. — Предположила си, че очилата са били причина за смъртта на Съриз, но въпреки това си ги сложила. Да не си полудяла?

— Наредих на Пийбоди да ме наблюдава и да ме зашемети с оръжието си, ако се наложи.

— Достатъчно. Помислила си за всичко — помощничката ти е щяла да се погрижи да не скочиш от покрива.

Ив седна до него и продължи да разказва:

— Уредът показваше, че Съриз е използвала очилата няколко минути преди да излезе на покрива. Сигурна бях, че ще открия нещо в програмата. — Замълча и разроши косата си. — Мислех, че е била предназначена за отмора: медитиране, пътуване по океана или ливада, обсипана с полски цветя.

— Но си се излъгала.

— Да. Беше... сексуална фантазия.

Сега любопитството му беше възбудено. Той седна със скръстени крака на леглото и впери поглед в съпругата си. Красивото му лице беше непроницаемо.

— Нима? — Той отпи от виното и остави чашата си на масичката. — Опиши ми какво видя.

— Ами... едни мъже.

— Мъже ли?

— Бяха само двама. — Ив почувства как се изчервява и се намрази заради слабостта си. — Нали не си забравил, че сложих очилата, извършвайки официално разследване.

— Беше ли гола?

— Моля те, престани.

— Мисля, че въпросът ми е много уместен.

— Да... вероятно в продължение на една минута. Трябваше да проверя как въздейства програмата... нямам вина, че онези младежи започнаха да ме масажират. Прекратих я преди... ами... почти преди да... — Гузно замълча, вдигна очи и с изумление забеляза, че съпругът ѝ широко се усмихва.

— Нима мислиш, че е смешно? — Тя го удари с юмрук по рамото. — Цял ден съвестта ме гризе, чувствам се като мръсница, а на теб ти се струва забавно!

— Уточни кога прекъсна програмата. — Грабна чашата от ръката ѝ, преди да я е изляла върху главата му.

Ив гневно присви очи и извика:

— Онези двамата бяха страхотни в леглото. Ще си направя копие от програмата и вече не ще се нуждая от теб, защото ще си имам прекрасни любовници.

— Искаш ли да се обзаложим, че винаги ще ме желаеш? — Тласна я обратно на леглото и въпреки съпротивата ѝ успя да съблече ризата ѝ.

— Престани! Не те желая! Искам си моите роби, които знаят как да ме задоволяват. — Преобърна го по гръб, но внезапно усети устните му върху гърдата си, а ръката му се плъзна между краката ѝ. По тялото ѝ се разля гореща вълна. — Бъди проклет! — задъхано извика тя. — Само се преструвам, че това ми харесва.

— Продължавай да се преструваш.

Рурк смъкна панталоните ѝ и отново я докосна. Вече беше влажна и сякаш го примамваше. Захапа зърното ѝ и усети, че тя всеки миг ще изпита върховното удоволствие.

Ив почувства как върху нея врхлита огромна вълна, поглъща я, сетне запраща безпомощното ѝ тяло върху гребена на следващата.

Извика името му. Но когато се протегна към него, той я сграбчи за китките и прикова ръцете ѝ над главата ѝ. Втренчи се в лицето му и задъхано прошепна:

— Не! Обладай ме. Искам да ме обладаеш.

Бавно проникна в нея, без да откъсва поглед от очите ѝ, които потъмняха и се премрежиха. Той овладя безумното си желание да я

обладае със сила, да отговори на тласъците на бедрата ѝ и отново я запрати на гребена на вълната.

Усети я да се отпуска и да се задъхва. Промърмори „Още! И още“, поглъщайки стенанията ѝ, притиснал устни в нейните.

Пулсът ѝ биеше неудържимо, тялото ѝ беше във властта на Рурк, удоволствието, което изпитваше, бе толкова невероятно, че граничеше с болка. А съпругът ѝ продължаваше ритмичните си тласъци.

— Не мога повече! — успя да прошепне, отметна глава и машинално повдигна бедрата си.

— Отпусни се, Ив. — Той едва успяваше да се контролира. — Още веднъж!

Отдаде се на удоволствието едва когато почувства, че съпругата му е напълно останала без сили.

Главата ѝ все още беше замаяна, когато Ив най-сетне успя да се повдигне на лакти и да се огледа. Невероятно, но двамата с Рурк все още бяха облечени и лежаха върху покривката на леглото. В единия му ъгъл лежеше Галахад и я наблюдаваше с досада. Или може би със завист.

Рурк самодоволно се усмихваше.

— Май доста те произточих — промърмори младата жена.

В отговор той се усмихна още по-широко. Ив го мушна с пръст в ребрата и възкликна:

— Ако си искал да ме накажеш, знай, че не успя.

Рурк отвори очи и в тях проблеснаха дяволити пламъчета.

— Скъпа, нима мислиш, че ще възприема приключението ти като виртуална изневяра?

Тя се нацупи. Колкото и да беше странно, бе вбесена, че съпругът ѝ изобщо не я ревнува.

— Защо не?

Рурк въздъхна, седна в леглото и сложи ръце на раменете ѝ.

— Не съм твой пазач. Можеш да се наслаждаваш на фантазиите си.

— Значи нямаш нищо против?

— Ни най-малко. — Леко я целуна, после повдигна брадичката ѝ.

— Но ако само веднъж действително ми изневериш, ще те убия.

Очите ѝ се разшириха от изумление, сърцето ѝ подскочи.

— Е, поне си откровен.

— Това е самата истина — простичко заяви той. — А сега, след като се изяснихме, гледай да заспиш.

— Умората ми премина. — Ив обу панталоните си, а той примирено въздъхна.

— Навярно това означава, че отново ще се заловиш за работа.

— Ако ми разрешиш да използвам компютъра ти, ще си помогна за утре.

Той примирено въздъхна и също се облече.

— Да вървим.

— Много благодаря. — Хвана го под ръка, докато вървяха към асансьора и кокетно попита: — Рурк, нали излъга, когато каза, че ще ме убиеш?

— О, ще го направя. — Той леко се усмихна и я побутна да влезе в кабината. — Но тъй като те обичам, ще те убия колкото е възможно по-бързо и по-безболезнено.

— Тогава и аз ще ти обещаю същото.

— Разбира се. — Той стисна ръката ѝ. — Не бих се съгласил на друго.

ТРИНАЙСЕТА ГЛАВА

През следващите няколко дни Ив безрезултатно се опитваше да постигне невъзможното. Тормозеше Пийбоди. Преследваше Фийни, настояваше да ѝ отдели малкото си свободно време и да ѝ помогне да открие нещо. Каквото и да било.

Скърцаше със зъби, когато намираше върху бюрото си дискове с други случаи, оставаше в канцеларията си дълго след приключването на работния ден.

Когато лаборантите бавеха изследванията, тя непрекъснато ги търсеше по видеотелефона и настояваше да побързат. Стигна се до там, че те започнаха да се крият от нея. Ето защо Ив накара Пийбоди да я придружи до лабораторията, за да се срещнат лично с началника Дики Беренски и да опитат да му въздействат.

— Не опитай да ми пробутваш СН! — сопна му се тя.

Дики изглеждаше отчаян от живота. Като шеф на лаборатория би трябвало да има на разположение поне половин дузина дроиди, които да изпраща да усмиряват разярените от мудността му детективи, но всички се бяха изпокрили.

„Ще хвърчат глави!“ — помисли си той и въздъхна.

— Какво означава СН?

— Старите ти номера. Не ти ли писна?

— Слушай, Далас, не си ли спомняш каква услуга ти направих миналия път?

— Как не! Нали те подкупих с билети за финалния бейзболен мач.

Той се престори на смаян.

— Предположих, че ми правиш подарък, защото съм ти симпатичен.

— Но този път няма да получиш никакви билети! — Ив заканително размаха пръст. — Защо не си ми изпратил доклада си за виртуалните очила?

— Защото няма какво да съобщя. Програмата е много... интересна — той иронично повдигна вежди, — но не крие никакви опасности. Нещо повече — в гласа му прозвуча плачевна нотка, — мечтая и ние да разполагаме с подобна апаратура. Накарах Шийла да разглоби цялото приспособление и отново да го сглоби. Великолепна апаратура, последна дума на техниката. И нищо чудно, щом е произведена в заводите на Рурк.

— Какво? — Тя се опита да прикрие изненадата си. — В кой завод?

— Ами... Шийла знае подробностите. Сигурен съм, че предприятието е на друга планета заради по-евтината работна ръка. А това чудо е ново-новеничко. Появи се на пазара преди по-малко от месец.

Стомахът я сви, почувства, че се задушава, но продължи да го разпитва.

— Сигурен ли си, че няма някакъв дефект?

— Абсолютно. Това е истинско бижу. Вече подадох заявка, за да се снабдя със същата играчка. — Погледна я изпод око и добави: — Разбира се, ти можеш да уредиш да я купя на фабрична цена.

— Върни ми апаратурата, напиши най-подробен рапорт и ще си помисля дали да ти услужа.

— Днес е почивният ден на Шийла — заяви с плачевен тон Дики и жално я изглежда. — Но обещавам, че утре до обяд докладът ще бъде на бюрото ти.

— Почакай, приятелю. — Като отличен полицаи Ив познаваше слабостите на противника си. — Ако побързаш, ще ти подаря апарата.

— В такъв случай ще имаш данните след десет минути. — Страдалческото му изражение се замени с широка усмивка, и той забързано се отдалечи.

— Лейтенант, подобна апаратура струва минимум две хилядарки — възмутено заяви Пийбоди и го проследи с поглед, изпълнен с отвращение. — Подкупът е прекалено голям.

— Информацията ми е необходима незабавно — разсеяно отговори Ив. Надяваше се Рурк да ѝ отпусне от уредите, предназначени за рекламни цели. Внезапно се вцепени: тези апарати щяха да бъдат подарени на служители на фирмата, на политици и на други видни личности. Какво ще се случи, ако имат някакъв дефект,

който тласка хората към самоубийство? — Остават ни само три дни. Нищо не би могло да убеди Уитни да ни отпусне още малко време. — Вдигна очи и забеляза, че Дики излиза от работното си помещение.

— Шийла здравата е порботила. — Той ѝ подаде запечатания диск и разпечатката. — Погледни — това е компютърна графика на последната програма. Шийла е забелязала някакви смущения.

— Какви смущения? — Тя сграбчи листа и разгледа странните зигзаговидни форми.

— Не съм сигурен какво представляват. Може би изразяват подсъзнателното релаксиране или пък допълнително стимулиране, което предлагат най-новите уреди за виртуална реалност. Забелязваш ли как тези „мълнии“ прекъсват програмата на всеки две секунди?

— Имаш ли някакво предположение? — Ив усети прилив на енергия. — Доколкото разбирам, програмата въздейства чрез внушение на подсъзнанието на човека, който я използва.

— Методът не е нов и от десетилетия се използва за отказване от различни вредни навици, повишаване на сексуалната потентност и така нататък. Благодарение на него преди петдесет години баща ми се отказа от тютюнопушенето.

— Възможно ли е в програмата да бъдат заложи фактори, които подтикваат към... например към самоубийство?

— Както вече споменах, стимулантите помагат за отказване от вредни навици или пък за намаляване или увеличаване на апетита. Колкото до онова, което предполагаш... — Той замислено подръпна долната си устна и поклати глава. — За тази цел трябва да се проникне по-дълбоко в подсъзнанието и да се оказва по-продължително въздействие върху мозъка. Инстинктът за оцеляване е много силно развит у хората. — Отново поклати глава и убедено заяви: — Пуснахме безброй пъти програмите, но не ни се случи нищо.

„О, сигурна съм, че сте ги пускали, особено онази със сексуалните сцени“ — каза си Ив. Дики продължаваше да говори:

— Изпробвахме ги върху хора и върху дроид. Никой не реши да скочи от покрива. Всъщност не констатирахме никакви необичайни реакции.

— Искам подробен анализ на тези смущения.

— Тогава уредът трябва да остане тук. Шийла е започнала работа, но онова, което желаш, ще отнеме доста време. Трябва да се

пусне програмата, да се изолират факторите, влияещи на подсъзнанието и да се подложат на компютърен анализ. Откриването на тези фактори е изключително трудно.

— Колко време ти е необходимо?

— Два дни или ден и половина, ако имаме късмет.

— Постарай се да имаме — промърмори Ив и подаде разпечатката на Пийбоди.

Ив се опита да забрави тревогата си от факта, че апаратурата за виртуална реалност се оказа произведена в заводите на Рурк и че последствията ще бъдат фатални, ако се окаже, че уредът е подтиквал към самоубийство хората, които са го използвали. Странни затъмнения в подсъзнанието — може би най-сетне беше попаднала на сигурна следа. Следващата стъпка беше да се добере до уредите, използвани от Фитухю, Матиас и Пърли.

Последвана от Пийбоди, тя забърза по улицата. Колата ѝ все още беше в служебния сервиз. Не си струваше да попълва многобройните формуляри за получаването на друго превозно средство, след като можеше и пеша да измине краткото разстояние от лабораторията до полицейското управление.

— Есента наближава.

— Моля?

Пийбоди спря и дълбоко си пое въздух, питайки се как Ив не беше забелязала понижението на температурата и уханието, понесено от лекия вятрец.

— Усеща се във въздуха.

— Какво правиш? Да не си полудяла? — извика Ив. — Ако дълбоко вдъхнеш нюйоркския въздух, положително ще се отровиш и ще те откарат в болницата.

— Ако не обръщаш внимание на газовете, отделяни от ауспусите на колите и на миризмата на човешка пот, ароматът е божествен. Може би новата градска управа най-сетне ще приеме закона против замърсяването на въздуха.

Ив я погледна изпод око.

— Личи си, че си израснала с привърженици на „Свободна ера“.

— Няма нищо нередно в борбата против замърсяване на околната среда. Ако не бяха природозащитниците, през цялата година щяхме да носим филтриращи маски и черни очила. — Тя с копнеж изгледа конвейерната лента за придвижване и се опита да настигне началничката си. — Не искам да ви обезкуражавам, лейтенант, но доста ще се затрудните, докато се доберете до онези уреди. Според стандартната процедура би трябвало вече да са предадени на наследниците на починалите.

— Ще успея. А от теб искам да си държиш езика зад зъбите и да не разгласяваш никаква информация, докато приключа.

— Слушам. — Пийбоди замълча за миг и добави: — Предполагам, Рурк притежава толкова много предприятия и заводи, че едва ли би могъл да знае за всичко, което се произвежда там.

— И двете знаем, че налице е противоречие на интересите. Излагам и твоя живот на опасност.

— Извинете, че ви противореча, лейтенант, но животът си е мой и мога да правя с него каквото си поискам. И ако го излагам на опасност, то е защото искам да го сторя.

— Благодаря ти за откровеността и за доверието.

— Можете да изразите благодарността си не само на думи. Аз също съм запалена почитателка на бейзбола.

Ив спря, втрени се в нея, сетне се засмя.

— Колко билета искаш? Само един или два?

— Два. Може да ми излезе късметът.

Двете усмихнато се спогледаха, в този миг се дочу воят на сирена.

— По дяволите! — извика Ив. — Не можа ли да се случи пет минути по-рано или по-късно? — Извади оръжието и се обърна. Аларменият сигнал идваше от центъра за обмяна на кредитни жетони. — Кой идиот е решил да ограбва обменно бюро, което се намира само на две преки от централния полицейски участък? Пийбоди, накарай пешеходците да се махнат от тротоара, после заварди задния вход.

Първата заповед беше излишна, тъй като минувачите вече бяха във всички посоки и панически скачаха на конвейерните ленти и ескалаторите. Ив извади комуникатора си и повика подкрепа както беше по правилник. После на прибежки се приближи до автоматичната врата.

В залата цареше суматоха. За щастие бягащите навън хора осигуряваха някакво прикритие на младата жена. Както в повечето обменни центрове залата беше малка, без прозорци и обзаведена с гишета. Едно от тях се обслужваше от човек, а другите три — от дроиди, които автоматично се бяха изключили след натискането на бутона за алармата.

Злощастният касиер беше млада жена с късо подстригана черна коса и с консервативен бял костюм. По лицето ѝ беше изписан ужас.

Някакъв мъж я беше сграбчил за шията през прозорчето на гишето. В свободната си ръка държеше нещо, което със сигурност беше моделна бомба.

— Ще я убия! Ще натикам шибаната бомба в гърлото ѝ!

Заплахата не обезпокои Ив, повече я притесни спокойствието на човека, който я изрече. Едва ли беше наркоман и положително бе безработен. Един поглед към окъсаните му дрехи и към бледото му лице с набола брада, ѝ беше достатъчен да разбере, че си има работа с един от бедняците, които обитаваха този град.

— Тя не е виновна — извика му и бавно се приближи. Залата вече беше празна, всички клиенти панически бяха избягали. — Нищо не ти е направила. Защо не я пуснеш?

— Всички са виновни! Системата е виновна! — Той задърпа нещастната касиерка. Тя се беше заклешила в прозорчето и очевидно започваше да се задушава. — Не се приближавай! — спокойно се обърна човекът към Ив. — Нямам какво да губя, нито къде да отида.

— Не виждаш ли, че жената започва да посинява? Ако я удушиш, оставаш без заложник. Хайде, успокой се. Как се казваш?

— Имената не са важни — извика непознатият, но все пак поразхлаби хватката си. — Важни са парите. Никой няма да пострада, ако изляза от тук с чувал кредитни жетони. Не е голяма загуба — ще направят други.

— Няма да го бъде. — Ив предпазливо пристъпи още три крачки напред, без да откъсва поглед от лицето на нападателя. — Много добре знаеш, че няма начин да избягаш. Улицата вече е блокирана, всеки миг ще пристигнат няколко полицейски коли. Хей, приятелю, нима не знаеш, че този район денонощно гъмжи от ченгета? Да беше си избрал да нападнеш друго обменно бюро.

С крайчеца на окото си забеляза, че Пийбоди влиза през едната врата и се прицелва в него. Ала да се стреля по непознатия беше рисковано, докато държеше касиерката и експлозива.

— Ако изпуснеш това чудо или пък то се овлажни от потта ти, непременно ще се взриви. Всички ще загинем.

— Голяма работа. Не се страхувам да умра.

— Пусни касиерката. Не ти е виновна, нали виждаш, че се опитва да си изкара прехраната.

— Аз правя същото.

Ив прекалено късно забеляза пълното отчаяние в очите му. Миг след това той запрати бомбата към нея. За секунди целият ѝ живот пробяга пред очите ѝ като на филмова лента. Хвърли се към терориста, но не успя да го достигне. Очакваше всеки миг да чуе експлозията. Ала саморъчната бомба се изтърколи в ъгъла и остана там.

— Ядец! — Непознатият горчиво се изсмя. — Трябваше да го очаквам. — Сетне се спусна към младата жена, която побърза да скочи на крака. Тя не успя дори да извади оръжието си. Терористът се нахвърли върху нея и я притисна към стената. Болката в главата и в гърба ѝ беше по-страшна от експлозия. Пред очите ѝ притъмня. Надяваше се, че пращането, което чу, не е от счупена кост.

Терористът я притискаше към себе си като в любовна прегръдка. Тя не можеше да извади оръжието си, чувстваше се безпомощна. Отчаяно отблъсна непознатия и двамата паднаха на пода. Човекът се озова върху нея. Остра болка прониза лакътя ѝ и коляното ѝ. Със сетни сили Ив стовари оръжието си върху слепоочието на терориста.

Той загуби съзнание, сякаш му беше въздействала с електрошок. Младата жена го отмести и застана на колене. Задъхваше се, едва се съдържаше да не повърне, тъй като при падането си човекът я беше ударил в корема. Пийбоди също беше на колене, в едната си ръка държеше бомбата, в другата — оръжието си.

— Не можех да се прицеля в него, затова се погрижих за експлозива. Реших, че ти ще се справиш с този безумец.

— Всичко е наред. — Само че не беше. Усещаше страхотни болки по цялото си тяло, отново ѝ се зави свят при вида на бомбата в ръката на Пийбоди. — Не мърдай!

— Дори не дишам.

— Ще се обадя на службата за обезвреждане на експлозиви.

— Тъкмо щях да... — Пийбоди млъкна и пребледня като платно.
— По дяволите, бомбата започва да се загорява.

— Хвърли я! Хвърли я веднага. Потърси прикритие! — Ив се наведе и завлече безчувствения човек зад гишето.

Просна се върху тялото му и скръсти ръце на тила си.

Експлозията разтърси сградата, Ив усети как я блъсна гореща вълна и как върху нея се сипе нещо. Автоматичната противопожарна система се включи. Бликнаха струи ледена вода, зазвуча механичен глас, предупреждаващ служители и клиенти без паника да напуснат сградата.

Ив отправи мълчалива молитва на благодарност към Всевишния, защото по всичко личеше, че е цяла и невредима.

Задавяйки се от гъстия дим, тя изпълзя иззад останките от гишето. Извика името на Пийбоди, но не получи отговор. Задави се, избърса възпалените си очи и продължи да пълзи по мокрия, мръсен под. Отново изкрещя:

— Пийбоди! По дяволите, къде си?

— Ето ме — произнесе с дрезгав глас сътрудничката ѝ и се закашля. — Мисля, че не съм пострадала.

Запълзяха една към друга през димната завеса. Застанаха на колене и се спогледаха. Лицата им бяха почернели от пушека. Ив протегна ръка и няколко пъти удари асистентката си по главата, после обясни:

— Косата ти се беше подпалила.

— О, благодаря. Как е онзи боклук?

— Още е в безсъзнание. — Ив приклепна и огледа тялото си. Слава богу, отникъде не ѝ течеше кръв. Дрехите ѝ не бяха разкъсани, но бяха съсипани от водата и от дима. — Знаеш ли, подозирам, че тази сграда е собственост на Рурк.

— Е, навярно няма да се зарадва като види щетите.

— Позна. Е, да се махаме от тук. Май доста поудължихме работното си време. Ченгетата от банковия отдел ще поемат случая. Не забравяй, че довечера си поканена на тържеството, организирано от Рурк.

— О, няма. — Пийбоди с отвращение огледа скъсания ръкав на униформата си. — Толкова се радвам, че ще присъствам. — Внезапно

се олюля и примижа. — Лейтенант, защо имате четири очи? Мисля, че една от нас не е наред. — После политна в ръцете на Ив.

След това събитията се развиха с главоломна бързина. След като предаде асистентката си на медиците от „Бърза помощ“, Ив докладва за случилото се на шефа на отдела по безопасност, както и на хората от службата по обезвреждане на експлозиви. Междувременно даваше наставления на медиците да се грижат добре за Пийбоди и твърдо отказа да я прегледат.

Когато най-сетне се прибра у дома, завари Рурк, вече във вечерно облекло, да говори по портативния видеотелефон. Служителите от цветарския магазин украсяваха фоайето с розови и червени хибискуси.

— По дяволите, какво ти се е случило? — възкликна Рурк и прекъсна разговора.

— Не питай! — Профуча покрай него и се втурна нагоре по стълбата.

Когато Рурк влезе в спалнята, вече беше успяла да свали ризата си. Той затвори вратата, облегна се на нея и отсече:

— И все пак те питам.

— Бомбата се оказа истинска. — Тъй като не искаше да изцапа фотьойла с мръсните си панталони, тя застана на един крак и задърпа ботуша си.

— Каква бомба?

— Самоделка. Доста своенравна. — Свали другия си ботуш и засмъква разкъсаните си панталони. — Някакъв тъпак нападنا обменно бюро, намиращо се близо до централното полицейско управление. — Тя захвърли дрехите си на пода и се запъти към банята, но Рурк я хвана за ръката. Огледа я и забеляза огромната синина на бедрото ѝ. Коляното ѝ беше подуто, по ръцете и по гърба ѝ също имаше синини.

— Боже мой, на какво приличаш!

— Да беше видял на какво прилича онзи злощастен терорист. Е, поне през следващите няколко години ще има покрив над главата си и стая с решетки на прозорците. Слушай, не ме бави, трябва да се изкъпя.

Но Рурк не помръдна, а впери поглед в лицето ѝ.

— Предполагам, че си отказала на медиците да те прегледат.

— Не се оставям в ръцете на тези касapi. — Тя се усмихна. — Нищо ми няма, само цялото тяло ме боли. Обещавам, че утре ще се подложa на преглед.

— Съмнявам се, че утре изобщо ще можеш да се движиш. Ела с мен.

— Рурк... — запротестира тя, но накуцвайки го последва в банята.

— Седни. Да не си посмяла да ми противоречиш.

— Нямаме време за онова, което си намислил. — Ив седна и забели очи. — Трябват ми поне два часа да сваля от себе си цялата мръсотия. Господи, цялата смърдя на сярa от проклетата бомба. — Изглежда подозрително съпруга си, който се приближи към нея с тампон, напоен с някаква розова течност. — Какво е това?

— Най-доброто, което можем да направим в момента. Стой мирно. — Постави тампона върху подутото ѝ коляно, без да обръща внимание на проклятията ѝ.

— Боли ме! Да не си откачил?

— Подозирам, че действително ще полудея. — Със свободната си ръка той повдигна брадичката ѝ и огледа мръсното ѝ лице. — С риск да се повтoря, отново ще ти кажа, че видът ти е ужасен. Повярвай ми.

— Добре де, престани да ми го натякваш. — Ив тежко въздъхна и притисна тампона върху коляното си, когато Рурк стана и се приближи до шкафа, вграден в стената. Не ѝ се искаше да признае, че болката запoчва да намалява. — Какво е това лекарство?

— Специален мехлем, който ще накара подутината да спадне и ще притъпи болката за известно време. — Той ѝ подаде тубичка с някаква течност. — Изпий това.

— Не! Знаеш, че не вземам никакви лекарства.

Рурк сложи ръка на рамото ѝ и промълви:

— Скъпа, в момента не чувстваш болка, защото си крайно възбудена. Много скоро ще изпиташ адски страдания. Знам го от опит. Хайде, изпий го.

— Ще се оправя. Не искам... — Задъха се, когато той стисна носа и изля течността в гърлото ѝ. — Мръсник! — извика му, когато успя да си поеме въздух.

— Послушно момиче. А сега — под душа. — Влезе в стъклената кабинка и нагласи терморегулатора на двайсет и пет градуса.

— Ще ти го върна! Рано или късно ще ми платиш за това! — промърмори Ив и застана под душа. — Насила ме накара да пия лекарство, отнасяш се с мен като с малоумна. — Изстена от удоволствие, когато хладката вода обля тялото ѝ, покрито със синини и отоци.

Рурк усмихнато наблюдаваше как тя се подпря с две ръце на стената и подложи главата си под водната струя.

— Трябва да облечеш широка и дълга дреха. Препоръчвам ти синята рокля, която Леонардо уши специално за теб.

— Върви по дяволите и не ме учи как да се обличам. Престани да ме зяпаш и върви да командваш прислугата си.

— Скъпа, сега тази прислуга е и твоя.

Ив се усмихна и включи телефона, скрит в нишата зад душа.

— Свържете ме с болницата в Брайтмор. Отделението за новоприети пациенти на пети етаж. — Докато чакаше, успя с една ръка да насапуниса косата си. — Обажда се лейтенант Ив Далас. При вас е приета моята помощничка — полицай Дилия Пийбоди. Осведомете ме за състоянието ѝ. — След няколко секунди прекъсна дежурната сестра: — Тогава проверете и то веднага. Искam подробности сведения, в противен случай ще дойда лично, което едва ли ще ви хареса.

Успя да се приготви само за един час. При това, както призна само пред себе си, не беше изпитала никаква болка. Противно на очакванията ѝ лекарството, което Рурк я бе принудил да изпие, не я накара да се почувства безпомощна и замаяна. Усещаше се много бодро и в повишено настроение. Дори си каза, че Рурк е имал право, когато ѝ беше препоръчал синята рокля. Дрехата беше от фина материя, затворена по врата, с дълги ръкави, пристегнати на китките, и клоширана пола. Ив си сложи и диаманта, подарен ѝ от Рурк, в знак на извинение, че го беше наругала... въпреки че напълно си го беше заслужил.

За разлика от друг път обърна по-голямо внимание на грима и на прическата си. Застана пред тройното огледало и реши, че резултатът

съвсем не е лош. Едва ли някога щеше да изглежда блестяща като жените от света на Рурк, но в момента беше доста елегантна.

Когато излезе на терасата, намираща се върху покрива, където щеше да се състои концертът на Мейвис, усмивката на Рурк ѝ подсказа, че той също я намира за много привлекателна.

— Ето те и теб — промълви той, приближи се до нея и поднесе и двете ѝ ръце към устните си.

— Забрави ли, че съм ти сърдита?

— Не съм. — Наведе се и леко я целуна. — По-добре ли се чувстваш?

— Да предположим. — Ив въздъхна, но не отдръпна ръцете си. — Май ще трябва да ти простя, след като организира това празненство заради Мейвис.

— Дватамата с теб го организирахме.

— Аз не съм направила нищо.

— Нали се омъжи за мен, това е най-важното. Как е Пийбоди? Чух те да се обаждаш в болницата.

— Има леко сътресение на мозъка, много отоци и синини по тялото. Беше изпаднала в шок, но вече се е стабилизирала. Аз се хвърлих върху терориста, а тя сграбчи бомбата. — Ив потръпна като си припомни този момент. — После взривното устройство започна да се загарява в ръката ѝ. Знаех, че не мога да я достигна навреме и да я спася. — Затвори очи и поклати глава. — Изплаши ме до смърт. Помислих, че бомбата ще я разкъса.

— Пийбоди е смела и умна, освен това има най-добрата учителка.

Ив отвори очи и примижа.

— Колкото и да ме ласкаеш, няма да ти простя задето ме накара да изпия успокоителното.

— Ще измисля друг начин.

Ив го изненада, като протегна ръце и обгърна лицето му с дланите си.

— Ще обсъдим допълнително този въпрос, красавецо.

— Винаги съм на ваше разположение, лейтенант — шеговито заяви Рурк.

Ала тя не се засмя, погледът ѝ стана още по-напрегнат.

— Действително трябва да поговорим за нещо. Въпросът е изключително важен.

— Ясно. — Той се огледа. Хората от службата за организиране на празненства довършваха последните приготовления, сервитьорите вече бяха строени, за да получат наставления. — Мисля, че Съмърсет ще се справи и без мен. Да отидем в библиотеката.

— Знам, че моментът е неподходящ, но въпросът не търпи отлагане. — Хвана го под ръка, машинално търсейки опора, докато вървяха по широкия коридор.

Когато влязоха в библиотеката, той затвори вратата, нареди на осветлението да се включи и наля уиски за себе си, а за Ив — минерална вода.

— Няколко часа не бива да консумираш алкохол. Опасно е, след като си пила болкоуспокояващо.

— Мисля, че ще съумея да се въздържа.

— Хайде, кажи какво те тревожи.

— Добре. — Тя отмести чашата, без да отпие от нея, и с две ръце разроши косата си. — Разбрах, че си пуснал на пазара ново устройство за виртуална реалност.

— Информацията ти е вярна. — Рурк седна на страничната облегалка на коженото канапе и запали цигара. — Продажбата му започна преди около месец. Моделът е с подобрени опции и програми.

— Подобрението се изразява с вграждане на елементи, влияещи върху подсъзнанието, нали?

Той замислено изпусна дима през устата си. Ив не умееше да се преструва. Сега беше разтревожена и изплашена, успокоителното не можеше да ѝ въздейства.

— Да. Някои програми включват различни елементи и са изключително популярни. — Без да откъсва поглед от нея, той кимна. — Предполагам, че Съриз е използвала точно такова устройство, преди да скочи от покрива.

— Точно така. От лабораторията все още не могат да открият въздействащия елемент. Всичко може да се окаже съвсем безобидно, но...

— Ти не мислиш така — довърши Рурк вместо нея.

— Нещо я е подтикнало да посегне на живота си. Нещо, което е повлияло и на останалите. Ще уредя конфискуването на устройствата

за виртуална реалност, притежавани от другите трима самоубийци. Ако се окаже, че всички са използвали новия модел... разследването ще се съсредоточи върху твоята компания. Върху теб.

— Мислиш ли, че внезапно съм решил да насърчавам самоубийството?

— Знам, че нямаш нищо общо с това — натъртено произнесе Ив.

— Ще направя всичко възможно да не бъдеш замесен в тази история. Искам...

— Скъпа — прекъсна я той и стана да изгаси цигарата си в пепелника, — не ми обяснявай мотивите си. Познавам те прекрасно. — Извади от джоба си електронния си бележник и въведе някакъв код. — Разработката на този модел е била направена в Чикаго и на Травис II. Продажбите и транспортирането на стоката от и до Земята е било извършено от „Флийт“. Моделът е произведен в заводите на Травис II. Опаковането е извършено от „Трайлиъм“, рекламната кампания е проведена от нюйоркската фирма „Топ Дро“. Ще прехвърля цялата информация на служебния ти компютър.

— Извинявай, не исках да те засегна.

— Престани. — Рурк прибра бележника си и се изправи. — В тези компании работят стотици, може би хиляди служители. Ако пожелаеш, ще ти дам списък с имената им, макар да не виждам особена полза. — Замълча, и докосна диаманта между гърдите ѝ. — Държа да ти съобщя, че моделът беше конструиран за една година и през това време лично следях всеки етап — от проектирането до масовото производство. Устройството е мое дело.

Точно от това се страхуваше Ив. Все пак се опита да го успокои, всъщност успокояваше себе си.

— Възможно е апаратурата да е напълно безобидна. Дики твърди, че теорията ми за въздействие на подсъзнанието и подтикване към самоубийство граничи с невероятното.

Рурк се поусмихна.

— Но нали си използвала устройството? Забеляза ли нещо необикновено?

— Получих оргазъм, но това едва ли би могло да се смята за необикновено. Всъщност хипотезата ми се оказа погрешна. — Колкото и да ѝ се искаше да разведри атмосферата, все пак не успя да се усмихне. — Искане ми се да съм сгрешила, Рурк. Искане ми се да

приключа с тези случаи със заключението, че четирите жертви сами са посегнали на живота си. Но няма да направя компромис със...

— Ще поговорим още утре сутринта. Лично ще се заема със събирането на необходимата информация. — Младата жена отрицателно поклати глава, но той хвана ръката ѝ. — Ив, повярвай, че ще ти бъде полезен. Познавам хората си или поне началниците на отделите. Спомняш ли си времето, когато си сътрудничехме?

— Тази работа не ми харесва.

— Жалко. — Той отново докосна диаманта. — Защото на мен ми доставя истинско удоволствие.

ЧЕТИРИНАЙСЕТА ГЛАВА

— Рурк със сигурност знае да организира купон. — Мейвис пхна в устата си яйце от пъдпъдък с много подправки и продължи да говори: — Фрашкано е с важни персони. Видя ли Роджър Кийни? Той е шеф на звукозаписната фирма „Би Деър“. Ами Лайла Монро? Хората се стичат на тълпи, за да гледат новото ѝ представление на Бродуей. Надявам се Леонардо да я омае и да я накара да поръчва тоалетите си при него. А ето там...

— По-полека, Мейвис — посъветва я Ив, наблюдавайки я как бърбори и се тъпче със сандвичи. — Успокой топката.

— Толкова съм нервна! — Певицата притисна дланта си към корема си, който беше гол и върху него бе изрисувана огромна червена орхидея. — Не мога да се овладеея. Когато съм възбудена, само ям и говоря.

— А накрая ще повърнеш, ако не престанеш със сандвичите — предупреди я Ив. Огледа се и видя, че Мейвис е права. Рурк действително знаеше да организира бляскави празненства.

Залата беше ярко осветена, присъстващите — ослепително красиви и елегантно облечени. Дори храната изглеждаше някак блестяща, прекалено красива, за да е вкусна... въпреки че апетитът на Мейвис доказваше обратното. Времето беше хубаво и покривът беше отворен. На терасата полъхваше прохладен ветрец, гостите се любуваха на звездното небе. Върху едната стена беше монтиран огромен екран, върху който се виждаше танцуващата Мейвис. Рурк беше имал благоразумието да намали звука.

— Никога не ще мога да ти се отплатя за това.

— Я не се занасяй!

— Честна дума. — Певицата лъчезарно се усмихна на Леонардо, изпрати му въздушна целувка и отново се обърна към Ив. — С теб, Далас, сме приятелки от много години. Ако навремето не ме беше арестувала, още щях да пребърквам джобовите на минувачите и щях да се занимавам със съмнителни далавери.

Ив се престори, че съсредоточено разглежда сандвича в чинията си и промълви:

— Много задълбаваш, Мейвис.

— Може би, но това не променя фактите. Все пак се гордея, че се постарях да се променя и да зарежа навиците от миналото си.

„Още едно потвърждение, че човек сам определя съдбата си“ — помисли си Ив. Машинално погледна към Риана и Уилям, които разговаряха с Майра и с кавалера й.

— И с право, скъпа. Аз също се гордея с теб.

— Слушай, искам да ти кажа нещо, преди да се кача на сцената и да се опитам да проглуша ушите на изисканата публика. — Мейвис се изкашля и моментално забрави речта, която беше подготвила. — О, дявол го взел, изскочи ми от ума. Ще ти кажа само, че много, много те обичам, Далас.

— Хей, Мейвис, ще вземеш да ме разплачеш. Предупреждавам те, че Рурк ми е дал успокоително.

Певицата подсмръкна и избърса носа си с опакото на дланта си, сетне продължи:

— Би организирала и тържество в моя чест, стига да умееше. — Ив примигна и се намръщи, което накара Мейвис да се изкикоти. — Ами че ти разбираш само от соеви наденици. Убедена съм, че всичко това е дело на Рурк.

„Устройството е мое дело.“ Думите на Рурк отекнаха в съзнанието на Ив и тя потръпна, а на глас изрече:

— Права си.

— Помолила си го и той е направил всичко заради теб.

Ив реши да не позволява на мрачните мисли да развалят вечерта й. Поклати глава и промълви:

— Направи го заради теб, Мейвис.

Певицата колебливо се усмихна и очите й отново се насълзиха.

— Вярвам ти. Знаеш ли, че си се омъжила за истински принц? Да, истински принц. А сега отивам да хвърля няколко къча. След малко се връщам.

— Ще те чакам. — Ив се усмихна, взе чаша газирана вода от подноса на минаващия край нея сервитьор и тръгна към Рурк, който разговаряше с неколцина гости.

— Извинете ни за момент. — Дръпна го встрани и му прошепна:
— Да знаеш, че си истински принц.

— О, много ти благодаря. — Внимателно я прегърна през кръста, а с другата си ръка хвана нейната и я поведе към дансинга. — Всъщност трябва да благодаря на Мейвис. Човек малко трудно свиква с начина ѝ на изразяване. Но това ѝ изказване е направо... романтично.

Ив повдигна вежда и се опита да танцува в такт със странната песен, изпълнявана от приятелката ѝ, акомпанирана от оглушителни духови инструменти.

— О, да, това е старомодна, сантиментална мелодия, но аз просто не умея да танцувам, нали?

— Щеше да тантуваш по-добре, ако не се опитваше да водиш. Реших, че след като отказваш да си починеш, ще потанцувам с теб, за да облекнеш на мен изстрадалото си тяло. — Усмихна ѝ се и добави: — Отново започваш да накуцваш, но изглеждаш сравнително спокойна.

— Коляното ме наболява, но действително се чувствам отпочинала. Сигурно бърборенето на Мейвис ме успокоява. Между другото, тя отиде „да хвърли няколко къча“.

— Колко поетично!

— Много е притеснена... Благодаря ти, скъпи. — Импулсивно тя го целуна, въпреки че избягваше подобни прояви на нежност на обществено място.

— Моля. Няма ли да обясниш защо ми благодариш?

— За това, че тази вечер не се храним със соеви наденици.

— Удоволствието е изцяло мое. — Притисна я по-близо до себе си, като внимаваше да не ѝ причини болка. — О, Пийбоди изглежда много добре в официална рокля. Изобщо не ѝ личи, че има мозъчно сътресение.

— Какво? — Ив рязко се отдръпна, проследи погледа му и забеляза как сътрудничката ѝ, която току-що беше влязла, взима чаша шампанско от подноса на сервитьора. — Но тя трябва да пази леглото. Извини ме за момент.

Отправи се със заплашително изражение към Пийбоди. Асистентката ѝ широко се усмихна и се опита да прикрие смущението си.

— Страхотен купон, лейтенант. Благодаря, че ме поканихте.

— По дяволите, какво търсиш тук?

— Какво да правя в болницата? И без това не ми правеха никакви процедури. За нищо на света не бих допуснала някакво леко мозъчно сътресение да ми попречи да присъствам на празненство в дома на Рурк.

— Вземаш ли някакви лекарства?

— Най-обикновени болкоуспокояващи и... — Усмивката ѝ помръкна, когато Ив грабна чашата от ръката ѝ. — Нямаше да пия, повярвайте. Само щях да я държа.

— Дръж това. — Тя ѝ подаде своята чаша с газирана вода. — Би трябвало незабавно да те откарам обратно в болницата.

— А вие защо отказахте медицинска помощ? — промърмори Пийбоди и вирна брадичка. — Напомням ви, че в момента не съм на работа, следователно нямате право да ме командвате.

Ив не издаде възхищението си от решителността на сътрудничката си, а ѝ нареди:

— Да не си посмяла да пийнеш дори глътка алкохол! Нито пък да танцуваш!

— Но...

— Днес те изнесох на ръце от онази сграда и нищо не ми пречи да го направя и сега. Между другото няма да е зле да свалиш няколко килограма.

— Говорите като майка ми! — гневно възкликна Пийбоди. — Добре, няма да пия, нито да танцувам. А сега, ако сте свършила със заповедите, ще отида да се забавлявам.

— Добре, но помни какво ти казах... И още нещо.

Пийбоди намръщено се обърна.

— Днес се справи отлично. Не бих се поколебала да оставя живота си в твои ръце.

С тези думи се отдалечи и остави Пийбоди да я наблюдава със зяпнала уста, тъй като изобщо не беше очаквала подобен комплимент.

Ив мразеше светските събирания, но се постара да се държи като любезна домакиня, дори няколко пъти танцува с особено настойчиви кавалери. Един от тях беше Джес Бароу. Докато я влачеше по дансинга (така тя мислено наричаше танцуването), Джес подхвана любимата си тема.

— С твоето приятелче Уилям доста си поговорихме...

— Приятел на Рурк — прекъсна го Ив. — Аз наскоро се запознах с него.

— Добре, това няма значение. Та както ти казвах, Уилям предложи да изобрети специални визуални ефекти, които да бъдат включени в записа на диска. Смята, че така публиката ще възприеме по-добре музиката и изпълнението на Мейвис.

Ив повдигна вежда и погледна към огромния екран, където оскъдно облечената Мейвис кършеше снага и с пронизителен глас пееше колко страшно е да изгориш в огъня на любовта, а около нея изригваха червеникави и златисти пламъци.

— Мислиш ли, че публиката ще я хареса?

Той се изкиска и отговори с подчертан южняшки акцент:

— Да, сладурче. Сигурен съм, че ще се редят на опашка, за да си купят билети за концертите ѝ. И ще плащат огромни суми за удоволствието.

— И част от тези суми ще отиват в твоя джоб.

— Разбира се, това е напълно в реда на нещата. Попитай Рурк и той ще потвърди думите ми.

— Мейвис ти се е доверила — замислено промълви Ив, забелязвайки, че погледите на много от гостите са приковани в екрана. — И мисля, че не се е излъгала.

— И двамата направихме добър избор. Мисля, че публиката ще полудее по нея, особено щом я чуят на живо тази вечер.

— Не си ли нервен? — попита тя и го изгледа. Джес излъчваше спокойствие и самоуверено се усмихваше. — Не, ни най-малко.

— Години наред си изкарвам прехраната като музикант. Това е професия като всички останали. — Усмихна ѝ се и прекара пръсти по гърба ѝ. — Предполагам, че и ти не се страхуваш, когато преследваш някой убиец.

— Зависи. — Стомахът ѝ се сви като си помисли какво ще се случи, ако теорията ѝ се потвърди.

— Не, имаш железни нерви. Забелязах го още при първата ни среща. Изражението ти е невъзмутимо, никой не може да проникне зад фасадата ти. Човек започва да се пита какво мотивира Ив Далас. Дали е водена от чувство за справедливост, дълг и морал или жадува за отмъщение? Странна комбинация от мотиви, но още по-странен е

фактът, че ти си необикновено противоречива личност. Убедена си, че постъпваш правилно, но едновременно търсиш истинската си самоличност.

Ив не беше очаквала подобен обрат на разговора.

— Ти музикант ли си или психоаналитик?

— Творческите натури са склонни към изучаване на ближните си, музиката и изкуството също спадат към науките. — Сребристите му очи не се откъсваха от лицето ѝ, докато умело я водеше по дансинга. — Искам музиката, която композирам, да въздейства на хората. Следователно трябва да изучавам човешката природа, за да разбера какво мислят и чувстват ближните ми, когато слушат моята музика.

Ив машинално се усмихна, когато видя наблизо да танцуват Уилям и Риана, очевидно погълнат един от друг. Сетне промълви:

— Но нали музиката служи за отмора, за забавление?

— Да, така изглежда на пръв поглед. — Очите му възбудено заблестяха. — Всеки бездарник може да въведе в компютъра някаква музикална тема и резултатът ще бъде хубава мелодия. Напредъкът на технологиите доведе до наводняване на пазара с посредствена музика.

Ив отново погледна към екрана, и отбеляза:

— Е, не бих нарекла тази музика посредствена.

— Постарал съм се да не бъде. Дълго изучавах въздействието на тоновете и ритмите върху хората и знам на какво да наблегна. Мейвис е истинско съкровище. Толкова е открита и уязвима. — Усмихна се, когато забеляза подозрителния поглед на Ив. — Това не означава, че я мисля за безхарактерна. Но тя обича да рискува, готова е да разголи душата си и да стане носителка на определено послание.

— И какво е то?

— Зависи от мечтите и стремежите на публиката. Питам се за какво мечтаеш, Далас.

„И аз си задавам същия въпрос“ — каза си тя и невъзмутимо го изгледа.

— Предпочитам да бъда реалистка. Понякога мечтите са измамни.

— Не, не, те разбулват душата. Съзнанието или по-точно подсъзнанието е като платно, върху което непрестанно рисуваме. Изкуството и музиката придават допълнителен колорит и стил. Не

мисля, че съм открил нещо ново; десетилетия наред музиката се използва в медицината за лечение на физиологични и психични заболявания.

Тя наклони глава и любопитно го изгледа, питайки се за какво намеква.

— В момента говориш като учен, не като музикант.

— Аз съм и едното и другото. Ще дойде време, когато песните ще се композират така, че да бъдат приспособени към мозъчните вълни на конкретната личност. Възможностите за повишаване на настроението ще бъдат неограничени и ще се прилагат индивидуално. „Индивидуалност“ — това е ключовата дума.

Ив престана да танцува, чувствайки, че той се опитва да ѝ внуши нещо.

— Мисля, че идеята ти е неприложима. Представи си колко ще струва всичко това. И още нещо — забранено е разработването на технологии за анализ и координиране на индивидуалните мозъчни вълни. И с основание, защото крие опасности.

— Грешиш — възрази Джес. — Това ще даде нова свобода на личността. Нима не си забелязала, че всичко ново първоначално се обявява за незаконно и се забранява? Колкото до цената, първоначално действително ще бъде висока, но ще се понижи, когато продуктът влезе в масово производство. В крайна сметка мозъкът е само един компютър. Ще имаме компютър, който анализира друг компютър. Какво по-елементарно от това? — Погледна към екрана. — Това е интродукцията към последната песен. Отивам да проверя апаратурата, преди да започне изпълнението на живо. — Наведе се и леко целуна Ив по бузата. — Пожелай ни късмет.

— Да — разсеяно промърмори тя и сърцето ѝ се сви като си припомни думите му.

„В крайна сметка мозъкът е само един компютър. Ще имаме компютър, който анализира друг компютър. Ще създадем индивидуални програми, пригодени към мозъчните вълни на всеки човек.“

Но ако този проект се осъществи, възможно ли е в програмите да бъдат закодирани внушения, които подтикват към определено поведение? Тя поклати глава. Рурк никога не би се съгласил, не би

поел такъв безсмислен риск. Тя си запробива път през множеството гости, приближи се до съпруга си и го докосна по рамото.

— Искам откровен отговор на един въпрос. Извършвано ли е в някоя от твоите компании секретно проучване на устройство за виртуална реалност, приспособено към индивидуални мозъчни вълни?

— Знаеш, че това е забранено от закона, лейтенант.

— Рурк, не се отклонявай от въпроса.

— Отговорът е отрицателен. Имаше време, когато се занимавах с много незаконни производства, но никога не би ми хрумнало подобно нещо. Знам какъв ще бъде следващият ти въпрос, затова бързам да те уведомя, че това устройство за виртуална реалност е предназначено, за да бъде използвано от всички. Само програмите могат да бъдат пригодени към вкуса на клиента. Проектът, за който говориш, е нерентабилен, рискован — накратко, не си струва труда.

— И аз си помислих същото. — Тя изпита облекчение. — И все пак възможно ли е да бъде осъществен?

Рурк не отговори веднага, после сви рамене.

— Нямам представа. Необходимо е съгласието на дадения човек или снимка на мозъка му, която също се получава с негово съгласие. След това... действително не знам.

— Само да успея да хвана Фийни насаме... — Тя се обърна и затърси с поглед ирландеца.

— Поне тази вечер забрави за служебните си проблеми, лейтенант. — Рурк я прегърна. — Всеки момент Мейвис ще започне концерта си.

— Добре. — Ив се загледа в Джес, който седна пред пулта и изсвири началните акорди. „И утре е ден“ — каза си и заръкопляска, когато приятелката ѝ стъпи на сцената.

След няколко секунди забрави тревогите си, запленена от изпълнението на Мейвис и от вихрения калейдоскоп от светлини и музика.

— Добра е, нали? — Едва сега осъзна, че се е вкопчила в ръката на Рурк като майка, която наблюдава детето си на сцената. — Различна е, необикновена, но много добра.

— Съгласен съм — усмихна се той, макар че тази музика и звуковите ефекти не му допадаха. — Успокой се, публиката се влюби в нея.

— Спокойна съм.

Рурк се изсмя.

— Толкова си напрегната, че ако роклята ти беше с копчета, щяха да изхвъркнат. — Трябваше да говори в ухото ѝ, иначе нямаше да го чуе. Хрумна му великолепна идея как да прекарат нощта след празненството и побърза да я сподели.

— Какво? — Ив усети как цялата пламва. — Доколкото ми е известно, това е забранено в нашия щат. Ще проверя в сборника със закони и ще ти се обадя допълнително. Престани! — Тя повдигна рамене, когато Рурк захапа месестата част на ухото ѝ.

— Желая те! — Усети как го завладява неописуема страст, която трябваше да задоволи веднага. — Още сега.

— Шегуваш се — прошепна Ив, но той я опроверга, като се наведе и впи устни в нейните. Ушите ѝ забучаха, сърцето ѝ лудо затуптя, краката ѝ се подкосиха. — Овладей се! — изсъска тя, изчерви се и се опита да се освободи от прегръдката му. Усети, че привличат погледите на хората наоколо. — Забрави ли, че не сме сами?

— Тогава да се уединим. — Тялото му беше напрегнато като на хищник, който се готви да нападне жертвата си. — Слава богу, че в този дом има много стаи.

Ив би се разсмяла, ако не чувстваше страстта, която сякаш се излъчваше от него.

— Опомни се, Рурк. Забрави ли, че тържеството е в чест на Мейвис? Не ни подхожда да се натискаме като разгонени юноши.

— О, ще го направим и то веднага. — Заслепен от пулсиращото си желание, той я повлече след себе си, докато Ив смаяно бърбореше:

— Откачил ли си? Нима не можел да се въздържиш поне няколко часа? Да не си машина за любов?

— Позна! — Той отвори най-близката врата и я тласна в тясното помещение, което се оказа огромен вграден гардероб. — Искam те сега! — Подпря я на стената, запретна роклята ѝ и проникна в нея.

Тя беше изплашена, неподготвена. „Изнасилва ме“ — помисли си и прехапа устни да не изкрещи. Безмилостните тласъци накараха болката в нараненото ѝ тяло да се пробуди. Опита се да го отблъсне, но той вкопчи пръсти в бедрата ѝ и от гърлото ѝ се изтръгна стон.

Беше обучена да се справя с подобни ситуации, но в този ужасяващ момент не ѝ беше до съпротива. Лицето на Рурк беше

скрито от погледа ѝ, но беше сигурна, че ако успее да го зърне, ще види лика на непознат.

— Рурк! — отчаяно изкрещя тя. — Причиняваш ми болка!

Съпругът ѝ промърмори нещо, странна, неразбираема дума, която никога не беше чувала. Ив престана да се съпротивлява, сграбчи раменете му и затвори очи.

Рурк беше ненаситен. Пръстите му се вкопчиха в бедрата ѝ, дъхът му свистеше в ухото ѝ. Беше брутален, изчезнали бяха вроденият му финес и самоконтролът му.

Не можеше да спре. Дълбоко в съзнанието му някакъв глас му нашепваше, че прави нещо ужасно и все пак той не можеше да престане. Страстта беше като тумор, изяждащ клетките му, трябваше да я задоволи, за да оцелее. Друг глас, лукав и алчен, задъхано му говореше: „По-силно! Още!“. Подканваше го, влудяваше го, караше го да усилва темпото, докато най-сетне, след безмилостен тласък, той изкрещя от удоволствие и от облекчение.

Ив продължи да се притиска към него, иначе щеше да се озове на пода. Съпругът ѝ трепереше като човек, който има треска и тя не знаеше дали да се опита да го успокои или да го нахока. Рурк залитна и се подпря на стената, за да не падне. Ив в миг забрави за случилото се и изплашено възкликна:

— Какво ти е? Май си пил повече, отколкото трябва. Хайде, облегни се на мен.

— Не! — След като беше задоволил безумната си страст, съзнанието му се беше прояснило. Чувството за вина го смазваше. Тръсна глава и се отдръпна.

— Боже мой, Ив! Толкова съжалявам!

— Няма нищо. — Беше блед като платно. Никога не го беше виждала в подобно състояние и страхът я сграбчи за гърлото. Прошепна: — Ще повикам Съмърсет. Трябва да те сложим в леглото.

— Недей! — Той отблъсна ръката ѝ, която нежно милваше челото му. Как е възможно да бъде толкова мила след това, което ѝ беше причинил? — За бога, та аз те изнасилих!

— Не, не си — рязко произнесе Ив, надявайки се, че тонът ѝ ще му подейства като плесница. — Просто беше... грубичък.

— Причиних ти болка. — Тя понечи да го прегърне, но Рурк я отблъсна. — По дяволите, цялата си в синините, а пък аз те натиках в

някакъв гардероб и те изнасих като някоя...

— Престани. — Ив отново пристъпи към него, но той поклати глава. — Не бягай от мен, това действително ще ми причини болка. Не го прави.

— Остави ме да се окопая. — Рурк потърка челото си. Повдигаше му се, чувстваше се замаян и не на себе си. — Господи, бих дал всичко за едно питие!

— Коего ме подсеца отново да те попитам колко чаши вино си изпил.

— Не съм пиан, Ив. — Огледа се и си помисли: „Как можах да го направя!“. — Не знам какво ме прихвана. Извинявай.

— Разбирам — прошепна тя, но не можа да се въздържа и попита: — Какво означава „лайомс“? Непрекъснато повтаряше тази странна дума.

Очите му потъмняха.

— На галски е и означава „моя“. Не съм говорил на този език откакто... от детството си. Баща ми говореше на галски, когато беше пиан. — Поколеба се и докосна с пръст страната ѝ. — Бях толкова груб с теб...

— Не съм от стъкло, Рурк. Нищо ми няма. Да го забравим.

— Никога не съм постъпвал така с жена. — Внезапно си спомни как чуваше през тънките стени стоновите и протестите на проститутките, които баща му непрекъснато водеше вкъщи. — Никога. Изобщо не помислих за чувствата ти. Поведението ми беше непростимо.

Не беше свикнала да го вижда толкова смирен. Това я изнервяше.

— Виждам, че вече си се окопитил и че нямам повод за безпокойство. Предлагам да се върнем при нашите гости.

Преди да отвори вратата. Рурк докосна ръката ѝ.

— Ив, не зная какво се случи, повярвай ми. Наблюдавах изпълнението на Мейвис, внезапно изпитах непреодолимо желание. Сякаш животът ми зависеше от това да те имам. Не беше просто желание за секс, а за оцеляване. Не можех да се овладеея. Знам, че онова, което ти причиних, е непростимо...

— Почакай. — Ив се облегна на вратата и го изглежда. Внезапно забрави всичко останало и се превърна в опитното ченге Ив Далас, на която не убягваше нищо. — Сигурен ли си, че не преувеличаваш?

— Не. Все едно някой ме стискаше за шията. — Той се опита да се усмихне. — По-точно за друга част от тялото ми. Но нищо не може да оправдае...

— Забрави за миг чувството за вина и помисли върху случилото се. — Сега очите ѝ бяха студени като ледени висулки. — Внезапно си почувствал непреодолимо желание или по-точно натрапчив импулс, който ти, човекът с железен самоконтрол, не си успял да преодолееш. Навярно не го осъзнаваш, но се нахвърли върху мен като монах, обрекъл се на безбрачие, който задоволява половия си нагон с дроид за секс.

Рурк потръпна и отново го прободe чувството за вина.

— Вече ти казах, че нямам извинение за стореното.

— Да изнасилиш една жена не е в стила ти, Рурк. Убедена съм, че не всичко, което правиш, е напълно законно, ала знам, че предварително обмисляш ходовете си и не си импулсивен. Може би понякога проявяваш грубост, но не си зъл. А след като съм се любила с теб по всички възможни начини, съм готова да се закълна, че не мислиш само за собственото си удоволствие.

— Ами... — Рурк не знаеше как да реагира. — Караш ме да се срамувам още повече.

— Не ти беше човекът, който ме облада.

— Позволи ми да не се съглася. Извинявай, но не съм съгласен.

— Не беше Рурк, когото познавам и обичам, човекът, успял да се измъкне от низините. Нещо в теб се изключи... Или пък се включи. Ах, този мръсник! — Срещна погледа на съпруга си и разбра, че вече я разбира накъде бие. — Негодникът има някакъв уред. Докато танцувахме, ми загатна нещо, всъщност направо се похвали, а аз не заподозрях нищо. Обаче нашият приятел реши да ми направи малка демонстрация на откритието си. Суетността му ще го вкара в затвора.

Рурк я сграбчи за ръката.

— Говориш за Джес Бароу, нали? За контрол върху съзнанието.

— „Музиката трябва да въздейства върху мислите и чувствата на хората“ — така ми каза минути преди да започне концертът. Какъв нахал!

Рурк си спомни невярващия ѝ поглед, когато я беше притиснал до стената.

— Ако се окажеш права... — заговори с неестествено спокоен глас — ... ако се окажеш права, искам да остана насаме с Джес Бароу.

— Това е работа на полицията — прекъсна го Ив, но той пристъпи към нея с решително изражение.

— Ще ме оставиш насаме с него или ще намеря начин да изпълня онова, което съм намислил.

— Добре. — Ив окуражително стисна ръката му. — Добре, но ще изчакаш реда си. Искам да се убедя, че не греша.

— Ще почакам — съгласи се той и си помисли, че Джес скъпо ще си плати, задето беше накарал Ив да изпита страх и недоверие.

— След като свърши концертът, неофициално ще разпитам Джес Бароу в моя домашен кабинет — Пийбоди ще присъства като свидетел. Предупреждавам те, не прибързвай.

— Обещах да почакам. — Отвори вратата и пусна Ив пред себе си.

Концертът на Мейвис продължаваше и много преди да стигнат до залата, дочуха оглушителната музика. Щом Ив влезе и се запромъква между гостите, Джес извърна очи от пулта и се втренчи в нея. После се усмихна и на лицето му се изписа победоносно изражение.

В този миг подозренията ѝ се потвърдиха...

— Намери Пийбоди и я помоли да отиде в кабинета ми и да подготви всичко за предварителен разпит — обърна се тя към Рурк и умолително го изгледа. — Става въпрос не само за лична обида, а за убийство. Позволи ми да си върша работата.

Съпругът ѝ безмълвно се обърна и се отдалечи. Ив си проби път до Съмърсет и му прошепна:

— Искам да наблюдаваш Рурк.

— Моля?

— Слушай внимателно. — Стисна китката му толкова силно, че пръстите ѝ потънаха в плътта му. — Възможно е да го заплашва опасност. Не го изпускай от очи поне час след завършването на концерта. Ако нещо се случи с него, ще държа теб отговорен. Ясно ли е?

Съмърсет смаяно я гледаше, но очевидно беше разбрал сериозността на положението.

— Много добре, лейтенант — заяви с достойнство и грациозно прекоси залата с невъзмутимо изражение, без да издава тревогата си.

След като се увери, че икономът зорко ще наблюдава Рурк, Ив отново се промъкна между гостите и застана на първия ред. Заръкопляска с публиката и дори успя окуражително да се усмихне на Мейвис, когато я извикаха на бис. Щом стихнаха последните аплодисменти, тя се приближи до Джес и промълви:

— Пожънахте огромен успех.

— Казах ти, че Мейвис е истинско съкровище. — В очите му проблеснаха лукави пламъчета и той се усмихна. — Вие с Рурк пропуснахте най-интересното.

— Трябваше да уредим един личен въпрос — невъзмутимо заяви тя. — Искам да поговорим, Джес. Да обсъдим твоята музика.

— С удоволствие. Това е любимата ми тема.

— Още сега, ако не възразяваш. Да отидем някъде, където никой няма да ни безпокои.

— Добре. — Той изключи пулта и набра кода. — Ти командваш.

— Не знаеш колко си прав — промърмори тя и го поведе към кабинета.

ПЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

Предпочете да вземат асансьора, за да се придвижат по-бързо, без да привличат вниманието на гостите.

— Искам да ти кажа, че къщата ви е прекрасна. Направо вълшебна — обърна се към нея музикантът.

— Засега ни върши работа, но скоро ще потърсим по-голяма — с престорено безразличие заяви Ив и стисна зъби, когато той гръмко се разсмя. — Кажи ми, Джес, кога реши да работиш с Мейвис? Преди или след като разбра, че е близка на Рурк?

— Повтарям, че певици като нея не се срещат под път и над път. Стигаше ми един-два пъти да я чуя как пее в клуба и веднага разбрах, че с нея ще си паснем. — Отново се усмихна очарователно. Все едно, че беше палавник от църковния хор, който е скрил жаба под дългата си роба. — Фактът, че е приятелка на Рурк, също е плюс. Но не бих се съгласил да работя с нея, ако нямаше талант.

— И все пак предварително си знаел, че е близка със съпруга ми. Джес сви рамене.

— Вярно е. Затова отидох да я видя. По принцип не стъпвам в такива долнопробни клубове. Веднага оцених таланта ѝ. Ако успея да ѝ уредя ангажимент в първокласно заведение или пък ако Рурк или някой от неговата среда реши да инвестира в една перспективна млада певица, всичко отлично ще се нареди.

— Умееш да се нареждаш, Джес. — Вратата се плъзни встрани и тя излезе от кабината.

— Вече споменах, че съм на сцената от дете. Мисля, че съм хванал цаката на шоубизнеса. — Докато вървяха по коридора, очите му любопитно шареха навсякъде. Забеляза скъпите картини и украшения, разкошната ламперия и килима, изтъкан преди век от някой майстор.

„Имаш ли пари, постигаш всичко. Дори можеш да изградиш собствена империя“ — помисли си той.

Ив спря пред вратата на своя кабинет, обърна се и като че беше прочела мислите на Джес, каза:

— Не знам на колко възлиза състоянието на съпруга ми. И не ме интересува.

Усмивката му не помръкна. Той вдигна рамене и многозначително огледа огромния диамант, който се открояваше върху тъмносинята материя на роклята ѝ.

— Забелязвам, че не носиш фалшиви бижута и окъсани дрешки, сладурче.

— Бедността не ме плаши, Джес. — Набра кода за отключване и добави: — Моля те, не ме наричай сладурче. — После влезе в кабинета и кимна на Пийбоди, която не успяваше да прикрие любопитството си. — Седни — кимна му и се настави зад бюрото си.

— Хубава стаичка. О, здравей, миличка. — За нищо на света не можеше да си спомни името ѝ, но сияйно се усмихна на Пийбоди, сякаш от години бяха приятели. — Гледа ли представлението?

— Да.

Той се настани удобно на стола.

— Е, какво ще кажеш?

— Мисля, че беше прекрасно. С Мейвис направихте страхотен спектакъл. — Тя колебливо се усмихна, не знаеше с каква задача ще я натовари Ив. — С удоволствие ще си купя първия диск.

— Думите ти са музика за ушите ми. Ще поднесете ли на момчето едно питие? — обърна се Джес към Ив. — Въздържам се преди представление, но сега съм готов да си разквася устните.

— Готово. Какво ще пиеш?

— Шампанското ми се струва добро.

— Пийбоди, в кухнята сигурно има бутилка шампанско. Моля те, налей една чаша на нашия гост. Няма да е зле да пийнем и кафе.

Облегна се на стола и се замисли. Би могла още от сега да записва разговора, но искаше да го поведе в правилната насока, преди да го документира.

— Предполагам, че освен музикални, трябва да имаш и технически познания, за да можеш едновременно да композираш мелодии и да създаваш визуални ефекти, свързани с тях. Нали точно това се опитваше да ми обясниш преди представлението.

— Точно така, скъпа. Промените в музикалната индустрия настъпиха преди много години. — Той махна с ръка и златните му гривни иззвънтяха. — За щастие, освен склонност към музиката,

проявявам и интерес към техниката. Дните, когато от музиканта се искаше само да свири на пиано или на китара, са безвъзвратно отминали.

— Къде си получил техническото си образование? Прави ми впечатление, че си истински специалист в областта на компютрите.

Джес се усмихна на Пийбоди, която влезе с напитките. Беше спокоен и самоуверен, очевидно смяташе, че Ив е с намерение да му предложи работа. Сетне отговори:

— Научих много най-вече чрез практиката. Но изкарах задочно обучение в Техническия университет.

Тя знаеше подробностите от биографията му от справката, изготвена от сътрудничката ѝ, но искаше да приспи подозренията му.

— Постигнал си забележителни резултати. Права ли съм, Пийбоди?

— Да. Имам всичките му дискове и с нетърпение очаквам следващия. Отдавна не си имал нов диск, Джес — обърна се тя към музиканта.

Ив се възползва от репликата на Пийбоди, която несъзнателно ѝ беше помогнала.

— Да не си изпаднал в творческа криза, Джес?

— Ни най-малко. Необходимо ми беше време, докато усъвършенствам новото си устройство. Гарантирам, че е нещо невиждано.

— Използваш Мейвис като „опитно зайче“, нали?

— Донякъде. За мен тя се оказа истинска находка. Наложил ѝ се да се откаже от част от репертоара, който не беше подходящ за мен, а пък аз аранжирах някои песни специално за нея. Предполагам, че след няколко месеца ще имам необикновени резултати.

— Когато усъвършенстваш апаратурата си.

— Точно така. — Той вдигна чашата си като за поздрав.

— Разбрах, че композираш музика към програми за виртуална реалност.

— Да, от време на време. Доставя ми удоволствие, особено ако програмата е интересна.

— Обзалагам се, че умееш да залагаш подпорогови елементи в програмите.

— Откъде ти хрумна? Това изисква големи технически умения.

— Но ти си дяволски добър техник и отлично познаваш компютрите. И човешкия мозък. Мозъкът е само един компютър, нали така ми каза?

— Да. — Цялото му внимание беше съсредоточено върху Ив и изобщо не забеляза подозрителния поглед на Пийбоди.

— Занимаваш се и с уреди за повишаване на настроението, които са създадени на базата на промени в поведението и емоционалното състояние и в мозъчните вълни. — Тя извади от чекмеджето записващото устройство и го постави върху бюрото. — Да обсъдим по-подробно този въпрос.

— По дяволите, какви са тези номера? — Джес остави чашата си и понечи да стане. — Какво става?

— Нищо особено. Ще ти съобщя правата ти, после ще си побъбрим. Полицай Пийбоди, включи допълнителното записващо устройство.

— Нямах право да ме подлагаш на разпит без предварителното ми съгласие. — Той скочи на крака. Ив го последва и заяви:

— Щом искаш, ще издействам специална заповед и ще те заведа в полицейското управление. Може би ще се наложи да почакаш, тъй като предварително не съм запазила помещение за разпит. Вероятно ще се наложи да прекараш няколко часа в ареста.

Музикантът колебливо седна на ръба на стола.

— Много бързо се превърна в ченге, Далас.

— Грещиш, винаги съм най-вече ченге, после всичко останало. — Включи записващото устройство и съобщи на Джес какви са правата му, после попита: — Ясно ли ти е всичко?

— Относно правата ми — да. Но не ми е ясно за какво разиграваш този цирк.

— Ще ти обясня. Разпитът цели да се изяснят известни обстоятелства около смъртта на четирима души, а именно Дру Матиас, С. Т. Фитухю, сенатор Джордж Пърли и Съриз Дивейн.

— Какво? — Той изглеждаше искрено смаян. — Дивейн ли? Нали това беше жената, която се хвърли от покрива на небостъргача „Татлър“? Нямам нищо общо със самоубийството ѝ. Та аз дори не я познавам.

— Значи не си знаел, че Съриз Дивейн беше изпълнителна директорка и главен акционер на „Татлър Ентърпрайз“.

— Ами... чувал бях за нея, но...

— Предполагам, че от време на време името ти се е появявало на страниците на този клюкарски вестник.

— Разбира се. Репортерите от жълтата преса все търсят да окалят някого. И на мен не ми се размина, когато бях на върха на славата си. Но всъщност това е нещо съвсем обикновено за шоубизнеса. — Страхът му беше заменен от раздразнение. — А колкото до самоубийството на Дивейн, бях в звукозаписното студио, когато тя се е хвърлила от покрива. Имам свидетели, между тях е и Мейвис.

— Сигурна съм, че не си бил на покрива, Джес. Или по-точно не си присъствал त्याлом.

Изящните му устни се изкривиха в подигравателна усмивка.

— Хубава работа, сега пък ме обяви за призрак.

— Познаваш ли автотронен инженер на име Дру Матиас?

— Никога не съм чувал за него.

— Матиас също е завършил Техническия университет.

— Както и още хиляди души. Вече ти казах, че съм следвал задочно. Никога не съм стъпвал в университета.

— Не си ли имал контакт с други студенти?

— Разбира се, че имах. Свързвахме се по видеотелефона, чрез електронната поща и лазерен факс... — Той сви рамене и забарабани с пръсти по бомбето на ръчно изработения си ботуш, който бе подпрял на коляното си. — Не си спомням за никакъв Дру Матиас.

Ив реши да смени тактиката.

— Докъде е напреднал проектът ти за въздействие върху подсъзнанието?

— Не разбирам за какво намекваш. Всъщност знам за какво става дума, но според сведенията ми никой не е извършвал проучвания в тази насока. — Опитваше се да изглежда безразличен, но очите му неспокойно се стрелкаха от едната към другата жена.

Ив реши да блъфира и се обърна към Пийбоди:

— А ти разбираш ли въпроса ми?

— Така мисля, лейтенант — отвърна младата жена, опитвайки се да преодолее объркването си. — Интересувате се дали разпитваният е работил върху методи за въздействие върху подсъзнанието. Може би трябва да му се напомни, че проучванията в тази област не са

забранени. Но производството на уреди, базирани на подобно въздействие, е против щатските, федералните и международните закони.

— Отлично, полицай. Е, Джес, изясниха ли ти се нещата?

Краткото прекъсване на разпита му беше позволило да се окопити и да възвърне самоувереността си.

— Не отричам, че проявявам интерес към тази област. Но същото се отнася за стотици други хора.

— Струва ми се, че това е извън специалността ти. Нали си само музикант, не дипломиран учен.

Думите ѝ произведоха желанието ефект.

Очите на Джес гневно проблеснаха и той възкликна:

— Имам диплома за музикално образование! Музиката не е просто съвкупност от ноти, сладурче. Тя е в основата на живота, на паметта! Песните предизвикват специфични и често предсказуеми емоционални реакции. Чрез музиката се изразяват чувства, желания.

— Хм, а пък аз си мислех, че е само средство за приятно прекарване на времето.

— Музиката не служи само за забавление. Келтите влизали в сражение под звуците на гайди, които, заедно с топорите, били тяхното най-силно оръжие. Африканските племена се настройвали за война под ударите на барабани. За да оцелеят, негрите роби създали своите религиозни песни. Векове наред мъжете са прелъстявали жените чрез музиката. Музиката ръководи разума.

— Което ни връща на въпроса, който ти зададох преди малко. Кога реши да свържеш устройството с мозъка на определени хора? Или пък си направил откритието случайно, докато си композирал някаква мелодия.

Джес мрачно се усмихна.

— Сигурно си мислиш, че си седя пред пулта и се забавлявам със сложните уреди. Повярвай, че това е къртовска работа.

— И ти ужасно се гордееш с постиженията си. Хайде, бъди откровен, нали преди час искаше точно това. — Ив стана, заобиколи бюрото и приседна на ръба му. — Изгаряше от желание да го споделиш с мен или с когото и да било. Какъв е смисълът да създадеш нещо необикновено и да не можеш да се похвалиш с творението си?

Той отново взе чашата си и замислено прокара пръст по високото ѝ столче. Очевидно беше обзет от противоречиви чувства и обмисляше какви последствия би могло да има признанието му. След няколко секунди промълви:

— Не предполагам, че събитията ще се развият по този начин. Мейвис твърди, че не си ченге, което стриктно спазва процедурите, предвидени от закона.

— О, мога да бъда много отстъпчива, Джес — промърмори, а мислено добави: „Когато си заслужава“. — Хайде, довери ми се.

— Да допуснем, че съм изобретил уред за въздействие върху съзнанието на отделните индивиди. Сигурен съм, че ще има огромен успех. Влиятелни и богати хора като Рурк и теб могат да заобиколят известни остарели закони и да направят състояние с моето устройство, което ще предизвика истинска революция в развлекателния бизнес и в производството на апаратура за повишаване на настроението.

— Да разбирам ли, че предлагаш да ти сътрудничим?

— Само хипотетично, лейтенант. Рурк има всички възможности да започне производството на подобно устройство. А едно опитно ченге положително ще намери вратичка в закона и ще помогне на съпруга си да реализира огромна печалба.

— Божичко, лейтенант! — възкликна Пийбоди и се усмихна, макар очите ѝ да останаха сериозни. — Изглежда, вие с Рурк сте идеални за целта. Хипотетично, разбира се.

— А Мейвис е била най-безцеремонно използвана — прошепна Ив.

— Грещиш. Тя получи онова, за което мечтаеше. Гарантирам, че кариерата ѝ е осигурена.

— Смяташ, че с това си изкупил вината си задето си я използвал да се добереш до Рурк, така ли?

Джес сви рамене.

— Такъв е животът, миличка. А Мейвис не може да се оплаче, направих я звезда. — Очите му дяволито проблеснаха. — Питам се как ти е харесала неофициалната демонстрация на моята система.

Ив, която се страхуваше, че ще загуби самообладание и че той ще забележи гнева ѝ, се обърна и отново седна зад бюрото.

— За каква демонстрация говориш?

— Спомняш ли си онази вечер, когато с Рурк дойдохте в звукозаписното студио? Забелязах как внезапно си тръгнахте, очевидно изгаряхте от нетърпение да останете сами. — Иронично се усмихна и добави: — Май изкарахте втора сватбена нощ.

За миг Ив се изплаши, че не ще успее да разтвори юмруците си. Погледна към вратата между нейния кабинет и този на Рурк и изтръпна, когато забеляза, че зелената лампичка над нея свети.

Той ги наблюдаваше. При дадените обстоятелства това беше не само незаконно, но и опасно. Но в никакъв случай не биваше да прекъсва разпита. Отново се обърна към Джес.

— По всичко личи, че проявяваш огромен интерес към половия ми живот.

— Ти си забележителна жена, Далас. Възхищавам се от ума ти. Питам се какво ли ще се случи, ако отвориш заключените врати в съзнанието ти. Мисля, че сексът е универсален ключ. — Приведе се и я погледна право в очите. — Какво сънуваш, Далас?

Ив си спомни ужасяващите кошмари, присънили й се в нощта, когато беше гледала диска с изпълнения на Мейвис. Дискът, който й бе дал Джес. Ръцете й се разтрепериха, но след миг тя се овладя. Бавно се изправи и се подпря с длани на бюрото.

— Долен мръсник! Харесва ти да правиш демонстрации, а? И Матиас ли ти служеше за опитно зайче?

— Казах ти, че не го познавам.

— Навярно ти е помогнал да усъвършенстваш уреда си. После си го изпробвал върху него, защото си разполагал с графика на мозъчните му вълни. Ти ли го програмира да си сложи примката на шията или му позволи сам да избере начина на самоубийство?

— Струва ми се, че се отклоняваш от темата.

— Каква е ролята на Пърли в сатанинските ти планове? Навярно си очаквал от него да помогне при узаконяването на новата ти играчка. Защо да не я експериментираш върху него?

— По-полека, сладурче. — Той скочи на крака. — Не мога да повярвам на ушите си — та ти ме обвиняваш в убийство!

— Ами Фитухю? Сигурно ти е трябвало ново опитно зайче. Или пък играта е започнала да ти харесва. Сигурно се чувстваш могъщ като бог, след като можеш да убиваш, без да си цапаш ръцете с кръв.

— Не съм убивал никого. Не ще успееш да ми припишеш тези престъпления.

— А случилото се с Дивейн ти е доставило най-голямо удоволствие, защото си го наблюдавал, благодарение на бързите реакции на телевизионните станции. Обзалагам се, че си получил ерекция, Джес. Също като тази вечер, докато си си представял как Рурк реагира на проклетата ти играчка.

— А, ето каква била работата! — Джес се приведе към нея. — Бясна си, защото проникнах в съзнанието на твой човек. Всъщност би трябвало да си ми благодарна. Бас държа, че чукането е било страхотно.

Преди да разбере какво прави, Ив стовари юмрука си върху челюстта му. Джес залитна и падна на пода с разперени ръце, повличайки със себе си видеотелефона.

— По дяволите! — Тя си пое въздух, огледа дланта си и отново я сви в юмрук. — По дяволите!

Ушите ѝ бучаха. Сякаш отдалеч дочу спокойния глас на Пийбоди:

— Докладвам за протокола, че разпитваният упражни физическо насилие върху лейтенант Далас. В резултат загуби равновесие и удари главата си в ръба на бюрото. В момента изглежда изпаднал в безсъзнание.

Ив смаяно я изгледа, беше неспособна да се помръдне. Пийбоди се приближи и повдигна Джес за яката. Задържа го за момент, сякаш преценяваше състоянието му. Краката му се подгъваха, очите му бяха забелени.

— Потвърждавам, че е в безсъзнание — заяви тя и без да се церемони го блъсна в креслото. — Лейтенант Далас, мисля, че вашето записващо устройство е повредено. — Тя изля кафето си върху уреда. — Ще довършим разпита с моя апарат. Ранена ли сте?

— Не. — Ив притвори очи, овладя се. — Добре съм. Разпитът приключи в 1:33. Разпитваният ще бъде закарай в болницата „Брайтмор“ за преглед и лечение. Ще бъде задържан до 9:00, разпитът ще продължи в централното полицейско управление. Полицай Пийбоди, погрижи се за линейка. Гражданинът е под арест, ще му бъдат предявени обвинения.

— Слушам, лейтенант. — Пийбоди се обърна, когато вратата между двата кабинета се отвори, и Рурк застана на прага. Изражението му ѝ подсказа, че положението ще стане напечено. Затисна с длан микрофона на записващото устройство и заговори: — Лейтенант, не мога да се свържа с болницата по комуникатора, а вашият видеотелефон може би е пострадал при падането. Разрешете ми да се обадя от друго помещение.

— Разрешавам. — Ив въздъхна и се обърна към съпруга си: — Нямах право да подслушваш.

— Грешаш, скъпа, имам. — Погледна към Джес, който се размърда на креслото и изстена. — Изглежда, всеки момент ще се свести. Спомни си, че ми обеща да ме оставиш насаме с него.

— Слушай, Рурк...

Той студено я изгледа и я прекъсна:

— Хайде, излез.

„Бедата е там, че и двамата сме свикнали да даваме заповеди, не да се подчиняваме“ — помисли си тя. Внезапно си спомни покрусеното изражение на Рурк, когато се беше отдръпнал от нея. Двамата бяха използвани, но Джес беше подложил Рурк на мъчение.

— Имаш само пет минути. Предупреждавам те, че според протокола задържаният не е претърпял значителни наранявания. Ако пристигне в болницата целият насинен, ще компрометира мен.

Той леко се усмихна, хвана я под ръка и я поведе към вратата.

— Лейтенант, имай ми доверие. Аз съм цивилизован човек. — После затвори вратата и я заключи.

Знаеше как може да причини неопишуема болка, без да остави видими белези по тялото на жертвата си.

Приближи се до креслото, повдигна Джес и го разтърси. Музикантът постепенно се окопити и очите му се фокусираха.

— Събуди ли се? — попита Рурк. — Предчувстваш ли какво ще се случи?

Струйка пот се стече по гърба на Джес. Осъзнаваше, че този човек е способен да го убие.

— Искам адвокат.

— Май се пообърка. В момента нямаш работа с ченгетата, а с мен. А аз не признавам никакви права и привилегии.

Джес преглътна и реши да опита късмета си.

— Няма да ми сториш нищо. В противен случай ще пострада милата ти съпруга.

Рурк ледено се усмихна, което накара музикантът да потръпне от ужас.

— Сега ще ти докажа, че се лъжеш, приятелю.

Без да откъсва очи от лицето на Джес, той се наведе, сграбчи пениса му и го стисна. Испита огромно удоволствие като забеляза как онзи пребледня като мъртвец и се задъха като риба на сухо. Притисна с палец гръкляна му, напълно прекъсвайки достъпа на въздух до белите му дробове, докато сребристите му очи се изцъклиха.

— Гадно е да те държат в шах, като те стискат за оная работа, нали? Представяш си как се почувствах тази вечер. — Стисна го още по-силно, после го блъсна обратно в креслото, където музикантът се сви като пребито куче. — А сега ще обсъдим няколко лични въпроса.

Ив нервно крачеше по коридора и непрекъснато поглеждаше към вратата. Знаеше, че ако Рурк е включил звукоизолиращото устройство, за нищо на света няма да чуе писъците на Джес, дори той да се дере с цяло гърло.

Божичко, ами ако го е убил? Какво ще прави тогава? Спря и притисна ръка към корема си, защото ѝ прилоша. Как можа да го допусне? Беше длъжна да защитава онзи мръсник, независимо от чувствата ѝ към него.

Решително се приближи до вратата, набра кода и раздразнено въздъхна, когато той отказа да се задейства.

— Дяволите да те вземат, Рурк! — Оказа се, че съпругът ѝ я познава прекалено добре. Без да храни особена надежда, изтича по коридора, влезе в съседния кабинет и се опита да отвори междинната врата.

Неуспешно.

Втурна се към монитора, за да провери какво става в другото помещение, но Рурк беше изключил камерата.

— Божичко, ще го убие! — Отново се спусна към вратата и с юмруци заблъска по нея. След миг като по чудо ключалката щракна. Тя пристъпи в кабинета и забеляза, че съпругът ѝ седи зад бюрото и пуши цигара.

С разтуптяно сърце Ив погледна към Джес. Беше блед като мъртвец, зениците му се бяха свили, но поне дишаше. Или по-точно хриптеше като повредена климатична инсталация.

— Както сама ще се убедиш, той е здрав и читав. — Рурк отпи от брендито си. — Убеден съм, че е започнал да проумява грешките си.

Ив се наведе и огледа Джес, който рязко се отдръпна и издаде някакъв нечленоразделен звук.

— По дяволите, какво си му направил?

Рурк си помисли, че служителката на нюйоркската полиция едва ли би одобрила триковете, които беше научил преди години, докато още контактуваше с престъпния свят.

— Нищо особено. Този тип заслужаваше много повече.

Ив се изправи и се втренчи в съпруга си. Той изглеждаше като човек, който се готви да посрещне гости или да председателства важно съвещание. Костюмът му беше без нито една гънка, косата му бе гладко сресана, а ръцете му не трепереха. Единствено погледът му издаваше онова, което ставаше в душата му.

— Изтръпвам като те гледам — прошепна тя.

Рурк внимателно постави чашата си на бюрото и промълви:

— Никога повече няма да ти причиня болка.

— Рурк... — Тя с усилие потисна желанието си да се приближи до него и да го прегърне. Реши, че моментът не е подходящ, пък и съпругът ѝ едва ли би се зарадвал на подобна проява на нежност. — Не бива да поставяш въпроса на лична основа.

— Не ме учи какво да правя.

— Лейтенант. — Пийбоди се появи на прага. Лицето ѝ беше каменно. — Линейката пристигна. Ако разрешите, ще придружа заподозрения до болницата.

— Аз ще отида.

Пийбоди скришом погледна към Рурк и забеляза, че той още наблюдава Ив, а очите му са като парченца лед.

— Лейтенант, позволете ми да отбележа, че имате по-важна работа. Гостите ви още са тук и сред тях има представители на пресата. Сигурна съм, че държите случилото се поне засега да остане в тайна. Мога да се справя и сама.

— Добре. Ще се обадя в управлението и ще уредя ареста на господин Бароу. Следващият разпит ще бъде утре сутринта в девет.

— Очаквам го с нетърпение. — Погледна към Джес и отбеляза: — Сигурно сериозно си е ударил главата при падането. Изглежда замаян, кожата му е студена и влажна. — Широко се усмихна на Рурк и добави: — Знам как се чувства.

Той се разсмя и почувства, че започва да се отпуска.

— Не, Пийбоди. Не би могла да знаеш. — Стана, приближи се до нея, обгърна лицето ѝ с длани и я целуна. — Много си красива — промълви, сетне се обърна към Ив: — Ще се погрижа за гостите. А ти не бързай, свърши си работата.

Отдалечи се, а Пийбоди остана като прикована на мястото си. Все още беше завладяна от удоволствието, което бе изпитала при допира на устните му. Докосна устните си и прошепна:

— Каза ми, че съм красива.

Ив побърза да я върне на земята.

— Задължена съм ти, Пийбоди.

— Мисля, че вече ми се отплатиха. — Тя тръгна към вратата. — Санитарите идват да вземат нашето момче. Предай на Мейвис, че беше супер.

— Господи! — Ив затвори очи. — Как ли ще реагира тя?

— На ваше място не бих ѝ го съобщила тази вечер. Нека се порадва на триумфа си. Сигурна съм, че дори когато научи новината, ще преодолее огорчението си. — Тя отвори вратата и извика на санитарите: — Пострадалият е тук. Мисля, че има леко мозъчно сътресение.

ШЕСТНАЙСЕТА ГЛАВА

Никак не ѝ беше лесно в два през нощта да получи разрешително за арест и за обиск. Най-голямо затруднение ѝ причини фактът, че нямаше конкретни улики и затова заповедта трябваше да бъде подписна от съдия. А съдиите не бяха добре настроени към ченгетата, които ги вдигат от леглото посред нощ. Още по-трудно ѝ беше да обясни на избрания от нея съдия, че иска разрешение за оглед на музикална апаратура, която в момента се намира в собствения ѝ дом.

Ето защо примирено изслуша гневната лекция на съдията, после каза:

— Прав сте, ваша милост. Но въпросът е спешен и не мога да чакам и да ви се обадя утре сутринта. Подозирам, че въпросната апаратура е предизвикала смъртта на четирима души. Нейният създател е в болницата и не мога да разчитам на самопризнанията му.

— Не е необходимо да ме убеждавате, че музиката може да убива. — Съдията презрително изсумтя. — Напълно ви подкрепям. Щуротиите дето са на мода напоследък, биха могли да убият дори слон. Ех, спомням си кумирите от младостта ми. Спрингстийн, Лайв, Култ Килърс — това беше истинска музика.

— Да, сър. — Ив забели очи. Само това ѝ липсваше — да избере почитател на класическа музика. — Заповедта за обиск ми е спешно необходима. Капитан Фийни е готов да започне огледа. Заподозреният официално призна, че е използвал апаратурата за незаконни цели. Трябва ми повече информация, за да докажа, че е виновен за смъртта на онези хора.

— Ако питате мен, въпросните апаратури трябва да бъдат забранени и унищожени. Питам се защо толкова бързате, лейтенант.

— Защото смятам да докажа, че уредът и неговият собственик са причинили смъртта на сенатор Пърли и на още трима души.

Съдията замълча, изкашля се, после заяви:

— Не искам да ви засегна, но мислите ли, че ще се справите? Този проблем комай не е лъжица за вашата уста.

— Ще се справя, сър. Затова ви моля да подпишете заповедта.

— Ще ви я изпратя. Надявам се да не сте ме обезпокоила напразно и да откриете солидни доказателства.

— Благодаря. Извинете, че... — Той затръшна слушалката. — ... ви събудих — промърмори Ив, взе комуникатора и се свърза с Фийни.

— Здравсти, Далас. — Той широко се усмихваше, лицето му беше зачервено от възбуда. — Къде се губиш, малката? Купонът току-що свърши. Пропусна нещо велико — Мейвис изпълни няколко парчета с холограма на Ролинг Стоунс. Знаеш колко обичам Джагър.

— Да, той ти е като баща. Не си тръгвай, Фийни. Имам работа за теб.

— Какво? Два след полунощ е, а жена ми... — Той намигна. — Проявява... интерес.

— Съжалявам, но ще се разминеш с това удоволствие. Рурк ще нареди да закарат съпругата ти вкъщи. Ще бъда при теб след десет минути. Ако се налага, вземи от онова лекарство за изтрезняване. Очаква ни дълга нощ.

— Да изтрезнея ли? — На лицето му се изписа обичайното печално изражение. — Досега се опитвах да се напия. Защо си се разбързала?

— Идвам след десет минути — повтори Ив и прекъсна връзката.

Свали официалната рокля и откри нови синини по тялото си. Тя се намаза с обезболяващ крем и сложи риза и панталони.

Точно след десет минути беше на терасата. Забеляза, че Рурк е успял да отпрати гостите. Дори да бяха останали обичайните досадници, които си тръгваха последни, той навярно ги беше поканил в някоя от залите, за да „освободи терена“.

Фийни седеше намръщен до опустошената шведска маса и се тъпчеше с гъши пастет. Като я видя, измърмори:

— Отрови ми вечерта, Далас. А пък жената толкова се шашна от лимузината дето я откара, че забрави за всичко останало. Мейвис се скъса да те търси. Май ти е обидена, защото не си останала да я поздравиш.

— Ще ѝ се извиня. — Портативният ѝ видеотелефон избръмча, сигнализирайки постъпването на съобщение. Ив прочете написаното на монитора и натисна копчето за принтера. — Ето и нашето разрешително.

— Разрешително ли? — Той набързо лапна един трюфел. — За какво?

Ив посочи към апаратурата на Джес.

— За това. Готов ли си да покажеш какво можеш?

Ирландецът набързо преглътна трюфела и с копнеж погледна към уреда, както мъж поглежда любимата си.

— Хайде бе! Нима ми е разрешено да си поиграя с това чудо?

Скочи и се приближи към устройството, после с благоговение го докосна.

— Сигурна ли си, че имаме позволение да декодирам заключващата система?

— Да, Фийни. Въпросът е изключително сериозен.

Ирландецът потърка ръце като касоразбивач от миналия век, който очаква да направи голям удар.

— Ама машинката си я бива. Тя е...

— Причинила смъртта на четирима души — прекъсна го Ив. — Сега ще те запозная с подробностите.

Фийни изтича да вземе от колата чантата с инструментите си и след двайсетина минути вече беше погълнат от работата си. Ив не разбираше какво си мърмори ирландецът, който ѝ даде да разбере, че не му е приятно да го наблюдава.

Тя нервно се заразхожда по терасата, после се обади в болницата и се осведоми за състоянието на Джес. Точно когато нареждаше на Пийбоди да се прибере вкъщи и да подремне няколко часа, Рурк влезе в кабинета ѝ. Наля си още малко бренди и промълви:

— Извиних те пред гостите. Обясних им, че спешно е трябвало да отидеш на работа. Всички ми съчувстваха заедно съм се оженил за ченге.

— Знаеш, че навремето се опитах да те разубедя.

Той се усмихна, но погледът му остана сериозен.

— Обяснението ми уталожи гнева на Мейвис. Иска утре да ѝ се обадиш.

— Непременно. Само не знам как ще ѝ обясня за Джес. Тя пита ли за него?

— Казах ѝ, че... внезапно му прилошало. — Жадуваше да я вземе в прегръдките си, но не смееше да я докосне. — Виждам, че изпитваш силни болки, скъпа.

— Ако още веднъж го кажеш, ще те ударя. Не ни пречи — предстои ни много работа. И запомни, че не съм от стъкло, Рурк. — Погледът ѝ го умоляваше да забрави случилото се. — Крайно време е да свикнеш.

— Ще ми бъде трудно. — Той остави чашата и пхна ръце в джобовете си. После кимна към Фийни: — Предлагам да му помогна.

— Това е работа на полицията. Нямах право да докосваш апаратурата.

Рурк мълчаливо я изгледа и в очите му проблесна насмешка. Тя тежко въздъхна, сетне заяви:

— Попитай Фийни. Той е по-старши от мен. Ако ти разреши, лично поема отговорността. Не искам да знам нищо. И без това със затрупана с работа. Трябва да изготвя куп рапорти.

Тръгна към вратата, цялото ѝ същество изразяваше раздражението ѝ. Когато Рурк я повика, тя се обърна и намръщено го изгледа.

Съпругът ѝ поклати глава и промълви:

— Не, няма нищо. — Безпомощно вдигна рамене и повтори: — Нищо.

— Забрави го, по дяволите. Започваш да ме вбесяваш! — Ив вирна глава и се отдалечи.

— Аз също те обичам — усмихнато промълви Рурк и се приближи до Фийни. — Как ти се вижда тази играчка?

— Никога не съм виждал подобно нещо! — възторжено заяви ирландецът. — Заклевам се, че този човек е гений. Само погледни системата за изображения!

Рурк свали сакото си и се залови за работа.

Ив така и не успя да подремне. За пръв път забрави предразсъдъците си и взе разрешената доза таблетки за ободряване. Те прогониха умората ѝ, а съзнанието ѝ се избистри. Сетне Ив взе душ, постави компрес с лед на подутото си коляно и реши, че по-късно ще потърси лек за синините.

Беше шест сутринта, когато отново се качи на терасата. Разглобяването на уредбата продължаваше. Кабели, чипове, дискове и

какви ли не още части бяха подредени на купчинки върху блестящия под.

Рурк, който все още носеше елегантната си копринена риза и панталоните от костюма, седеше сред тях и прилежно записваше всички данни. Беше вързал косата си на опашка, за да не му пада в очите. Лицето му беше напрегнато, а погледът му невероятно бодър за човек, който изобщо не си беше лягал тази нощ.

— Записах всичко — обърна се той към Фийни. — Сега проверявам компонентите. Знаеш ли, струва ми се, че съм виждал нещо подобно. Погледни, какво ти напомня? — Подаде записките си на ирландеца, който набързо ги прегледа и възкликна:

— Точно това ми беше необходимо! Рурк, ти си един шибан гений!

— Какъв изискан език — с леден тон отбеляза Ив.

Когато чу гласа ѝ, Фийни вдигна глава. Косата му стърчеше, сякаш беше получил токов удар. Очите му радостно проблясваха.

— Здравсти, Далас. Струва ми се, че току-що го открихме.

— Защо се забавихте толкова?

— Ама че шегаджийка! — Ирландецът отново се залови за работа.

Ив се спогледа с Рурк, който ѝ прошепна:

— Добро утро, лейтенант.

— Ти не си тук — промърмори тя и мина покрай него. — Изобщо не съм те видяла. Какво откри, Фийни?

— Това чудо има много функции — заобяснява той, настанявайки се на стола пред пулта. — Но онази, която открихме, след като проникнахме през многобройни системи за сигурност, е истински връх. — Той докосна уредбата, сякаш да я погали. — От изобретателя би излязъл страхотен служител в моя отдел. Повечето от подчинените ми не са толкова способни. Важен е творческият елемент. — Той едва сдържаше възторга си. — Фантазията на твореца превръща формулите в нещо неவிждано. А този човек е истински творец, а устройството му надминава всичко, което някога съм виждал, то е неговият триумф.

Показа ѝ записките, макар да знаеше, че тя няма да разбере абсолютно нищо, сетне продължи:

— Доста се поозорихме, докато го открием. Изобретателят е взел всички предпазни мерки: специална парола, кодово устройство, задействащо се от гласа му и от дланта му, плюс допълнителни охранителни системи. Преди около час за малко щяхме да загинем, нали, Рурк?

Рурк се изправи и пяхна ръце в джобовете си.

— Никога не съм се съмнявал в теб, капитане.

— Добре го каза. — Фийни се ухили. — За разлика от теб, момче, аз непрекъснато се молах да останем здрави и читави. Въпреки това нямам нищо против да бъда взривен в компанията на човек като теб.

— Чувствата ни са взаимни.

— Ако сте приключили с размяната на комплименти, ще ми обясните ли какво сте открили?

— Скенер. Най-сложният, който съм виждал, с изключение на онзи, използван от полицията за задължителните тестове.

Въпросните тестове бяха процедура, която всички полицаи мразеха и на която биваха задължително подлагани, когато обстоятелствата ги принуждаваха да убиват.

Фийни продължи обясненията си.

— Към личното досие на всеки служител в нюйоркската полиция е приложена снимка на мозъка му, но при теста се извършва сканиране с цел откриване на увреждания и аномалии, които биха подтикнали към убийство. Снимката се сравнява с онази към досието, сетне субектът бива изпратен във виртуална реалност, за основа на която са послужили данните от сканирането. Преживяването е доста неприятно. — Той потръпна. Случило му се беше само веднъж, но се надяваше никога повече да не бъде подлаган на тази процедура.

— Значи Джес е успял точно да наподоби или да имитира процеса — намеси се Ив.

— Според мен дори е внесъл известни подобрения. — Фийни посочи към многобройните дискове. — В тях се съдържа информация за мозъчните вълни на много и различни хора. Няма да е трудно да ги сравним с мозъчните снимки на жертвите и да проверим дали съвпадат.

— Гениално — прошепна тя като на себе си.

— Точно така. И същевременно много опасно. Нашето момче е направило нововъведения в елементите, определящи настроението. Свързал ги е с ноти и акорди. Разбираш ли, избира някаква мелодия, после променя тоналността ѝ, вследствие настъпва рязка промяна в реакциите, в несъзнателните импулси на набеязаните жертви.

— Накратко — прониква в подсъзнанието им.

— Нещо такова. Използвал е технологии, прилагани в медицината, които не познавам добре. Сексуалните желания са неговата „специалност“. Имам още малко работа по устройството, но вече съм сигурен, че нашият човек е програмирал мозъчните вълни, включвал е уреда за променяне на настроението и по този начин е въздействал на съзнанието на дадена личност.

— И е подтиквал към самоубийство.

— Трудно е да се каже на този етап, Далас. Засега съм сигурен, че е упражнявал внушения. Естествено, ако някой е решил да сложи край на живота си, устройството би го подтикнало да го стори. Но не съм уверен, че би накарало хората да реагират по начин, който напълно противоречи на характера им.

— Двама загинаха, като се хвърлиха от голяма височина, един се обеси, а друг преряза вените си — нетърпеливо му напомни тя. — Може би дълбоко в подсъзнанието на всички ни е заложена склонност към самоубийство. А устройството на Джес я стимулира.

— За това трябва да попиташ доктор Майра. Ще продължа работата си, след като закусим.

Ив се опита да прикрие раздразнението си и въздъхна.

— Добре. Благодаря ти, че се справи толкова бързо и съжалявам, че прекара безсънна нощ. Но друг изобщо нямаше да се справи.

— Вярно, че съм най-добрият в тази област. Но и съпругът ти разбира от техника. Мога да го направя отличен специалист, ако някой ден реши да зареже досадния живот на богатите.

— Благодаря за предложението. — Рурк се усмихна. — Знаеш къде се намира кухнята, нали? Програмирай автоготвача или помоли Съмърсет да ти приготви любимата ти закуска.

— Значи ще хапна истински яйца! — радостно възкликна ирландецът. Протегна се и ставите му изпукаха. — Да кажа ли на Съмърсет да приготви закуска и за вас?

— Започвай, ние ще дойдем след малко. — Рурк изчака, докато Фийни се отдалечи, подсвирквайки си при мисълта за бъркани яйца и палачинки със сладко от къпини. Сетне се обърна към Ив: — Знам, че нямаш време.

— Имам достатъчно, за да те изслушам, щом имаш да ми казваш нещо важно.

— Тогава чуй ме. — Никога досега не се беше чувствал толкова смутен. — Преди малко Фийни спомена, че устройството подтиква към определени постъпки само хора, които са склонни към тях.

Ив моментално го разбра накъде бие и побърза да го прекъсне:

— Рурк...

— Не, позволи ми да се доизкажа. Снощи ми каза, че те е изнасилил друг човек, не истинският Рурк. Греша, скъпа. До неотдавна живееш в различен свят и още не съм го забравил. Бях момче от бордеите и се промених, защото го желях. И защото имах възможност. Помогнаха ми парите и стремежа да бъда различен от грубоватия ми, вечно пиян баща. Но Рурк от миналото още живее в мен. Онова, което се случи снощи, ми напомни жестоката истина.

— Нима искаш да те обсипя с обвинения, да те намразя?

— Не. Искам да разбереш страховете ми. Та нали в жилите ми тече кръвта на човек, който всяка нощ изнасилваше по някоя уличница.

— Същото се отнася и за мен.

Той занемя и се втренчи в нея, после прошепна:

— Господи, изобщо не ми беше хрумвало.

— И аз се страхувам. Събуждам се посред нощ и се питам какво ли чудовище дреме в съзнанието ми. Тази мисъл непрекъснато ме преследва. Когато дойдох при теб, знаех как си живял, известно ми беше, че многократно си нарушавал законите. И все пак се омъжих за теб. — Въздъхна и продължи: — Обичам те. Никога не го забравяй. Не искам да чувам нито дума повече за случилото се снощи... А сега да отидем да закусим, преди Фийни да е изял всичките яйца.

Обърна се, но преди да се запъти към вратата, Рурк застана пред нея. Обгърна лицето ѝ с длани и я целуна толкова нежно, че гърлото ѝ се сви и сърцето ѝ се разтуптя още по-силно. След миг успя да прошепне:

— Така е по-добре.

— Много по-добре. Ти си моята „гра“.

— Моля? — Тя смръщи вежди. — И това ли е галска дума?

— Да. — Рурк вплете пръсти в нейните, повдигна ръката ѝ и я целуна. — Означава „любов“.

— Звучи прекрасно.

Рурк въздъхна. Години наред се бе опитвал да забрави миналото, а сега то изплуваше в паметта му чрез думи и жестове.

— Не позволявай на спомените да те натъжават — прошепна Ив.

— Не съм тъжен, просто се замислих. — Стисна ръката ѝ и добави: — Позволи ми да те заведа на закуска, лейтенант.

— Не мога да устоя на любезното предложение. Дано Фийни не е излапал всички палачинки.

Докато се подготвяше за втория разпит на Джес Бароу, Ив си каза, че с право избягва да взема лекарства. Колкото и да бяха безвредни, винаги я караха да се чувства странно. Въпреки че изпитваше необичаен прилив на енергия, тя знаеше, че всъщност е на границата на пълното изтощение. Все едно беше нахлузила маска на ухилен клоун върху пребледняло от умора лице.

— Надявам се да си успяла да си поотпочинеш, Пийбоди — обърна се тя към сътрудничката си, която бодро влезе в помещението за разпит.

— Да, лейтенант. Преди да дойда тук, минах през кабинета ви и се информирах за случилото се по време на отсъствието ми. Между другото, имате съобщение от командира, който моли да му се обадите, и две — от Надин Фарст. Мисля, че е надушила нещо.

— Надин ще почака. Ще се свържа с командира при първа възможност. Разбираш ли от бейзбол?

— Две години играх в отбора на полицейската академия.

— Тогава ще разбереш инструкциите ми. Когато ти подам топката, задържай я, после ми я връщаш. Ще я разиграваме по този начин, докато Фийни се включи.

Пийбоди любопитно я изглежда.

— Не знаех, че се интересувате от този спорт.

— Имам много скрити таланти. Изпълнявай инструкциите ми, за да хванем натясно този мръсник. — Нареди да доведат задържания и добави: — Дано не поиска адвокат, иначе ще трябва да действаме по-

предпазливо. Мисля, че е прекалено самоуверен и отначало ще откаже защитник.

— Падам си по самоуверените мъже, но май в този случай ще забравя пристрастията си.

— Този тип е не само наперен, ами и хубавец — промърмори Ив и се отдръпна, за да влезе задържаният. — Как си, Джес? Струва ми се, че днес се чувстваш по-добре.

Музикантът беше успял да се съвземе и бе готов да се съпротивлява.

— Бих могъл да те обвиня в безпочвено упражняване на насилие, но няма да го направя. И без това скоро ще станеш за смях на всички полицаи в Ню Йорк.

— Очевидно си по-добре. Седни. — Тя се приближи до масичката, включи записващото устройство и задиктува: — Разпитът се провежда от лейтенант Ив Далас със сътрудничеството на полицаи Дилия Пийбоди. 8 септември, 2058 година, 9:00 часът. Разпитваният се нарича Джес Бароу, файл С-19305. Моля, кажи името си за протокола.

— Джес Бароу. Радвам се, че си успяла да го запомниш.

— Потвърждаваш ли, че преди първия разпит те уведомих за правата ти?

— Да — отвърна той, а мислено добави: „Но не можах да се възползвам от тях“. Намести се на стола и потръпна. Болката между краката му беше непоносима, сякаш пулсираше развален зъб.

— Желаш ли да се възползваш от правото си на защитник?

— Не ми трябва никакви адвокати. Сам мога да се защитавам.

— Тогава да започваме. — Ив седна, преплете пръсти и се усмихна. — По време на първия разпит ти призна, че си конструирал и използвал устройство, което оказва влияние върху мозъка и поведението на човека.

— Не съм използвал абсолютно нищо.

— Въпрос на тълкуване. Отричаш ли, че снощи, по време на празненството в дома ми, си използвал програма, която е въздействала на подсъзнанието на Рурк?

— Миличка, ако мъжът ти е запретнал полата ти и те е изчукал, това си е лично твоя работа.

— Точно така. — Трябваше да изтръгне признанието му за онова, което беше причинил на Рурк. Сетне задачата ѝ щеше да бъде

много по-лесна. — Пийбоди, може би Джес не знае какво е наказанието за неверни показания, дадени по време на официален полицейски разпит.

— Присъдата е до пет години строг затвор — изрецитира Пийбоди. — Да пусна ли записа от първия разпит, лейтенант? Може би паметта на задържания му изневерява поради нараняването, което получи, когато се опита да упражни насилие върху служител на полицията.

— Насилие ли? Какви ги дрънкаш, малката? — озъби се той. — Не си въобразявай, че номерата ти ще минат. Шефката ти ме удари, без да съм й дал никакъв повод, после позволи на онова мръсно копеле Рурк да ме... — Сепна се и млъкна, спомняйки си предупреждението на съпруга й и нечовешката болка, която се беше разпростряла като гореща вълна из цялото му тяло.

— Искаш ли да подадеш официално оплакване?

— Не. — Ситни капчици пот блестяха по лицето му и Ив се запита какво ли му е причинил Рурк. — Снощи не бях на себе си. Изгубих контрол. — Пое си дълбоко въздух и продължи: — Разбери, аз съм музикант. Гордея се с музиката си, с постиженията си. Лаская се от мисълта, че онова, което правя, въздейства на хората. Може би самохвалните ми изказвания са те накарали да добиеш погрешно впечатление за характера на работата ми. Не мога да си обясня защо беше необходимо да ме арестуваш и да вдигааш толкова шум. — Той отново се усмихна и разпери красивите си ръце. — Не познавам хората, за които ми говореше снощи. Разбира се, че съм чувал за някои от тях, но не ги познавам лично, нито съм ги подтикнал да посегнат на живота си. По принцип съм противник на самоубийството. Мисля, че и без това животът е прекалено кратък. Приемам, че е станало някакво недоразумение и съм готов да забравя случилото се.

Ив се облегна назад на стола си и се обърна към сътрудничката си:

— Пийбоди, той е готов да забрави случилото се.

— Много благородно от негова страна, лейтенант. Смятам, че постъпва разумно при дадените обстоятелства. Законът предвижда строги наказания за онези, които нарушават личните свободи на гражданите. Като утежняващо вината обстоятелство ще бъде приет фактът, че господин Бароу е създал и използвал устройство, оказващо

влияние върху подсъзнанието. Според мен нашият мил събеседник го очакват минимум десет години в дранголника.

— Нямайте никакви доказателства, следователно не можете да ми представите обвинение.

— Давам ти възможност да ни сътрудничиш, Джес. Съдиите са по-благосклонни към престъпниците, които са направили пълни самопризнания. Готова съм в присъствието на свидетели да се откажа от гражданското дело, което със съпруга ми имаме право да заведем срещу теб, при условие, че се признаеш за виновен по другите обвинения. Имаш на разположение трийсет секунди.

— Нямаш никакви доказателства. — Той се приведе към нея. — И аз имам влиятелни хора зад гърба си. Какво ще се случи с кариерата ти, ако разглася всичко чрез телевизията и пресата?

Ив не отговори, а продължи да го наблюдава, после хвърли поглед към часовника, монтиран в записващото устройство.

— Предложението е отхвърлено. Пийбоди, покани капитан Фийни.

Ирландецът влезе усмихнат до уши, носеше папка и някакъв диск. Постави диска на масата и протегна ръка на Джес.

— Приятно ми е да се запозная с вас. Никога не съм виждал толкова свършен уред.

— Благодаря. — Музикантът засия и топло стисна ръката му. — Обичам работата си.

— О, личи си. — Фийни се настани удобно на най-близкия стол. — От години не съм изпитвал такова удоволствие, каквото ми достави разглобяването на уредбата.

При други обстоятелства реакцията на Джес би била комична. Усмивката му помръкна, на лицето му се изписа изумление, заменено от ярост.

— Как си посмял да докоснеш апаратурата ми? Кой ти даде това право? Ще те смажа! Ще те унищожа!

— За протокола: обвиняемият е прекалено възбуден — невъзмутимо продиктува Пийбоди. — Заплахите му срещу капитан Фийни не бива да се приемат буквално.

— Поне засега — засмяно добави ирландецът. — Мери си приказките, приятелче. Има опасност нервите ни да не издържат. А сега на въпроса. Възхитен съм от предпазните системи на

устройството ти. Поиграх си, докато ги заобиколя. Е, не се обиждай, когато съм започнал да се занимавам с компютри, още не си бил заченат. Този персонален мозъчен скенер е истински шедьовър. Предполагам, че обхватът му е около два метра. Отлично постижение за подобно почти миниатюрно устройство.

— Лъжеш! — Гласът на Джес трепереше. — Блъфираш! Невъзможно е да си преодолял предпазните системи.

— Признавам, че трите допълнителни системи ме накараха да се поизпотя. Играх си близо час с втората, но последната беше фасулска работа. Навярно не си предполагал, че ще бъде необходима.

— Провери ли какво има на дисковете, Фийни? — попита го Ив.

— Започнах, но ми предстои още много работа. Предположението ти се потвърди, Далас. Няма файл на Рурк, защото не е полицейски служител. Но открих твоя и на Пийбоди. В момента проверявам информацията за хората, които те интересуват. — Той отново се усмихна на Джес. — Създал си нещо фантастично. Сърцето ми се къса при мисълта, че ще се наложи да го унищожим.

— Не! — изкрещя музикантът, изпаднал в паника. Дори очите му се бяха насълзили от мъка. — Вложил съм в него всичко, което притежавам. Не само пари, а време, труд, енергия. Работих цели три години без прекъсване. Имате ли представа какво може да се постигне с това устройство?

— Обясни ни, Джес — меко каза Ив. — С удоволствие ще те изслушаме.

СЕДЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

Отначало Джес Бароу говореше колебливо, често прекъсваше разказа си и мълчеше по няколко минути. Разказа за проучванията и за експериментите си, за огромния си интерес към влиянието на външните стимули върху мозъка. Както и към промяната на чувствата по технологичен начин.

— Дори не подозираме на какви удоволствия или изтезания можем да подложим някого — продължи той. — Искях да проникна под повърхността на съзнанието, в мечтите, желанията и страховете на хората. Целият ми живот е бил подчинен на музиката, тя ме кара да изпитвам страст, радост, тъга. Питам се какво ли ще бъде, ако проникнеш в съзнанието и го използваш за изследванията си.

— И ти си се посветил на тази цел — намеси се Ив.

— Да. Отдавна работя върху проекта, но през последните три години усъвършенствах дизайна и проведох многобройни експерименти. Вложих всичките си пари в проекта. Сега не ми е останало почти нищо. Затова ми беше необходим спонсор. Спрях се на Рурк.

— А Мейвис използва, за да се добереш до него.

— Слушай. — Той потърка лицето си и отново отпусна ръцете си на масата. — Харесвам Мейвис, в нея има жар и плам, тя е необикновена. Признавам, че щях да я използвам дори ако беше безличен дроид. Не съм ѝ причинил нищо лошо, напротив, повдигнах самочувствието ѝ. Когато се запознахме, тя беше напълно отчаяна. Умело се прикриваше, ала беше загубила доверие в способностите си поради онова, което ѝ се бе случило. Аз само я тласнах в правилна посока.

— По какъв начин?

Джес се поколеба, очевидно реши, че не бива да увърта.

— Ами... чрез подсъзнанието ѝ. Мейвис трябва да ми бъде благодарна. Освен това доста поработих върху гласа ѝ, шлифовах

изпълненията ѝ, без да ѝ отнема самобитността. Не можеш да отречеш, че е по-добра от всякога.

— Използвал си я за експериментите си — изсъска Ив — без нейно знание или разрешение.

— Преувеличаваш. Не се отнасях с нея като с дроид, предназначен за опити. Вече бях усъвършенствал системата. — Обърна се към Фийни. — Нали ще потвърдите, че устройството е съвършено?

— Така е. Но това не означава, че е законно.

— По дяволите, едно време зачеването ин витро, генното инженерство и проституцията също са били забранени от закона. Оттогава разбиранията значително са еволюирали, но сякаш още сме в ранното средновековие, човече! Моето изобретение ще ни позволи да превърнем сънищата в реалност.

— Не всеки желае това! — гневно възкликна Ив. — Какво право имаш да ни натрапваш волята си?

— Добре, добре. — Той вдигна ръка. — Възможно е да съм се поувлякъл. Но при вас с Рурк само подсилих онова, което беше в мислите ви. Мисля, че не можеш да се оплачеш от резултата. Вторият път въздействах на паметта ти, откряхнах няколко заключени врати. Исках да се убедя, че скенерът действа безотказно, за да отида при Рурк с предложение за съвместна работа. Колкото до онова, което се случи снощи... — Замълча, осъзнавайки, че се е провалил. — Снощи се увлякох. Изпълненията на живо ми действат като наркотик. Допуснах неволна грешка. — Отново опита да очарова Ив с усмивката си. — Повярвай ми, експериментирал съм устройството върху себе си. Не се наблюдават никакви странични, дълготрайни ефекти. Само настроението временно се променя.

— Според твоето желание.

— Това е новаторското в изобретението ми. Чрез стандартните уреди не може да се упражнява подобен контрол. А пък аз мога да „включвам“ и „изключвам“ настроението. Само пожелай и ще изпиташ желание да се любиш или сексуално задоволство, еуфория, меланхолия, прилив на енергия или умора.

— Или пък да сложиш край на живота си.

— Не. — Джес поклати глава. — Това е опасна игра.

— Но всичко за тебе е игра, нали? Натискаш бутоните и хората се подчиняват на волята ти. Ти си електронен бог.

— Забравяш най-същественото — настоя музикантът. — Знаеш ли колко хора биха платили огромни суми за възможността да променят чувствата според желанието си?

Ив отвори папката, която беше донесъл Фийни. Извади снимките, на които четиримата мъртъвци бяха фотографирани в моргата. Побутна ги към Джес и попита:

— Какво са чувствали тези хора? Какво си ги накарал да изпитат, та са се самоубили с усмивка на уста?

Джес пребледня като мъртвец, очите му се изцъклиха, после той стисна клепачи.

— Не! Не! — изкрещя, преви се на две и повърна.

— За протокола: заподозреният е временно неразположен — издиктува Пийбоди. — Да повикам ли лекар, лейтенант?

— Да, за бога — прошепна Ив, без да откъсне очи от Джес, който продължаваше да се превива. — Прекъсваме разпита в 10:15. Край на записа.

— Това момче има страхотен мозък и слаб стомах. — Фийни наля чаша вода и я подаде на музиканта. — Хайде, изпий няколко глътки и опитай да се успокоиш.

От очите на Джес се стичаха сълзи. Ръцете му трепереха толкова силно, че ирландецът трябваше сам да поднесе чашата към устните му.

— Не можете да ме обвините за това — едва успя да изрече.

— Ще видим. — Ив направи път на санитаря, който беше дошъл да откара Джес в лечебницата. — Задушавам се — промърмори тя и побърза да излезе.

— Почакай, Далас. — Фийни се втурна след нея и остави Пийбоди да инструктира чистачите дроиди и да прибере снимките в папката. — Трябва да поговорим.

— Да отидем в моята канцелария. — Тя тихо изруга. Болката в коляното ѝ започваше да се усилва. Трябваше да смени специалния леден компрес.

— Чух, че вчера доста си пострадала при опита за обир на обменното бюро. — Фийни съчувствено зацъка с език, докато я гледаше как куцука по коридора. — Беше ли на лекар?

— Ще отида по-късно. Сега нямам време. Ще оставим онзи боклук да се съвземе, после отново ще го притиснем. Още не се е сетил да поиска адвокат, но и това ще стане. Ала и Господ не ще може да му помогне, когато сравним записите на дисковете с мозъчните вълни на жертвите.

— Точно в това е проблемът. Седни — посъветва я той, когато влязоха в канцеларията.

— Коляното ми е натъртено и ме боли повече, когато седя. Какъв е този проблем? — попита и отиде да налее кафе.

— Нищо не съвпада. — Печално я изглежда, когато тя рязко се извърна. — Вярно, че нямаме снимка от аутопсията на Дивейн, но взех разпечатката от последния ѝ задължителен медицински преглед. Нищо не съвпада, Далас.

Ив тежко се отпусна на стола. Нямаше смисъл да го пита дали не е сгрешил, Фийни беше известен със своята прецизност.

— Тогава е скрил именно тези дискове. Имаме ли разрешително за обиск на студиото и на жилището му?

— В момента се претърсват от нашите хора. Още не са ме информирали.

— Може би има таен сейф в някоя банка. — Тя затвори очи. — По дяволите, защо да ги пази, след като е убил тези хора? Възможно е да е унищожил дисковете. Джес е арогантен, но не е глупав. Знае, че тези дискове са най-сериозната улица срещу него.

— Да предположим, че си права. Но може би ги е запазил за спомен. Непрекъснато се удивявам на какво са способни хората. Спомняш ли си за онзи тип дето беше нарязал жена си на парчета? Знаеш ли, че беше запазил очите ѝ. Държеше ги в музикална кутийка.

— Да, спомням си. — Ив разтърка слепоочията си, питайки се какво е причинило силното ѝ главоболие. — Е, може би ще имаме късмет. Но дори да не открием точно тези дискове, имаме достатъчно доказателства. И шанс да го накараме да си признае.

— Притеснявам се, Далас. — Фийни бръкна в джоба си и извади пакетче захаросани бадеми. — Чувствам, че нещо не е наред.

— Какво искаш да кажеш? Нали разобличихме Джес.

— Да, но нямаме никакви доказателства, че е извършил убийство. — Ирландецът замислено задъвка захаросаната ядка. — Човекът, който е изобретил уреда е гений, макар и с изкривена

психика. Но в него има нещо детинско, за него всичко това е игра, която може да му донесе огромна печалба. Но мисля, че е неспособен да убива.

— Защищаваш го, защото си влюбен в апаратурата му.

— Позна — призна Фийни без капчица смущение. — Но Джес е слабохарактерен. Обясни ми какво би могъл да спечели като убива хора?

— Не си ли чувал за наемните убийци?

— Тази професия изисква смелост и здрави нерви, а нашият приятел не може да се похвали нито с едното, нито с другото. И какъв мотив има? Може би е избирал напосоки жертвите си? Най-важното е, че обхватът на уреда му е малък. Следователно би трябвало лично да присъства, когато онези хора са се самоубивали. Само се убеди, че не е припарвал до небостъргача „Татлър“.

— Той спомена за дистанционно управление.

— Уредът действително може да се управлява от разстояние, но не и в тази му функция.

Ив тежко въздъхна.

— Отчайваш ме, Фийни.

— Не, просто размишлявам на глас. Ако действително е виновен за смъртта на онези хора, би трябвало да има съучастник. Или по-малко устройство.

— Възможно ли е то да бъде монтирано в очила за виртуална реалност?

Предположението ѝ го заинтригува и печалните му очи проблеснаха.

— Не съм сигурен. Ще ми трябва време да проверя.

— Направи всичко възможно, Фийни. Ако не успеем да притиснем Джес до стената, ще се размине с обвинението в убийство. Това, че ще лежи двацетина години в затвора, изобщо не ме успокоява. Сигурна съм, че ще се съгласи да бъде прегледан от психиатър. Ще се съгласи на всичко, само и само да отърве кожата. Може би Майра ще успее да го изобличи.

— Още днес го изпрати при нея. А междувременно се погрижи за себе си. Прибери се вкъщи и поспи няколко часа. Ако караш по този начин, скоро не ще можеш да се държиш на краката си.

— Може би ще те послушам. Ще се обадя на Майра и ще съгласувам прегледа с Уитни. Дано съзнанието ми да се проясни. Имам чувството, че пропускам нещо важно.

За пръв път Съмърсет не я посрещна на прага с характерното си надменно изражение. Ив се промъкна в къщата като крадец и накуцвайки се изкачи по стълбата. Съблече се в движение и въздъхна от удоволствие, когато се просна на леглото.

Изминаха десет минути, но сънят не идваше. Отчасти причината беше в болките, ала очевидно още беше под въздействието на стимулиращите таблетки. Чувстваше, че няма да заспи.

Мислено се опитваше да сглоби мозайката, докато накрая в съзнанието ѝ настъпи бъркотия от хипотези и факти. Каза си, че ако не си отпочине, не ще успее да обясни теорията си на доктор Майра.

Запита се дали да не вземе горещ душ. Внезапно ѝ хрумна чудесна идея — да поплува в басейна. Скочи от леглото и грабна хавлията си. Реши да вземе асансьора, за да избегне евентуална среща със Съмърсет. Когато се озова в солариума, захвърли хавлията и гола пристъпи към басейна, наподобяващ лагуна, около който бяха засадени великолепни цветя. Уханието им изпълваше въздуха. Тя потопи ръката си във водата и установи, че е приятно топла. Седна на първото стъпало и натисна бутоните на пулта, чрез които се задействаше уредът за хидромасаж. Когато водата забълбука, тя понечи да натисне друг бутон, после се отказа — в момента изобщо не ѝ се слушаше музика.

Отпусна се в басейна и с облекчение си помисли, че е сама и няма кой да чуе как стене от удоволствие, когато пулсиращата вода започна да облекчава болката ѝ. Дълбоко вдъхна аромата на цветята и притвори очи.

Усети как умората напуска тялото ѝ. Зарече се никога повече да не взема лекарства. По-добре да идва тук — водата правеше чудеса. Обърна се по корем и заплува — отначало бавно, докато мускулите ѝ се отпуснаха. Надяваше се чрез физическото натоварване да преодолее въздействието на стимуланта.

Когато устройството за хидромасаж се изключи автоматично, тя заплува по-бързо, стрелна се към дъното, сетне изскочи на

повърхността с вик на удоволствие.

— Плуваш като риба.

Ив инстинктивно посегна към оръжието си, но в миг осъзна, че е гола. Стисна клепачи, за да проясни погледа си и съзря Риана.

— Знам, че изразът е банален. — Червенокосата се приближи до ръба на басейна. — Но е точен. — Събу обувките си, седна и спусна краката си във водата. — Нали нямаш нищо против?

— Не. — Ив не се смяташе за прекалено свенлива, но се потопи по-дълбоко. Мразеше да я виждат гола. — Рурк ли търсиш?

— Всъщност току-що бях в кабинета му. Двамата с Уилям още са там. Тръгнах си по-рано, защото имам час при фризьора. — Тя докосна разкошните си къдрици. — Косата ми е ужасна. Съмърсет ме осведоми, че си тук и реших да ти се обадя.

Ив мрачно се усмихна — все пак не беше успяла да се изплъзне от зоркия поглед на своя враг. Обърна се към Риана и измърмори:

— Имам малко свободно време и реших да поплувам.

— Какво вълшебно място е този солариум. Рурк има великолепен вкус, нали?

— Съгласна съм.

— Искях да ти благодаря за прекрасното празненство, беше незабравимо. Съжалявам, че не успяхме да си поговорим, ти беше заета с гостите, после спешно те повикаха на работа.

— Такава ми е професията, пък и не съм свикнала със светските събирания. Боя се, че съм лоша домакиня — заяви Ив, питайки се как да се добере до хавлията си, без да изглежда пълна глупачка.

Риана се наведе и загреба вода с шепата си.

— Надявам се, че не се е случило нищо... ужасно.

— Нямаше смъртен случай, ако питаш за това. — После насила се усмихна, осъзнавайки, че е доста рязка с гостенката. Трябва да се постарее да бъде по-учтива. — Всъщност се добрах до важни улики. Арестувахме заподозрения.

— Радвам се. — Риана любопитно я изглежда. — Свързано ли е разкритието със самоубийствата, за които говорихме преди известно време?

— В момента това е служебна тайна.

Червенокосата се усмихна.

— О, разбира се. Знаеш ли, доста мислих върху онова, което ми каза тогава. Този... случай, както го наричате вие, може да послужи за написването на научен труд. Напоследък бях прекалено заета, но въпросът много ме заинтригува. Надявам се, че когато разследването приключи, ще ми съобщиш всички подробности.

— Може би, но не съм сигурна кога ще стане това. — Внезапно ѝ хрумна, че Риана е специалистка в своята област и че би могла да потърси помощта ѝ. — В момента заподозреният е подложен на психиатричен тест. Занимавала ли си се с оценка на поведението и характера?

— Разбира се, но моите изследвания са с различен аспект от тези на доктор Майра. Би могло да се каже, че са като двете страни на монета. Възможно е да достигнем до еднакви заключения, но двете използваме различни методи.

— Може би ще се наложи да получа още една независима експертна оценка — замислено промълви Ив и изгледа Риана. — Имаш ли разрешение за достъп до секретна информация?

— Да, по една случайност. — В очите на червенокосата проблесна любопитство. — Разрешителното ми е за четвърто ниво, клас Б.

— Да допуснем, че шефът го уважи. Би ли се съгласила да работиш като временен консултант на полицията? Гарантирам ти почти денонощна работа и мизерно заплащане.

— Кой би устоял на подобно примамливо предложение? — Риана се засмя и отметна разкошната си коса. — Радвам се на възможността да се разнообразя. Лабораторната работа ми е дошла до гуша. Уилям обича да се занимава със своите компютри, но аз предпочитам контакта с хората.

— Може би ще ти се обадя. — Ив си каза, че е глупаво да се крие под водата и престорено небрежно се изкачи по стъпалата на басейна.

— Знаеш къде да ме намериш... Господи, какво се е случило? — Червенокосата побърза да се изправи. — Цялото ти тяло е в синини.

— Рисковете на професията. — Сграбчи една от големите хавлиени кърпи, подредени до ръба на басейна, и понечи да се загърне. Риана ѝ попречи.

— Момент. Чакай да погледна. Изобщо не си била на лекар. — Тя докосна бедрото на Ив.

— Какво ти влиза в работата?

— О, не се прави на дете — нетърпеливо я смъмри червенокосата. — И престани да се въртиш. Освен че съм жена и не бива да се смущаваш от мен, аз съм и дипломирана лекарка... Коляното ти е в ужасно състояние.

— Поставих му специален компрес с лед. Отокът започва да спада.

— Сигурно е бил колкото балон. Защо не си отишла в болница или поне в поликлиника?

— Защото мразя всички здравни заведения. Освен това нямам време.

— Сега имаш. Лягай на масата за масаж. Ще взема портативната аптечка от колата. Връщам се веднага.

— Много мило от твоя страна. — Ив повиши глас, защото червенокосата вече се отдалечаваше. — Не си прави толкова труд заради някакви синини.

— Дано не си си счупила тазобедрената става — промърмори Риана и се качи в асансьора.

— Много ме зарадва, сега се чувствам много по-добре. — Примирено въздъхна, облече хавлията и с нежелание се запъти към специалната маса, поставена под арка, обвита с красиви пълзящи растения. След няколко минути Риана се върна с кожено куфарче.

„Колко е грациозна“ — помисли си Ив, а на глас изрече:

— Нали имаш час при фризьора?

— Обадох се и го промених. Легни по гръб, първо ще се погрижа за коляното ти.

— Взимаш ли допълнителна такса за посещения по домовете?

Червенокосата леко се усмихна и отвори куфарчето. Ив надникна вътре и побърза да извърне глава. Господи, колко мразеше всякакви лекарства!

— Тази визита е безплатна. Радвам се на възможността да лекувам живо същество. От две години се занимавам само с дроиди.

— Сега вече съм напълно спокойна. — Ив затвори очи, а Риана извади мини скенер и прегледа коляното ѝ. — Защо се занимаваш с лабораторна работа, след като не ти допада?

— Хм... няма счупване, което ме радва. Но възпалението е сериозно. — Тя отново бръкна в куфарчето. — Колкото до

лабораторната работа, Рурк е отчасти причина за решението ми. Предложи на двамата ни с Уилям толкова щедро възнаграждение, че не можахме да му устоим. Рурк знае как да изиграе картите си.

Ив изненадано възкликна, когато усети нещо леденостудено върху коляното си, после иронично промърмори:

— Да, тази негова способност ми е до болка позната.

— Той знаеше за големия ми интерес към моделите на поведение и въздействието на стимулаторите. Възможността да създам нови технологии, да разполагам с неограничени средства за експерименти, беше невероятно примамлива. Дори от суета не бих отказала да участвам в създаването на нещо ново, което положително щеше да има успех, щом беше замислено от Рурк.

Ив осъзна, че не е трябвало да затваря очи. Имаше усещането, че се носи във въздуха. Пулсиращата болка в бедрото ѝ понамаля. Риана намаза и рамото ѝ с някакъв крем, който сякаш разхлади кожата ѝ. Ритмичните движения на пръстите ѝ действаха успокояващо.

— Имам среща след два часа — промълви Ив като в полусън.

— Имаш време, почини си. — Риана отстрани лапата и със задоволство забеляза, че отокът е спаднал. — Ще повторя процедурата, после отново ще сложа компрес с лед. Предупреждавам те, че дълго време при преумора ще изпитваш болка. Моят съвет е няколко дни да не се движиш много.

— Да. Няма да се движа.

— Кой те подреди така? Човекът, когото арестува снощи ли?

— Не. Той не ми създаде никакви проблеми. Мръсник такъв! — Тя сви вежди и между тях се образува едва видима бръчица. — Но нямам улики срещу него.

— Сигурна съм, че ще откриеш. Ти си изключително предана на професията си. Видях по телевизията как с риск за живота си застана на перваза на покрива до Съриз Дивейн.

— Всичко беше напразно. Не успях да я спася.

— Да, знам. — Риана продължи да я разтрива с обезболяващ крем. — Представям си какво си изпитала, след като самата аз изтръпнах от гледката. Видяла си изражението ѝ и погледа ѝ миг преди да се хвърли от покрива.

— Тя се усмихваше.

— Забелязах.

— Искаше да умре.

— Нима?

— Каза ми, че е прекрасно. Че това е най-върховното изживяване.

Риана чувстваше удовлетворение, че е помогнала на Ив според възможностите си. Разстла друга кърпа върху Ив и замислено проговори:

— Някои хора вярват, че смъртта е най-прекрасното преживяване. Независимо от напредъка на медицината и на технологиите хората си остават смъртни. И тъй като рано или късно ще умрем, по-добре е да очакваме с радост края си, отколкото да се страхуваме от него.

— Според мен трябва докрай да се борим със смъртта.

— Не всеки има воля и желание за борба. Някои умират с радост, други се съпротивляват. Но краят е еднакъв за всички. — Тя повдигна ръката на Ив и машинално измери пулса ѝ.

— Някой я бе накарал да скочи от небостъргача. Това означава, че Съриз е била убита и че аз трябва да открия престъпника.

— Гледай да поспиш. Ще помоля Съмърсет да те събуди навреме, за да не закъснееш за срещата.

— Много благодаря.

— Няма защо. — Тя докосна рамото на Ив. — Нали сме приятелки.

Още няколко секунди наблюдава Ив, сетне погледна часовника си, украсен с диаманти. Трябваше да побърза, за да не пропусне отново часа си, но преди това трябваше да свърши още нещо.

Прибра всичко в куфарчето. Постави на масичката тубичка с обезболяващ крем и забързано се отправи към асансьора.

ОСЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

Ив нервно крачеше из кабинета на доктор Майра. Беше пъхнала ръце в джобовете си, а главата ѝ беше наведена като на бик, който се готви да прободe някого.

— Нищо не разбирам! Как е възможно изследванията ти да показват, че е неспособен на убийство? Успях да го накарам да си признае, че е прониквал в мозъците на хората и при това с огромно удоволствие.

— Съжалявам, Ив. Ти се интересуваше от възможностите и аз ти ги съобщавам. Друг въпрос е, че резултатите не ти харесват.

Майра седеше в удобното си кресло и бавно отпиваше от жасминовия си чай. Хрумна ѝ, че има нужда от успокояващото му въздействие. Атмосферата беше напрегната. Ив едва сдържаше раздражението си.

— Разполагаш с неговото самопризнание и с доказателства, че е създал уред, който въздейства на подсъзнанието. Съгласна съм, че вината му е огромна и неоспорима. Но резултатите от моите тестове показват, че не е способен на убийство. Ето защо не мога да подкрепя хипотезата ти, че е принуждавал определени личности да сложат край на живота си.

— Много ти благодаря! — гневно възкликна Ив. Лицето ѝ беше поруменяло, очите ѝ блестяха, след като беше успяла да подремне един час. — Ако не ме подкрепиш, Уитни няма да приеме доказателствата, което означава, че и прокурорът ще го подкрепи.

— Невъзможно е да подправя доклада си така, че да ти угодя.

— Не съм те и молила за това. — Тя вдигна ръце, сетне ги пъхна в джобовете си. — Просто не мога да повярвам на резултатите. Този тип се мисли за Бог и дори полусляп идиот би забелязал комплексите му.

— Съгласна съм, че Джес Бароу притежава огромно самочувствие и буен темперамент, присъщ на хората на изкуството. — Майра въздъхна. — Моля те, седни. Изнервяш ме.

Ив намръщено приседна на ръба на стола.

— Хайде, продължавай.

Майра неволно се усмихна. Възхищаваше се от силната воля и от амбицията на тази млада жена.

— Знаеш ли, не успях да проумея защо припряността те прави толкова привлекателна. И как въпреки нетърпеливостта си успяваш да се справяш с работата си.

— Не съм дошла да обсъждаме моята персона.

— Знам. Жалко, че отказваш периодично да се подлагаш на психоанализ. Но това е предмет на друг разговор. Ще се запознаеш с доклада ми, ала накратко казано пациентът е свършен егоист и самовлюбен човек, който по принцип оправдава антиобщественото си поведение, наричайки го „изкуство“. Освен това е изключително умен.

— Доктор Майра въздъхна и поклати глава. — Дори бих казала, че е гениален.

— Браво на него — промълви Ив. — Предлагам да запишем мозъчните му вълни на диск и да му причиним същото, което той причини на нас.

— Реакцията ти е напълно нормална. По принцип всеки човек потръпва при мисълта, че някой може да упражнява контрол върху съзнанието му. Дори наркоманите се самозаблуждават, че могат да се контролират. — Тя сви рамене. — Пациентът притежава забележително логична мисъл. Осъзнава способностите си и е ужасно самодоволен. Под очарователната му външност се крие — позволи ми да използвам твоето точно, макар и ненаучно определение — един мръсник. Но съвестта не ми позволява да го обявя за убиец.

— Малко ме е грижа за твоята съвест! — сопна се Ив. — Фактите красноречиво говорят за вината му. Доказано е, че той е изобретил и е експериментирал устройство, което влияе върху поведението на набелязани от него лица. Имаме и четирима мъртъвци, които може би — не, със сигурност, са били подтикнати към самоубийство.

— Следователно Джес Бароу е виновник за смъртта им. — Майра се облегна назад, протегна ръка и програмира чай за Ив. — Но тестовите, които проведох, доказват, че той не е социопат. — Замълча и подаде на по-младата жена чая, макар да знаеше, че Ив не го обича. — До момента не е открит мотив за смъртта на тези хора. Смятам, че ако

действително някой ги е принудил да се самоубият, този някой е социопат. А Джес Бароу не изпитва човеконенавистни чувства, напротив, мечтае хората да го харесват и да се възхищават от него. Признавам, че обича да манипулира всички, за да извлече полза за себе си, но е уверен, че изобретението му е дар божий за човечеството. И, разбира се, че ще му донесе огромна печалба.

— Какво, ако е изпуснал нещата от контрол, ако се е увлякъл? — възкликна Ив и си помисли: „Да, точно така се изрази, когато го обвиних за онова, което беше причинил на Рурк“. — Може би не познава всички особености на апаратурата си.

— Възможно е да си права. От друга страна, Джес обича работата си, радва се на резултатите от нея. Стреми се да види, да изпита поне малко от онова, което усещат хората, в чието съзнание е проникнал.

„Не беше при нас, когато Рурк ме изнасили“ — каза си Ив, но отлично разбра намека на Майра. Спомни си как Джес я беше погледнал, как се бе усмихнал, забелязвайки завръщането им при гостите.

— Очаквах да ми кажеш нещо друго.

— Знам. Изслушай ме. — Майра отмести чашата си. — Джес Бароу е дете, емоционално осакатен човек, фантазиите и музиката му за него са по-важни от хората, но отново повтарям, че той не мрази ближните си. Накратко казано, не открих никакво доказателство, че би рискувал свободата си, за да убива.

Ив машинално отпи от чая и припомняйки си думите на Фийни, замислено попита:

— Ами ако е имал съучастник?

— Възможно е. Джес не е от хората, които с удоволствие биха разделили парите и славата с другиго. Но не бива да забравяме, че жадува за признание и за финансов успех. Вярвам, че ако му се е налагало, е щял да се съюзи с някого.

— Но защо отказа да го издаде? — Ив поклати глава. — Той е страхливец и подлец, няма начин да поеме цялата вина върху себе си. — Отново отпи няколко глътки от ароматния чай и се замисли. След няколко минути наруши мълчанието. — Каква е вероятността престъпните наклонности да са заложени генетично в него? Той е интелигентен и умее да се прикрива, но това е само маска.

Майра възмутено възкликна:

— Не поддържам теорията, че хората са „белязани“ по рождение. Възпитанието, средата, образованието оформят нашите характери. Никой не се ражда чудовище или светец.

— Но някои експерти в областта на психологията вярват във въпросната хипотеза — промълви Ив и си каза, че познава точно такъв човек.

Майра разбра намека ѝ и се почувства засегната.

— Твое право е да се консултираш с доктор От. Сигурна съм, че ще бъде много поласкана.

Ив не знаеше как да реагира. Беше доловила горчивината в гласа на Майра.

— Не исках да те обидя. Не се съмнявам в професионалните ти способности, но се оказва, че не можеш да ми дадеш онова, което спешно ми е необходимо.

— Позволи ми да ти кажа мнението си за теорията, че всички сме белязани още с раждането си. Тя служи за оправдание на всички престъпници, освобождава ги от отговорност. Представи си, че ти заявя: „Не можах да се въздържа, запалих една сграда и при пожара изгоряха живи стотици хора. Но съм пироманка по рождение“. Или: „Не можах да се въздържа и пребих до смърт една старица заради шепа кредитни жетони. Но майка ми е била крадла“.

Вбесяваше се при мисълта, че тази теория се използва за оневиняване на престъпниците, а от друга страна, жигосва за цял живот онези, които не носят вина заради това, че родителите им са били чудовища.

— Тя оправдава нашата неморалност, нашата омраза към ближния. Пречи ни да различаваме доброто и злото. Заявяваме, че сме белязани още в майчината утроба, че не сме имали никакъв шанс, затова сме извършили това или онова. — Тя наведе глава. — Но ти си живото доказателство, че тази теория е погрешна.

— Не става въпрос за мен. — Ив рязко остави чашата си на масата. — Нито за произхода ми или за това, че съм успяла да постигна нещо в живота. Става въпрос за четирима души, на които не беше дадена възможност за избор. И някой трябва да плати за това. — Тя се изправи.

— Позволи ми един последен въпрос — обади се доктор Майра.
— Отговори ми дали си толкова настроена срещу този човек заради това, че е оскърбил и използвал теб и хората, които обичаш, или заради мъртъвците, които защитаваш.

— Може би и поради двете причини — призна Ив.

Не се обади веднага на Риана. Искаше още малко време, за да обмисли идеята. Освен това, когато влезе в канцеларията си, завари там Надин Фарст.

— Как те пусна охраната на пропуска?

— О, позволи ми да го запазя в тайна. — Надин лъчезарно се усмихна. — Всъщност повечето ченгета ме познават и знаят, че с теб сме приятелки.

— Какво искаш?

— Няма да откажа чаша кафе.

Ив с нежелание програмира автоготвача, подаде кафето на репортерката и я предупреди:

— Побързай. Престъпниците в нашия град са се развихрили.

— И създават работа и на двете ни. Защо снощи те повикаха в полицията, Далас?

— Моля?

— Хайде, не се опитвай да ме излъжеш, бях на празненството. Между другото, Мейвис беше страхотна. — Тя отпи от кафето. — Първо изчезна ти, после Рурк. Едва ли е необходимо да си опитен репортер като мен, за да се досетиш какво става. — Надин се изкиска, когато забеляза изумлението на Ив. — Но твоя полов живот не е сензационна новина... поне за телевизионната станция, в която работя.

— Ами... сандвичите със скариди бяха на свършване. Отидохме в кухнята да приготвим още... иначе щяхме да изпаднем в неудобно положение...

— Добре, вярвам ти. — Надин с удоволствие довърши кафето си. Дори шефовете в Канал 75 рядко успяваха да се снабдят с истинско кафе на зърна. — После орловите ми очи забелязаха, че ти отвлече Джес Бароу нанякъде и нито един от двамата ви повече не се появи.

— С него тайно въртим луда любов — сухо отбеляза Ив. — Разрешавам ти да съобщиш новината на завеждащия клюкарската

рубрика.

— Направи ми впечатление и още нещо — невъзмутимо продължи репортерката. — Рурк отново прояви пословичния си чар, успя да отведе последните останали гости в залата за развлечения и да им поднесе твоите извинения, съобщавайки, че спешно са те повикали на работа. — Репортерката наклони глава. — Знаеш, че приемникът ми е настроен на вълните, използвани от полицията; странно, не се беше случило нищо, което да накара едно от най-добрите ченгета в града да напусне дома си по това време на нощта.

— Полицаят е като войник, Надин. Отива там, където го изпращат и не задава въпроси.

— Тези номера не ми минават — пробутвай ги другиму. Знам колко обичаш Мейвис. Само нещо много сериозно би те накарало да я изоставиш в момента на най-големия ѝ триумф. — Приведе се напред и попита: — Къде е Джес Бароу, Далас? И какво е направил?

— Не мога да ти кажа нищо, Надин.

— Хайде, скъпа, добре ме познаваш. Ще мълча като риба, докато ми разрешиш да разглася новината. Кого е убил?

— Откажи се, Надин — посъветва я. В този момент комуникаторът ѝ избръмча. Тя го извади и нареди: — Изключи звука.

Набързо прочете съобщението от Пийбоди, после изпрати друго, в което се казваше, че след двацет минути ги очаква в кабинета си заедно с Фийни. Остави комуникатора на бюрото и се обърна към автоготвача да провери дали има соеви солети. За свое разочарование установи, че е останал само един претоплен сандвич.

— Имам си работа, Надин — подкани тя репортерката. — Не мога да ти съобщя информация, която да повиши рейтинга ти.

— Криеш нещо от мен. От сигурен източник знам, че Джес е в ареста.

Ив гневно се обърна.

— Не мога да ти помогна. Точка по въпроса.

— В какво го обвиняваш?

— Засега информацията е секретна.

— Върви по дяволите, Далас.

— Слушай, още нямам сигурни доказателства! — избухна Ив. — Не знам как ще се развият събитията. Не ме насилвай. Вярвай, че

първа ще узнаеш всичко, когато ми разрешат да информирам пресата. Засега трябва да се задоволиш с това.

— Страхотна новина, няма що — Надин се изправи. — Сигурно случаят е сериозен, иначе нямаше да си придаваш толкова важности. Моля те само да...

Тя замълча, когато Мейвис се втурна в канцеларията.

— Боже мой, Далас! Как можа да арестуваш Джес? Да не си полудяла?

— По дяволите! — изруга Ив. Знаеше, че репортерката е наострила уши и не пропуска нито дума. — Седни! — нареди на Мейвис, после се обърна към Надин: — А ти изчезвай.

— Не бъди толкова коравосърдечна, Далас — Репортерката се приближи до Мейвис. — Не виждаш ли колко е разтревожена. Ей сега ще ти донесе едно кафе, скъпа — обърна се тя към певицата.

— Помолих те да излезеш. — Ив, която се почувства в безизходно положение, потърка лицето си с длани. — Изчезвай, иначе ще те включа в черния списък.

Заплахата оказа въздействие. Включването в черния списък означаваше, че нито един полицаи от отдел „Убийства“ няма да дава информация на репортерката.

— Добре, отивам си. Но знай, че няма да се откажа. — Беше сигурна, че ще открие начин да се добере до необходимите й сведения. Грабна чантата си, изгледа ледено Ив и наперено излезе.

— Далас, как можа да го арестуваш?

Ив затвори вратата, за да не подслушват разговора им. Отново усещаше непоносимо главоболие.

— Разбери, че трябваше. Просто изпълнявах служебните си задължения.

— Задължения ли? — извика певицата. Днес носеше светлосини леци и очите й бяха зачервени от плач. — А помисли ли за моята кариера? Точно когато ми се предоставя най-големият шанс в живота, ти арестуваш моя съдружник. И то за какво? Защото се е опитал да те сваля, а пък Рурк е побеснял.

— Моля? — Ив зяпна от удивление и няколко секунди не успя да проговори. — Това пък откъде ти хрумна?

— Току-що говорих с Джес по видеотелефона. Направо е съсипан. Не съм предполагала, че ще постъпиш толкова подло, Далас.

— От очите ѝ отново ругнаха сълзи. — Знам, че Рурк е най-важен за теб, обаче си въобразявах, че държиш на приятелството ни.

Тя неутешимо зариде. В този момент Ив с най-голямо удоволствие би удушила Джес Бароу.

— Да, държа. Би трябвало да ме познаваш по-добре и да знаеш, че не съм способна на мръсни номера, нито пък арестувам някого, защото ме е ядосал. Моля те, седни.

— Не искам! — изкрещя певицата и пронизителният ѝ глас накара Ив да потръпне, сякаш някой беше забил нож в слепоочието ѝ.

— Е, аз пък искам. — Седна и се запита какво да довери на певицата, без да издаде служебната тайна. Или пък беше готова да наруши правилата в името на приятелството? — Въздъхна и промълви: — Джес е заподозрян във връзка със смъртта на четирима души.

— Какво? Сигурно си откачила. Той не би...

— Млъкни! — сопна ѝ се Ив. — Още нямам солидни доказателства за това, но ще ги открия. Арестувах Джес по други обвинения. И то много сериозни. Ако престанеш да цивриш и благоволиш да седнеш, ще ти кажа всичко, което мога.

— Дори не остана до края на концерта ми! — Мейвис се тръшна на стола, но продължи да хленчи.

— О, скъпа, извинявай. — Тя машинално разроши косата си. Сълзите на Мейвис я изнервиха. — Нямаше начин да остана. Слушай... Джес е измислил начин да контролира съзнанието.

— Какво?! — Певицата беше толкова смаяна от думите на Ив, която смяташе за най-уравновесеният човек на света, че дори престана да плаче. — Какво?

— Създал е устройство, чрез което прониква в съзнанието на хората и въздейства върху поведението им. И го е изпробвал върху мен и Рурк и върху теб.

— Върху мен ли? Но това е абсурдно. Опомни се, Далас. Май си чела много романи на ужаса. Джес не е побъркан учен, а музикант.

— Той е инженер, музикант и мръсник. — Ив си пое въздух и ѝ разказа всичко, което прецени за необходимо. Докато говореше, сълзите на Мейвис пресъхнаха, а очите ѝ започнаха да хвърлят мълнии.

— Използвал ме е, за да се добере до теб и до Рурк — процеди тя през зъби. — Използвал ме е като трамплин. А щом го свързах с теб, е

прецакал мозъка ти.

— Вината не е твоя. Не плачи — нареди ѝ Ив, когато забеляза, че очите на приятелката ѝ отново се наливат със сълзи. — Моля те. Уморена съм до смърт, приближава крайният срок, който ми определи командирът, а главата ми ще се пръсне от болка. Бъди така добра и престани да хленчиш. Не си виновна за нищо. Джес е използвал и двете ни. Надявал се е Рурк да спонсорира проекта му. Това не означава, че аз съм некадърно ченге, а ти бездарна певица. Добра си и ставаш все по-добра. Джес е оценил способностите ти, затова те е използвал. Прекалено много се гордее със способностите си, за да композира музика за някоя некадърница. Необходима му е била певица, която да се отличава от другите, която да блести с таланта си. Затова е избрал теб.

Мейвис подсмръкна и избърса носа си с опакото на ръката си.

— Сериозно ли говориш? — В гласа ѝ се долавяше плаха надежда. Ив разбра, че самочувствието на приятелката ѝ сериозно е засегнато. Затова се опита да бъде още по-убедителна.

— Съвсем сериозно. Беше страхотна, Мейвис. Честна дума.

— Вярвам ти. — Певицата избърса сълзите си. — Обаче ми беше адски кофти задето не остана до края, за да ме поздравиш. Леонардо ми каза, че се държа като последна глупачка и че щом си напуснала празненството, значи така е трябвало. — Дълбоко въздъхна и добави: — Не трябваше да вярвам на ония глупости, дето ми ги наговори Джес.

— Няма значение. По-късно ще ти обясня всичко. Но сега нямам никакво време, трябва да побързам и да представя доказателства на командира.

— Мислиш ли, че Джес е убивал хора?

— Не знам, но ще разбере.

На вратата се почука. Пийбоди застана на прага.

— Извинете, лейтенант. Да почакам ли отвън?

— Не, аз тъкмо си тръгах. — Мейвис подсмръкна, стана и тъжно се усмихна. — Извини ме, задето се опитах да наводня кабинета ти.

— Няма страшно, ще избършем локвите от сълзи. Ще ти се обадя при първа възможност. Моля те да не се тревожиш.

Мейвис кимна. Сведените ѝ клепачи прикриха странните пламъчета в очите ѝ. Възнамеряваше да направи нещо повече, отколкото да се тревожи.

— Всичко наред ли е, лейтенант? — попита Пийбоди, когато останаха сами.

— Точно обратното. — Ив седна и притисна пръсти към слепоочията си, сякаш искаше да ги пробие и да облекчи болката. — Майра смята, че нашето момче не е способно да извърши убийство. Засегнах я, като ѝ казах, че ще използвам още един консултант. Надин Фарст е надушила за ареста на Джес, а пък аз току-що разбих сърцето на Мейвис и съсипах самочувствието ѝ.

Пийбоди изчака секунда и спокойно попита:

— Как върви работата, като изключим проблемите, за които току-що споменахте?

— Супер — отвърна Ив, но не можа да се сдържи и се поусмихна. — По дяволите, писна ми от тези щуротии. Предпочитам да разследвам най-кървавото убийство.

Фийни влезе в кабинета. Пийбоди отстъпи встрани, за да му направи място, и заяви:

— Лейтенант, екипът е налице.

— Да се залавяме за работа. Откри ли нещо ново, Фийни?

— „Метачите“ намериха още дискове в студиото на заподозрения. Засега нито един запис не отговаря на мозъчните вълни на жертвите. Джес си е водил работен дневник. — Фийни се изчерви и неспокойно се размърда на стола си. Обясненията бяха изключително подробни, особено онези, отнасящи се до експеримента, който си бе направил с Ив и Рурк. — Записани са имена на хора, дни и часове... но не се споменава за четиримата мъртъвци. Прослушах системата за комуникации. Не е говорил с жертвите, нито те са го търсили.

— Отчайваш ме, Фийни.

Ирландецът продължи:

— Закодирах работния му дневник така, че само ти да имаш достъп до него.

Ив свъси вежди.

— Защо?

— Ами... той много често те споменава. В личен план. — Той се загледа в някаква точка зад главата на Ив. — Повтарям, че обясненията

му са изключително подробни.

— Да, той не скриваше огромния си интерес към онова, което става в главата ми.

— Боя се, че не се е интересувал единствено от тази част на тялото ти. — Фийни изду бузи и тежко въздъхна. — Смятал е, че си струва да опита...

— Какво?

— Да повлияе върху поведението ти спрямо него... в областта на секса.

Ив се разгневи още повече. Не от думите на Фийни, а по-скоро от видимото смущение, с което ги бе изрекъл.

— Възнамерявал е да използва играчката си, за да ме вкара в леглото, така ли? Чудесно. Ще му лепнем още едно обвинение.

— Споменава ли нещо за мен? — поинтересува се Пийбоди, а Ив ядно ѝ се сопна:

— Това е перверзно, полицай.

— Бих го нарекла любопитство, лейтенант.

— По този начин удължаваме времето, което той ще прекара в затвора — продължи Ив, — но още нямаме улики, че е извършил другото деяние. А заключението на Майра само може да ни подлее вода пред командира.

— Лейтенант. — Пийбоди дълбоко си пое въздух и се престраши да каже онова, което се въртеше в главата ѝ. — Какво, ако доктор Майра е права и Джес не е накарал онези хора да се самоубият?

— Мислила съм върху тази възможност и тя ме кара да изтръпвам от страх. Ако Майра се окаже права, още някой има подобна „играчка“, а ние дори нямаме представа кой е той. Да се надяваме, че сме заловили истинския виновник.

— Джес е поискал адвокат — намеси се Фийни.

— Очаквах да го направи. Познаваме ли защитника?

— Адвокатката на Бароу се нарича Лианор Бастуик.

— Е, какво пък — светът е малък.

— Тя иска да ти отмъсти, Далас. — Ирландецът извади от джоба си пакетче захаросани бадеми и предложи на Пийбоди да си вземе от любимите му лакомства. — Госпожица Бастуик се е амбицирала. Искане да свика пресконференция. Говори се, че ще защитава Джес безплатно,

само за да ти натрие носа. Представяш ли си каква сензация ще предизвика това сред репортерите?

— Нека опита. Ще направим всичко възможно пресконференцията да се отложи с двацет и четири часа. Междувременно трябва да открием солидни доказателства за вината на Джес.

— Открих нещо любопитно — обади се Пийбоди. — Може да се окаже нишка, от която да се разплете цялото кълбо. Матиас действително е изкарал два семестъра в Масачузетския технически институт. За съжаление това е било три години, след като Джес се е дипломирал като задочник. Но Бароу е използвал статута си на бивш възпитаник на института, за да има достъп до техните файлове. Освен това водел курс по теория на музиката като свободно избираем предмет. Матиас е изкарал курса през последния си семестър.

Ив почувства прилив на енергия.

— Браво, Пийбоди. Най-сетне открихме някаква следа. Може би през цялото време сме вървели по грешна следа. Пръв се е самоубил Пърли. Да предложим, че той е бил свързан с останалите. Може би общото помежду им е интересът към електронните игри.

— Вече проверихме тази възможност — обади се Пийбоди.

— Проверете я отново. Не всички клубове и видеотеки са известни на полицията. Някои са напълно незаконни. Ако Матиас е бил използван за усъвършенстване на системата, може би се е похвалил на някого. Тези откачалки използват различни компютърни псевдоними. Можеш ли да откриеш неговия? — обърна се тя към Фийни.

— Да, но ще отнеме доста време.

— Свържи се с Джак Картър. Той е бил съквартирант на Матиас по време на престоя им на „Олимп“. Може би ще помогне. Пийбоди, открий сина на Дивейн и се постарай да научиш нещо от него. Аз ще проверя какви са били любимите игри на Фитухю.

Ив знаеше, че е обратно на изходната позиция. Отново търсеше някаква връзка между четиримата мъртъвци. Сигурна беше, че тази връзка съществува, но ѝ беше необходима помощта на Рурк, за да я открие. Обади му се по видеотелефона в колата си.

— Здравей, лейтенант. Успя ли да си починеш?

— Не съвсем, трябваха ми поне още няколко часа сън. Докога ще бъдеш там?

— Поне още няколко часа. Защо питаш?

— Искам да дойда още сега. Можеш ли да ми отделиш малко време?

— Винаги съм свободен за теб.

— Въпросът е служебен — заяви и прекъсна връзката преди съпругът ѝ да види усмивката ѝ. Прехвърли колата на автопилот, програмира маршрута, после се обади на Надин.

Когато чу гласа ѝ, репортерката наклони глава и проговори с леден тон:

— Лейтенант, какво обичате?

— Чакам те в девет в кабинета ми.

— Да взема ли адвокат?

— Вземи си записващото устройство. Ще ти дам информация за утрешната пресконференция на Джес Бароу.

— Каква пресконференция? — Надин моментално сложи слушалките, за да не чуят колегите ѝ разговора. — Засега не е обявена.

— Но ще бъде. Ако искаш информация за нея, както и сведения от детектива, разследващ случая, ела в кабинета ми точно в девет.

— Какво искаш в замяна?

— Всичко, отнасящо се до сенатор Пърли. Или по-точно — поверителната информация. Например какво е било хобито му, кои заведения е посещавал. Включвал ли се е в незаконните игри по Интернет.

— Пърли беше истински светец.

— Дори светците проявяват любопитство.

— Какво те кара да мислиш, че мога да открия подобна информация за един правителствен служител?

— Познавам те, Надин. Изпрати данните на домашния ми компютър, а утре в девет те очаквам при мен. Ще научиш всичко цели два часа по-рано от конкуренцията. Помисли си как това ще повиши рейтинга ти.

— В момента мисля. Дадено — заяви тя и прекъсна връзката.

Ив нямаше проблеми с паркирането в подземния гараж на зданието, където работеше съпругът ѝ. Мястото ѝ беше запазено, а охранителният код се включи в мига, когато тя излезе от колата.

Ив притисна длан към специалната пластинка в частния асансьор и кабината плавно се понесе към последния етаж. Младата жена си каза, че сигурно никога не ще свикне с лукса и удобствата, с които се беше обкръжил Рурк.

Личната му секретарка ѝ се усмихна приветливо, заяви, че се радва да я види, после я поведе през луксозно обзаведените стаи на служителите. Преминаха по дълъг коридор и се озоваха в кабинета на Рурк. Но той не беше сам.

— Извинете. — Тя едва прикри разочарованието си при вида на Риана и Уилям. — Не искам да ви преча.

— Изобщо не ни пречиш. — Рурк се приближи и я целуна по бузата. — Свършваме след секунда.

— Съпругът ти е безмилостен към подчинените си. — Уилям протегна ръка и сърдечно се здрависа с Ив. — Слава богу, че ти дойде, иначе като нищо щяхме да умрем от глад.

— Ах, този Уилям! — засмя се Риана. — Мисли само за компютри или за стомаха си.

— Или за теб. Искаш ли да дойдеш с нас? — обърна се той към Ив. — Смятах да отидем във френския ресторант на върха на небостъргача.

— Ченгетата нямат нужда от храна — опита се да се пошегува тя. — Но все пак благодаря за предложението.

— Трябва да се храниш, за да се възстановиш по-бързо от травмите. — Риана я изгледа с присвити очи. — Чувстваш ли болки?

— Почти никакви. Благодаря за лечението. Би ли ми отделила няколко минути, след като вечеряте?

— Разбира се. — Изражението ѝ издаваше, че е заинтригувана. — Мога ли да попитам за какво става дума?

— Иска ми се да изготвиш психологически профил на един обвиняем. Ако приемеш, ще проведем консултацията още утре сутринта.

— С истинско човешко същество ли ще работя? Приемам.

— Омръзнало ѝ е от компютри и от дроиди — намеси се Уилям. — От известно време ме заплашва, че ще се върне към частната практика.

— До гуша ми е дошло от виртуална реалност и холограми. — Червенокосата театрално забели очи към небето. — Рурк ни е устроил

лаборатория в лявото крило на трийсет и втори етаж. Да се срещнем там след час, надявам се да накарам Уилям да се нахрани по-бързо.

— Благодаря ти.

— Рурк, щях да забравя. — Риана, която се беше отправила към вратата, спря и се обърна. — Искам да изпробваме час по-скоро новото устройство.

— Преди малко ме нарече безмилостен към подчинените, а сега сама искаш да удължиш работното си време. Обещавам, че ще направим експеримента още тази вечер, преди да си тръгна.

— Прекрасно. Доскоро, Ив.

— Умирам от глад, Риана! — възкликна Уилям, хвана я под ръка и я поведе към ресторанта.

— Съжалявам, че прекъснах съвещанието ви — обърна се Ив към съпруга си.

— Радвам се, че дойде. Необходими са ми няколко минути отдих, преди отново да се захвана за работа... Прегледах онова устройство за виртуална реалност, но не открих нищо нередно.

— И това ме задоволява. — Задачата ѝ щеше да се улесни, ако елиминираше поне тази възможност.

— Уилям би могъл да се справи по-бързо и по-успешно, но не знаех дали искаш да го посветиш в подробностите.

— Засега предпочитам да ги запазя в тайна.

— Риана се безпокои за здравето ти. Аз също.

— Благодарна съм ѝ, че ме изправи на крака. Много е способна.

— Съгласен съм. — Той повдигна брадичката ѝ и я погледна в очите. — Имаш главоболие.

— Какъв е смисълът да изобретиш мозъчен скенер, след като виждаш какво става в главата ми? — Ив го хвана за китката, преди той да отдръпне ръката си. — Но аз не мога да проникна в съзнанието ти и се чувствам несигурна.

— Знам. — Рурк се усмихна и я целуна по челото. — Обичам те. Какъв абсурд. — Той я взе в обятията си.

— Не съм дошла за това — прошепна Ив.

— Отпусни се. Имам нужда от близостта ти. — Усещаше очертанията на диаманта под ризата ѝ. Спомни си как отначало отказваше да го носи, а сега не се разделяше с него. — Ето, вече си свободна. — Отпусна ръце и почувства задоволство, че я бе накарал да

му се подчини, макар и за няколко минути. — Защо си толкова умислена?

— Пийбоди успя да открие връзка между Матиас и Бароу. Налага се спешно да проверя фактите. Ще те затрудни ли да провериш „подземните“ комуникации чрез сървърите на Масачузетския технически институт?

Очите му светнаха.

— Обичам трудните задачи. — Настани се зад бюрото, включи компютъра си, сетне натисна някакъв бутон, скрит под апаратурата.

— Какво е това? — настръхна Ив. — Прилича ми на блокираща система. Мисля, че ти току-що изключи компютърната охрана.

— Не, разбира се. Това е незаконно — присмехулно изрече Рурк. Потупа ръката ѝ, която лежеше върху рамото му и добави: — Не задавай въпроси, за да не бъдеш излъгана, лейтенант. А сега ми кажи какъв период от време те интересува.

Ив свъси вежди, извади бележника си и съобщи на Рурк кога самоубилият се автотронен инженер е следвал в Масачузетския институт.

— Интересувам се конкретно от Матиас. Още не знам какви имена е използвал, Фийни ги издирва.

— Мисля, че ще ги открия по-бързо от него. А междувременно можеш да ни поръчаш храна. На пълен стомах се работи по-добре.

— Искаш ли специалитет от френския ресторант?

— Не, предпочитам пържола алангле. — Той се приведе над клавиатурата.

ДЕВЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

Ив вечеря на крак и през пет минути надничаше през рамото на Рурк. Накрая му дойде до гуша да го притеснява и ѝ нареди да се отдръпне.

— Изгарям от нетърпение — промълви тя, но се подчини. — Работиш повече от половин час.

Той си помисли, че на Фийни ще му бъде необходимо много повече време за същата операция, тъй като полицейските компютри бяха допотопни.

— Скъпа моя Ив — обърна се към нея и въздъхна като разбра, че не е успял да я омилостиви. — Това са много слоеве, лейтенант. Тези комуникации са „подземни“. Открих две от кодовите имена на бедния Матиас. Навярно е използвал и други. Но декодирането на комуникациите е сложно и отнема време.

— И всичко това е само игра — замислено каза Ив, докато наблюдаваше цифрите и странните символи, които се появяваха на екрана. — И хората, които използват компютърната мрежа, са само пораснали деца, които обичат игрите. Те са като членове на някакво тайно общество.

— Сравнението е уместно. Хората харесват развлечения, Ив. Виртуалната реалност им дава възможност да попаднат в един измислен свят, в света на фантазиите. Да влязат, макар и за малко, в кожата на друг човек.

„Всичко е само игра“ — помисли си Ив. Може би е трябвало да обърне по-голямо внимание на правилата и на участниците.

— Но защо да търсят подобно изживяване? Какво лошо има да бъдеш самият себе си?

— За някои хора е недостатъчно. Тези игри са любимото развлечение на самотниците и на егоистите.

— Както и на фанатичите.

— Разбира се. Електронните комуникации, особено „подземните“, осигуряват на фанатика възможност да се изяви. — Той

повдигна вежда. — Но не бива да забравяме, че могат да бъдат използвани за образователни цели, за получаване на информация. Освен това са напълно безобидно забавление. Знаеш, че са разрешени от закона. Дори „подземните“ комуникации не са под наблюдение, защото това е почти невъзможно и е свързано с големи разходи.

— Полицейският отдел за електронна информация се старее да ги държи под око.

— Но невинаги успява. Погледни. — Обърна се и натисна някакви бутони, после посочи към един от екраните на стената. — Погледни. Това е нова версия на „Камелот“. Програмата дава възможност за холограми. Има ли човек, който да не мечтае да бъде крал? Виж и тук. — Той посочи друг екран. — Реклама на „Еротика“ — сексуална виртуална програма. — Рурк се засмя, когато забеляза киселата гримаса на Ив. — Продукт е на една от моите компании и е много популярна.

— О, сигурна съм. — Не го попита дали я е изпробвал, предпочиташе да не знае. — И все пак не разбирам. Навярно услугите на компаньонка излизат по-евтино от тази програма. Защо я предпочитат?

— Нищо не може да се сравни с полета на въображението, скъпа. С удоволствието да държиш някого под контрол или да се оставиш във властта му. Освен това програмата предлага почти неограничен брой варианти, фанатиците са плод на съзнанието и на настроенията.

— Дори онези с фатален край — промълви Ив. — Та нали всичко се свежда до упражняването на контрол. Върховен контрол върху настроението и съзнанието на някого. А жертвите изобщо не подозират, че участват в игра. Това доставя огромно удоволствие на манипулатора, който обикновено е с голямо самочувствие и без капчица съвест. Майра твърди, че Джес не отговаря на подобно описание.

— А, ето какъв бил проблемът.

Ив го изглежда.

— Май не си особено изненадан.

— Джес е „мухняр“, както биха се изразили момчетата, с които скитах по улиците на Дъблин. „Мухняр“ е кръстоска от мухльо и гадняр. Голям самохвалко и голямо шубе. Види ли кръв, започва да се тръшка и да хленчи.

Ив отмести чинията си с непокътната пържола.

— Бих казала, че убийството от разстояние е типично за страхливеца.

— Съгласен съм — усмихна се Рурк, — но „мухнярите“ не убиват, само говорят.

Тя с нежелание призна пред себе си, че започва да се съгласява с теорията му и че съсредоточавайки вниманието си върху Джес Бароу, е попаднала в задънена улица.

— Необходима ми е повече информация. Колко време мислиш, че ще ти отнеме да откриеш всичко, свързано с Матиас?

— Колкото е необходимо. Недей да ми висиш на главата, а се заеми с устройството за виртуална реалност.

— След малко. Ще слеза до стаята на Риана. Ако още не се е върнала от вечеря, ще ѝ оставя съобщение за утрешната ни среща.

— Както искаш. — Не се опита да я разубеди. Знаеше, че е неспособна да бездейства. — Ще се качиш ли обратно при мен или ще се видим у дома?

— Още не знам — отвърна тя и докато наблюдаваше как съпругът ѝ работи, си каза: „Може би всеки човек мечтае да бъде крал, но не и Рурк“.

Той вдигна очи и забеляза изпитателния ѝ поглед.

— Какво има, лейтенант?

— Мислех си, че си точно такъв, какъвто желаш да бъдеш. Прекрасно е, нали?

— Общо взето, да. А ти довольна ли си от себе си.

— Общо взето, да — промърмори Ив. — След срещата с Риана ще се обадя на Фийни и Пийбоди. Може би са открили нещо. Благодаря за вечерята... и за услугата.

— Имаш възможност да ми се отплатиш. — Той хвана ръката ѝ и се изправи. — Много ми се иска тази нощ да се любим.

— Но защо питаш? — Ив смутено вдигна рамене. — Нали сме женени.

— Да речем, че ухажването подсилва въображението. — Той пристъпи до нея и много нежно я целуна по устните. — Позволи ми да те поухажвам, скъпа моя. Позволи ми да те изненадам... да те прелъстя. — Постави длан върху сърцето ѝ, усети забързания му ритъм и прошепна: — Всъщност вече започвах...

Ив почувства, че краката ѝ се подкосяват.

— Много ти благодаря. Точно това ми трябваше, за да се съсредоточа върху работата си.

— Имаш на разположение два часа. — Този път целувката му беше изпълнена със страст. — После ще бъдем сами, у дома.

— Ще се опитам да свърша навреме. — Ив отстъпи назад, въпреки че ѝ се искаше да се притисне към Рурк. Тръгна към вратата, спря и се обърна: — Отпускам ти два часа. После ще довършиш онова, което започна.

Смехът му я последва, когато тя затвори вратата и се отправи към асансьора. Докато кабината се спускаше към трийсет и втори етаж, Ив се замисли. Убедена бе, че Рурк е преодолял стреса, предизвикан от „играчката“ на Джес.

Замечтано се усмихна, но внезапно усмивката ѝ помръкна. Може би точно в това е проблемът. Може би дотолкова е била погълната от мисълта за отмъщение, че е пропуснала нещо много важно.

Ами ако Майра и Рурк се окажат прави? Крайно време беше да промени тактиката си.

„Престъпленията са били извършвани индиректно, през специално устройство, но все пак са дело на човек, който е мотивиран от алчност, омраза, ревност и жажда за власт“ — помисли си тя. Джес беше алчен и славолюбив, но дали би убил заради пари и власт?

Спомни си реакцията му на снимките на аутопсираните мъртъвци. Възможно ли е убиецът да реагира с такъв неподправен ужас, когато види резултата от кървавите си дела?

Ив не изключваше подобна възможност, но кой знае защо не можеше да си представи Джес като хладнокръвен убиец.

Той е изпитвал удоволствие от постигнатите резултати и прилежно ги е отбелязвал в дневника си. Може би е имал още един дневник, който „метачите“ не са открили. Ив реши, че лично ще претърси студиото му.

Асансьорът спря на трийсет и втори етаж и се озова срещу лаборатория със стени от армирано стъкло. В коридора цареше тишина, охранителните камери бяха включени, червените лампички на детекторите за движение примигваха.

Ив прилепи дланта си към специалната пластинка, получи потвърждение, сетне съобщи името си и попита как да стигне до

кабинета на Риана.

Лейтенант Ив Далас, достъпът ви е разрешен. Завийте наляво и продължете по остъкления коридор, сетне тръгнете надясно. Стаята на доктор От се намира на пет метра под това ниво. Не е необходимо да повтаряте процедурата. Имате разрешение за влизане.

Ив се запита кой е уредил достъпа ѝ, но когато се озова в остъкления коридор, гледката я накара за миг да забрави всичко останало. Целият град се виждаше като на длан. Когато тя погледна надолу, изпита усещането, че виси над улицата, по която се движеха миниатюрни коли и пешеходци с размерите на мравки. От високоговорителите звучеше бодра музика, навярно целяща да подсили трудовия ентусиазъм на хората в лабораториите. На Ив ѝ хрумна, че това е друга разновидност на въздействие върху съзнанието. Мина покрай врата, на която беше написано името на Уилям. Внезапно реши, че може да ѝ бъде полезен; ще поговори с него, може би ще ѝ предложи свои хипотези. Почука и видя как се включи червената лампичка, означаваща, че вратата е заключена. Механичен глас произнесе: *В момента Уилям Шафър отсъства. Моля кажете името си и оставете съобщение. Той ще се свърже с вас при първа възможност.*

— Ив Далас. Слушай, Уилям, ако имаш няколко свободни минути, бих искала да се посъветвам с теб. Отивам в кабинета на Риана и ще ѝ оставя съобщение, ако я няма. Ще бъда в сградата още два часа, после се прибирам у дома. Обади ми се, ако имаш време.

Погледна часовника си и се запита как е възможно още да не са се нахранили.

Откри кабината на Риана и почука. След като видя зелената лампичка, Ив се поколеба само няколко секунди, после влезе в кабинета, успокоявайки се с мисълта, че Риана сигурно няма нищо против, иначе би заключила вратата, тя се огледа. Всичко тук блестеше като самата Риана, лазерните картини в тъмночервени нюанси се открояваха върху белите стени.

Бюрото беше поставено така, че седящият зад него да наблюдава през прозореца натоварения въздушен трафик.

В единия ъгъл на помещението беше оформен кът за почивка. Върху специалното канапе още се виждаха очертанията на пищната

снага на Риана. Масата беше украсена с ромбовидни орнаменти, които отразяваха светлината от лампата с розов абажур. Върху масата Ив забеляза очила за виртуална реалност. Взе ги, убеди се, че действително са последен модел от производството на заводите на Рурк, и побърза да ги остави. Все още се притесняваше от мисълта, че съпругът ѝ може да е замесен в нещо незаконно.

Обърна се и разгледа работното място на Риана. Дочу тихото бръмчене на компютър, превключен на автоматична работа, и замислено се втренчи в символите, появяващи се на монитора. Изглеждаха еднакво с онези, които беше видяла на екрана на Рурк.

Усмихна се и си каза, че всички компютърни кодове ѝ се струват едни и същи.

Приближи се до бюрото, но не забеляза нищо, което да привлече вниманието ѝ. Върху блестящата повърхност бяха захвърлени златни обеци, сребърна писалка лежеше до холограма на Уилям, който носеше пилотска униформа и широко се усмихваше. Имаше и някаква разпечатка на същите загадъчни символи.

Ив приседна на ръба на бюрото, извади комуникатора си и се свърза с Пийбоди.

— Научихте ли нещо ново?

— Синът на Дивейн е готов да ни помогне. Знаел е за страстта на Съриз към електронните игри, особено към онези, чрез които наблюдателят се превъплъщава в различни роли. Самият той не се интересувал от подобни забавления, но познавал една от постоянните партньорки на Съриз, дори имал краткотрайна връзка с нея. Съобщи ми името и адреса ѝ. Тя живее тук, в Ню Йорк. Искате ли да ви ги съобщя?

— Мисля, че и сама можеш да я разпиташ. Уреди си среща с нея и я арестувай, ако откаже да говори.

— Слушам. — Изражението на Пийбоди не се промени, но очите ѝ светеха. — Веднага ще се заема.

Ив опита да се свърже и с Фийни, но линията беше заета, затова му остави съобщение незабавно да ѝ се обади.

Вратата се отвори и Риана влетя в кабинета и се закова на прага като видя Ив.

— Драга Ив, не те очаквах толкова бързо.

— Нямам време за губене.

— Разбирам. — Червенокосата се усмихна и затвори вратата. — Навярно Рурк е уредил да бъдеш пропусната от системите за сигурност.

— Сигурно. Защо, неприятно ли ти е, че съм влязла в кабинета?

— Не, не. Просто съм поизнервена. Уилям ми досади с описанието на проблемите, които са възникнали в работата му. Оставих го да си дояжда десерта. — Тя хвърли поглед към компютъра и заяви: — В нашия отдел се работи по дваайсет и четири часа на денонощие, седем дни в седмицата. Навярно същото е и в полицията. — Усмихна се и добави: — Ще пийнеш ли едно бренди?

— Благодаря, но работното ми време не е изтекло.

— Няма да откажеш чаша кафе. — Червенокосата се приближи до автоготвача и поръча напитките. Сетне отново се обърна към Ив: — Извини ме, разсеяна съм, но може би се дължи на преумората. Поизостанала съм от графика за деня. Трябваше да изготвя на Рурк справка с всички данни за новия уред за виртуална реалност.

— Не знаех, че ти си го създала.

— О, не. Дело е на Уилям, въпреки че и аз имам скромно участие. — Подаде кафето на Ив, взе своята чаша с бренди и седна зад бюрото. — И така, с какво мога да ти помогна?

— С преглед на един... пациент. В момента той е задържан, но предполагам, че днес ще го освободят. Искам да му направя психологически профил, основан на твоята специалност.

— Която е свързана с генетичните заложиби. — Риана скръсти ръце. — В какво е обвинен?

— Нямам право да съобщавам поверителна информация, докато не получа съгласието ти и разрешение от командира. Ако всичко се уреди, ще насрочим теста за седем сутринта.

— В седем ли? — Червенокосата потръпна. — Аз съм нощна птица... Предполагам, че доктор Майра вече е направила тест на въпросния човек и че резултатите не са ти допаднали.

— Допълнителната консултация често се практикува в нашата работа — отвърна Ив и осъзна, че изпитва вина.

— Доктор Майра е известна с това, че почти никога не греши. Сигурно много ти се иска да докажеш, че този човек е виновен.

— Много ми се иска да узная истината. Затова е необходимо да разгранича истината от лъжата. — Тя стана от бюрото. — Хей, мислех,

че се интересуваш от този проблем и че ще ми помогнеш.

— Наистина се интересувам. Но искам да знам с какво се захващам. Трябва ми снимка на мозъка на този човек.

— Имам такава.

— Наистина ли? — Очите ѝ заблестяха като на котка. — Разполагаме ли с информация за неговите биологични родители?

— Ще вземем необходимите сведения от заключението на доктор Майра.

Риана се облегна назад и вдигна чаша.

— Сигурно става въпрос за убийство. — Тя иронично се усмихна, когато забеляза изражението на събеседничката си. — Та нали твоята специалност е да изследваш отнемането на живот.

— Да речем, че си права.

— Имаш ли друго определение за професията ти?

— Изследване на онези, които отнемат живот.

— Да, но за тази цел изучаваш мъртвите... смъртта. Как е настъпила, от какво е била причинена, какво е преживяла жертвата в последните си мигове. Питам се какъв трябва да бъдеш, за да посветиш целия си живот на изучаването на смъртта. Дали това те прави по-уязвима или по-коравосърдечна.

— Кара ме да изпитвам гняв — рязко отвърна Ив. — Извини ме, но нямам време за разговор на философски теми.

— Ти ме извини. Непоправима съм. Уилям често ми прави забележка, че анализирам всичко и всекиго. Да, искам да ти помогна. Още сега се обади на командира. Ако получиш разрешение за моето участие, ще обсъдим подробностите.

— Благодаря ти за отзивчивостта. — Ив извади комуникатора си, обърна се и поиска връзката да бъде осъществена само чрез дисплея. Знаеше, че изпращането на информацията и на запитването ще отнеме повече време, при това едва ли ще има същото въздействие. Как може да изрази със сухи фрази онова, което инстинктът ѝ подсказва?

Но все пак се постара да го стори и зачака.

— По дяволите, какво се опитваш да направиш, Далас? Нима не признаваш заключението на Майра?

— Искам да чуя още едно мнение, сър. Знаете, че правилникът го разрешава. Опитвам се да проуча всички възможности. Ако не успея да убедя прокурора да обвини Джес в подтикване на определени

личности към самоубийство, то ще се постарая да не отпаднат другите обвинения. Необходимо ми е потвърждение, че е действал злонамерено.

Ив знаеше, че злоупотребява с търпението на Уитни и със свито сърце зачака решението му.

„Дано да ми разреши — мислеше си тя. — Джес Бароу трябва да получи добър урок. Да плати заради онова, което е сторил.“

— Лейтенант, имате разрешението ми. Дано разходите да бъдат оправдани. И двамата с теб знаем, че заключението на доктор Майра ще има най-голяма тежест.

— Благодаря, сър. В най-лошия случай заключението на доктор От ще създаде главоболия на адвоката на Бароу. В момента уточнявам връзката между заподозрения и жертвите. Ще ви представя рапорта си с резултатите до 9:00 сутринта.

— Постарай се да не се провалиш. Рискувам работата си. Ти също.

Ив с облекчение въздъхна. Беше спечелила още малко време. Всъщност точно това ѝ беше необходимо. Знаеше, че ако Рурк и Фийни не успеят да се доберат до информацията, никой на света не би могъл да се справи.

Тя стисна клепачи. Да, Джес ще си плати, но убийството ще остане без възмездие. А нейната задача бе да отмъщава заради жертвите.

Отвори очи, опитвайки се да подреди мислите си, преди да обсъди подробностите с Риана. И се вцепени. На монитора беше изписано:

Дру Матиас, кодово име Аутофил. Дру Матиас, кодово име Бангъз. Дру Матиас, кодово име Холодик.

Сърцето ѝ лудо затуптя, но ръката ѝ дори не потрепна, когато тя незабелязано включи комуникатора, сигнализирайки на Пийбоди и Фийни по първи код. Което означаваше: „Необходимо ми е подкрепление. Незабавно се свържете с източника на съобщението“.

Прибра устройството в джоба си и се обърна.

— Командирът разреши консултацията, но доста неохотно. Непременно трябва да постигнем нещо, Риана.

— Не се безпокой. — Червенокосата отпи от брендите си и погледна към някакъв малък уред на бюрото си. — Пулсът ти се

учести, а нивото на адреналина ти рязко се повиши. — Тя наклони глава и промърмори: — Боже мой. — После вдигна ръка и насочи към Ив оръжието, използвано от нюйоркската полиция. — Това е много неприятно.

Няколко етажа по-горе Рурк преглеждаше новата информация за Матиас и си подсвиркваше. „Най-сетне се натъкнахме на следа“ — помисли си той. Превключи компютъра на автоматична работа и му поиска информация за новия уред за виртуална реалност. Внезапно му хрумна колко странно е, че някои елементи на „вълшебната“ апаратура на Джес Бароу досущ приличат на елементите на новото устройство, произведено в собствените му заводи.

Вътрешният видеотелефон иззвъня и Рурк тихо изруга, после нареди на секретарката си:

— Казвай, че ме няма.

— Извинете, сър. Тук е някоя си Мейвис Фрийстоун, която твърди, че ще я приемете.

Той превключи и втория компютър на автоматична работа, изключи монитора и звука.

— Покани я, Каро. Можеш да си вървиш, за днес приключихме.

— Благодаря.

Рурк замислено смръщи чело и разсеяно взе уреда за виртуална реалност, който Риана му беше оставила да изпробва. Съобщила му бе, че са направени няколко подобрения и артикулят е готов за пускане в производство. В него бяха заложени подпрагови елементи, с които се обясняваше приликата с уреда на Джес. И все пак съпадението го тревожеше. Започваше да подозира, че някой от отдел „Рационализации и дизайн“ изнася секретна информация.

Интересно му беше какви нови елементи е заложил Уилям в новата апаратура, която бе одобрена за производство. Рурк постави диска в устройството и реши да пусне информацията, докато разговаря с Мейвис.

Дочу се сигнал, означаващ, че дискът е зареден, в този момент вратата се отвори и певицата влетя като ураган. Закърши ръце и извика:

— Вината е моя! Виновна съм и не знам как да постъпя!

Рурк заобиколи бюрото, взе ръцете ѝ в своите и намигна на смаяната секретарка.

— Можеш да си вървиш. Ще се справя и сам. О, щях да забравя — не включвай системата за охрана, очаквам жена ми да дойде всеки момент. Седни, Мейвис. Поеми си дъх. — Погали я по главата, защото предчувстваше какво ще последва. — И не плачи. Какво се е случило? Защо се мислиш за виновна?

— Задето Джес ме използва да се добере до теб. Далас каза, че вината не е била моя, ама като се замислих, загреях, че си е точно така. — Тя подсмръкна и му подаде някакъв диск. — Ето, вземи.

— Какво е това?

— Нямам представа. Може би ще послужи като веществено доказателство. Вземи го, де. — Мейвис размаха ръце.

— Добре. Но защо не си го дала на Ив?

— Щях да ѝ го дам. Предполагах, че ще я намеря тук. Струва ми се, че не е редно да държа в мен този диск. Не съм казала дори на Леонардо за него. Постъпих ужасно, нали?

Рурк знаеше как да постъпва с истерични жени. Пъхна диска в джоба си, приближи се до автомата и поръча голяма чаша слабо успокоително.

— Хайде, изпий го. Защо мислиш, че дискът е веществено доказателство?

— Ами... така реших. Не ме мразиш, нали?

— Скъпа, обожавам те. Изпий чашата до дъно.

— Наистина ли? — Тя послушно пресуши чашата. — Наистина ми харесваш, Рурк, и не само защото си възли с пари. Ама все пак е гот задето си богат, защото бедността е гадна.

— Права си.

— Важното е, че направи Ив щастлива. Тя не го осъзнава, защото никога досега не го е чувствала. Чат ли си?

— Да. А сега искам три пъти бавно да си поемеш въздух. Готова ли си? Едно...

Певницата се подчини, без да откъсва поглед от лицето му.

— Бива си те да успокояваш хората. Бас държа, че Ив не ти дава възможност да прилагаш способностите си върху нея.

— Вярно е. Или поне не подозира, когато го правя. — Той се усмихна. — Ние с теб отлично я познаваме, нали?

— Обичаме я. — Сълзите ѝ отново рухнаха, но сега плачът ѝ не беше истеричен. — Питаше ме за диска. Разбрах, че е нещо важно, след като гледах записа. Това е копие от работния вариант на видеофилма с моя концерт. Направих го тайно, без знанието на Джес. Искях да го запазя за потомството ми. Но след филма има още нещо. — Тя сведе поглед. — За пръв път прослушах целия запис. Джес беше дал копие на Далас, но на този диск е записал свои мисли за... — Мейвис замълча и вдигна поглед към Рурк. Сълзите ѝ бяха пресъхнали. — Искам да му отмъстиш заради това. Искам да му причиниш болка. Пусни го от мястото, което съм отбелязала.

Рурк безмълвно стана и постави диска в уредбата. Екранът се изпълни с ярки светлини, разнесе се музика, сетне тя зазвуча по-тихо, като фон за гласа на Джес, който заговори:

— Не съм сигурен какви ще бъдат резултатите. Сигурен съм, че един ден ще открия начин да черпя направо от източника. Засега мога само да предполагам. Ще въздействам върху паметта на Далас, ще я накарам отново да изживее травмата. Тези тъмни петна в съзнанието ѝ крият някакви тайни. Какво ли ще сънува тази нощ, след като прослуша диска? Колко ли трябва да чакам, докато я накарам да сподели всичко с мен? Какви ли тайни крие? Но дори и очакването ми доставя удоволствие. При първа възможност ще повлияя на първичните инстинкти на Рурк. Възбуждам се, като си представя как двамата ще се любят тогава. Благодарен съм на Мейвис, че ми „достави“ най-подходящите личности за моя проект. Само след шест месеца ще ги познавам отлично, ще предвиждам реакциите им — накратко, ще ги държа в ръцете си. Тогава ще получа всичко — слава и богатство, възхвала. Всички ще узнаят, че съм създателят на виртуалното удоволствие.

Когато дискът свърши, Рурк не го извади от уредбата, защото му идваше да го смаже с юмрук. Дълго мълча, сетне промълви:

— Вече му причиних болка. Но изглежда, че не съм го наказал достатъчно. — Обърна се към Мейвис и я изгледа. Тя беше станала и стоеше пред него — дребничка млада жена с ефирна розова рокля. — Не си виновна за нищо.

— Може би си прав. Ще си помисля върху думите ти. Обаче знам, че аз съм причината онзи тип да се докопа до теб и Ив. Това доказателство ще помогне ли да го натикат в пандиза?

— Сигурен съм, че ще прекара много дълго зад решетките. Ще ми позволиш ли да задържа диска?

— Да. А сега се махам. Не искам да ти досаждам.

— Винаги си добре дошла тук.

Мейвис тъжно се усмихна.

— Сигурна съм, че когато ме видя за пръв път, ти идваше да побегнеш, само дето не искаше да обидиш Далас.

Рурк се наведе и я целуна по треперещите устни.

— И щях да сгреша. Нямахте да познавам най-страхотната певица на света. Ще повикам кола, която да те закара у дома.

— Ама недей...

— Колата ще те чака пред входната врата.

Мейвис избърса носа си с опакото на дланта си.

— Дали ще е от онези страхотни лимузини?

— Позна, скъпа.

Изпрати я до вратата и замислено я затвори след нея. Надяваше се, че дискът ще гарантира сурова присъда за Джес. И все пак записът не го уличаваше в убийство. Седна зад бюрото и включи двата уреда на дисплей, сетне взе очилата за виртуална реалност.

Ив сведе поглед към поразяващото оръжие, но не успя да види за каква функция е настроено. Сигурна беше, че едно нейно непредпазливо движение ще накара Риана да го използва. Резултатът можеше да бъде лека болка, частична парализа или смърт.

— Притежаването на подобно оръжие от цивилни лица е незаконно — с леден тон заяви тя.

— Мисля, че при дадените обстоятелства това няма никакво значение. А сега бавно извади твоето оръжие. После го остави на бюрото. Не искам да ти причиня нищо лошо. — Ив дори не помръдна.
— Никога не съм го искала. Повярвай ми. Но ще взема мерки, ако се съпротивляваш.

Без да откъсва поглед от Риана, Ив посегна към шоковия пистолет. Червенокосата побърза да я предупреди:

— И не мисли да го използваш. Оръжието ми не е настроено на максимална степен, ала използването му води до сериозни последствия. Крайниците ти ще бъдат парализирани в продължение на

няколко дни, а мозъчното увреждане не е перманентно, но е изключително неприятно.

Ив нямаше нужда от лекции. Знаеше какво може да причини шоковият пистолет. Предпазливо го извади и го постави на ръба на бюрото.

— Знам, че ще ме убиеш, Риана. Но искам да се изправиш лице срещу лице с мен, когато го направиш. Не както постъпи с другите си жертви.

— Ще се опитам да избегна крайната мярка. Ще ти осигуря едно приятно преживяване в света на виртуалната реалност, при което ще въздействам върху паметта ти. Съсредоточила си усилията си, за да изкараш Джес убиец. Предлагам да продължаваш в същия дух.

— Защо уби онези хора, Риана?

— Те сами посегнаха на живота си. Самата ти присъства на самоубийството на Съриз. Другите хора вярват на онова, което видят със собствените си очи. — Тя въздъхна. — Но ти не си като другите.

— Защо ги уби?

— Само ги насърчих да сложат край на живота си по определен начин и в определено време. Защо ли го сторих? — Тя сви гладките си бели рамене. — Ами защото можех, имах възможност. — Изглежда победоносно Ив и звънко се изсмя.

ДВАЙСЕТА ГЛАВА

Ив трескаво размишляваше. Сигурно бе, че скоро Пийбоди или Фийни ще разберат местонахождението ѝ по сигнала на комуникатора. Трябваше ѝ още малко време. И беше почти сигурна, че Риана ще ѝ го даде. Червенокосата беше от хората, които искат непрекъснато да им се възхищават, да ги ласкаят заради красотата или ума им.

— Любопитно ми е дали си действала заедно с Джес.

— С този аматьор ли? — Риана презрително присви очи. — Та той е само един пианист. Признавам, че притежава известен талант в областта на инженерните науки, но му липсва фантазия и... смелост — добави тя и устните ѝ се разтегнаха в лукава усмивка. — Общо взето жените са много по-смели и по-жестоки от така наречените представители на силния пол. Съгласна ли си?

— Не. Според мен смелостта и жестокостта не са присъщи на даден пол.

— Е, всеки с възгледите си. — Риана стисна устни, сетне продължи: — Преди няколко години за кратко време кореспондирах с Джес. Обменяхме мисли, идеи, теории. Анонимността на „подземните“ електронни комуникации ми допада, философстванията на пианистчето ме забавляваха, чрез ласкателство успях да го накарам да сподели докъде е стигнал с изобретението си. Но аз бях далеч по-напреднала в работата си. Честно казано никога не съм вярвала, че той ще постигне такива резултати. Предполагам, че конструираният от него уред влияе върху настроението и действа на подсъзнанието. — Тя наклони глава. — Познах ли?

— Нима искаш да кажеш, че си стигнала по-далеч?

— О, в сравнение с него аз съм светлинни години напред. Седни, Ив. И двете ще се почувстваме по-удобно.

— И така ми е удобно.

— Както искаш. Но отстъпи няколко крачки, ако обичаш. — Тя вдигна шоковия пистолет. — Дано не ти хрумне да опиташ да си

върнеш оръжието. Ще се наложи да използвам моето, а не ми се иска да се лиша от такава публика.

Ив се подчини. Успокояваше я мисълта, че Рурк няма да дойде да я търси, следователно поне той беше в безопасност. Това ѝ даваше възможност да продължи разговора с червенокосата, за да печели време. Обърна се към нея и с престорено любопитство попита:

— Ще ми отговориш ли на един въпрос? Имаш диплома за психиатър. Защо отнемаш живота на хората, след като години наред са те обучавали как да го спасяваш?

— Да речем, че съм генетично увредена. — Тя се усмихна. — О, знам, че въпросната теория не ти допада. Би я използвала, за да постигнеш целите си, но не я поддържаш. И с право — та нали изобщо не познаваш родителите си, не знаеш коя си. — Забеляза потрепването на Ив и доволно кимна. — Проучих цялата налична информация относно Ив Далас, след като узнах за връзката ти с Рурк. Знаеш ли, много съм привързана към него, дори преди време се изкушавах от мисълта да превърна нашата... дружба в брачен съюз.

— Обаче Рурк те е зарязал.

Усмивката на червенокосата помръкна, което подсказа на Ив, че е улучила право в целта.

— Не предполагах, че си способна да изпитваш чисто женска злоба, скъпа. И щом толкова те интересува, ще ти отговоря, че скъпият ти съпруг не ме заряза. Разделихме се съвсем приятелски. Сигурна бях, че мога да си го върна, когато пожелае. Ето защо бях заинтригувана, когато разбрах, че се е увлякъл по някакво ченге. Не беше в стила му. Но признавам, че си... интересен обект. Първоначалното ми впечатление беше опровергано от информацията за теб. — Тя се настани по-удобно на стола, без да престава да се прицелва в Ив. — Любопитството ми беше възбудено, когато научих, че като дете са те открили на някаква уличка в Далас. Била си цялата в синини и изплашена до смърт. Не си си спомняла кой те е пребил, изнасилил и изоставил. Казах си, че ще бъде истинско удоволствие да изследвам съзнанието ти, в което има бели петна.

— Не, няма да го допусна!

— О, миличка, ще го направя и още как. Дори сама ще го предложиш, след като един-два пъти използваш уреда, който съм изработила специално за теб. Жалко, че ще забравиш интересния

разговор, който водим в момента. Надарена си с такава проникателност, с такава енергия. Но „обработката“ на съзнанието ти е наложителна заради бъдещата ни съвместна работа. Уилям ми е много симпатичен, но е... много ограничен.

— Замесен ли е в твоите престъпления?

— Дори няма представа с какво се занимавам. Всъщност първото изпитание на „подобрения“ модел направих точно върху Уилям. Експериментът беше успешен. Вече можех да накарам скъпия ми колега да направи промени във всеки уред, който му посоча. Признавам, че е по-добър електронен инженер от мен. Именно той ми помогна при усъвършенстване на дизайна и персонифицирането на устройството за виртуална реалност, което изпратих на сенатор Пърли.

— Защо реши да убиеш сенатора?

— О, просто го използвах за втория си експеримент. Нещо като отмъщение, задето се беше обявил против използването на устройства, които влияят на подсъзнанието. Както сама си се убедила, той обичаше игрите, но непрекъснато тръбеше, че трябва да бъдат поставени под контрол. Ако питах мен, това си беше чисто и просто цензура. Пъхаше си носа и в бизнеса с порнографски програми, и в използването на сугестията за целите на търговската реклама. Реших, че той ще бъде моят жертвен агнец.

— Но как се добра до снимка на мозъка му?

— С помощта на Уилям. Казах ти, че е много способен. След няколко седмици упорит труд успя да преодолее предпазните системи на компютрите в службата по охрана на правителствени чиновници. Проникна и в главния компютър на нюйоркската полиция, като вкара някакъв вирус и създаде работа на хората ви от електронния отдел.

— Значи оттам си се сдобила със снимка на моя мозък.

— Точно така. Моят Уилям е толкова мекушав, сърцето му ще бъде разбито, ако разбере, че е бил съучастник в престъпление.

— И все пак си го използвала най-безцеремонно, без да ти мигне окото.

— Не страдам от скрупули. Пък и ако не беше Уилям, щях да използвам другиго.

— Но той те обича, ясно е като бял ден.

— Не бъди наивна, миличка. — Червенокосата се изкиска. — Всички мъже са като кученца, когато видят хубава жена. Изправят се

на задните си лапи и молят за ласки. Това е забавно, понякога е досадно, но винаги — полезно. — Тя навлажни устните си с език. — Не мога да повярвам, че не си прилагала върху Рурк обичайните женски трикове.

— Ние не се използваме взаимно.

— Губиш, скъпа — разсеяно промълви Риана. — Сигурна съм, че високоуважаваната доктор Майра би ме обявила за социопат, склонен към насилие и упражняване на контрол. И още като патологичен лъжец, проявяващ болезнен, дори опасен интерес към смъртта.

Ив изчака секунда, сетне попита:

— А вие бихте ли потвърдила тази диагноза, доктор От?

— Разбира се. Майка ми се самоуби, когато бях едва шестгодишна. Баща ми така и не се съвзе след смъртта ѝ. Заряза ме при баба ми и дядо ми и започна да обикаля различни болници и санаториуми, опитвайки да се излекува от травмата. Но аз видях лицето на майка ми, след като беше изгълтала смъртоносна доза сънотворно. Изглеждаше красива и много щастлива. Смятам, че смъртта е едно прекрасно преживяване.

— Защо не го опиташ? — Ив се усмихна. — Готова съм да ти помогна.

— Може би един ден сама ще сложа край на живота си. Но преди това трябва да довърша изследванията си.

— Следователно за теб всички хора са опитни мишки, не средства за забавление, а за експерименти. Нещо като дроиди, които служат за дисекции.

— Точно така. Съжалявам за Дру, защото беше млад и много талантлив. Консултирах се с него, докато с Уилям бяхме командировани на „Олимп“. Сега осъзнавам, че съм постъпила неразумно. Младежът се влюби в мен. Бях поласкана, а Уилям нямаше нищо против да се позабавлявам.

— Дру е знаел прекалено много, затова си му изпратила видеоизменен компютър и си му внушила да се обеси.

— Всъщност причината беше друга. Младежът не искаше да прекъснем връзката ни, затова се наложи да го отстраня. Любовта към мен го заслепяваше, но рано или късно щеше да изтрезнее и да проумее истината.

— Защо принуждаваше жертвите ти да се събличат голи? Може би за да ги унижиш в последния им миг.

— Не. — Риана изглеждаше потресена и засегната от предположението. — Това е символичен жест. Раждаме се голи и голи умираме. Кръгът се затваря. Дру и останалите имаха лека смърт. Не изпитаха нито страдание, нито болка, а радост. Не съм чудовище, Ив, а учен.

— Чудовище си. Такива като теб ги затварят в килии за цял живот. Мисля, че това няма да ти хареса.

— Никога няма да попадна в затвора. Джес ще отиде там вместо мен. Заключение, което ще представя след утрешния преглед ще помогне за осъждането му. И ако не успееш да докажеш, че е внушавал на жертвите да се самоубият, отново ще хвърлиш вината върху него. Ще избирам по-внимателно следващите си обекти и ще се постарая да се самоубият на места, които са извън твоя обсег.

— Какво? Да разбирам ли, че си го направила нарочно, за да привлечеш вниманието ми?

— Отчасти. Искях да проверя как работиш. Да те наблюдавам от близо, да следя всяко твое действие, за да разбера дали действително си толкова добра професионалистка. Знаех за омразата ти към Фитухю и си казах: „Защо да не направя малка услуга на новата ми приятелка Ив?“. Той беше надут пуяк, неприятен човек и много слаб играч. Искях смъртта му да бъде кървава, защото обичаше жестоките игри. Никога не съм го виждала, но от време на време с него „кръстосвахме шпаги“ в киберпространството. Фитухю мразеше да губи.

— Но всичките ти жертви са имали семейства — промълви Ив.

— О, животът продължава — цинично заяви червенокосата, — рано или късно мъртъвците биват забравени. Такава е човешката природа. А пък майчинският инстинкт на Съриз можеше да се сравни с този на бездомна котка. Беше болезнено амбициозна и ми досаждаше до смърт. Най-забавно ми беше, когато камерите показаха как тя се хвърля от покрива. Никога не ще забравя усмивката ѝ. Всички те се усмихваха. Това беше моята малка шега... и моят подарък за тях. Внушавах им: „Умри, смъртта е толкова прекрасна. Умри и почувствай върховното удоволствие“. И те го изпитваха.

— Твоите жертви умираха с принудена усмивка и с дупка в мозъка.

Риана смръщи чело.

— Какво искаш да кажеш?

Ив отчаяно се питаше защо се бавят колегите ѝ. Страхуваше се, че не ще успее още дълго да залъгва Риана.

— Нима не си знаела за това? Експериментът ти има малък недостатък. Предизвиква изгаряне в предния дял на мозъка и оставя нещо като сянка. Или отпечатък от пръст. Твоят отпечатък.

— Това е маловажно — заяви червенокосата, сетне прехапа устни и се замисли. — Може би пробивът е предизвикан от подпоровия елемент, който трябва да проникне по-навътре, за да преодолее несъзнателната съпротива, инстинкта за оцеляване. — Трябва да се потрудим за отстраняването на този дефект. — На лицето ѝ се изписа раздразнение. — Уилям ще ми плати за това. Обичам безупречната работа.

— И все пак експериментът ти има дефект. За да продължиш, трябва да упражняваш контрол над Уилям. Колко пъти си използвала системата върху него? Какво, ако петното в мозъка се увеличава? Питам се какви ли увреждания може да причини.

— Дефектът може да бъде отстранен — замислено промърмори Риана. — Уилям ще го отстрани. Ще направя нова снимка на мозъка му, ще проверя дали действително има петно и ще го „закърпя“.

— О, бъди сигурна, че има. — Ив пристъп към нея, преценявайки разстоянието, риска. — Всичките ти жертви го имаха. Ако не успееш да „закърпиш“ Уилям, вероятно ще ти се наложи да го убиеш. Не можеш да си позволиш риска петното да се разрасне и да загубиш контрол над Уилям.

— Не! Не! Ще проверя незабавно. Още донечера.

— Може би ще е прекалено късно.

Риана се сепна и гневно я изглежда.

— Недостатъците на системата могат и ще бъдат отстранени. Постигнала съм прекалено много, за да ме спре някакъв незначителен дефект.

— Напомням ти, че за да постигнеш напълно целта си, трябва да контролираш и мен, а това не ще бъде лесно.

— Напротив, вече имам снимка на мозъка ти, създава съм програма за теб. Няма да ме затрудниш ни най-малко.

— Ще те изненадам — промълви Ив. — Ами Рурк? Не можеш да произвеждаш без съгласието му, а рано или късно той ще те разкрие. Нима възнамеряваш да контролираш и него?

— Това ще ми достави огромно удоволствие. Знаеш ли, в последния момент промених плана си. Възнамерявах първо да се позабавлявам с Рурк. Да тръгна заедно с него по алеята на спомените, както би се изразил поетът. Рурк е толкова изобретателен в леглото. С теб не сме имали време да обменим опит, но съм сигурна, че ще подкрепиш мнението ми.

Ив настръхна, но заговори с леден тон:

— Скъпа доктор От, нима използвате вашата играчка за сексуално задоволяване? Постъпката ви не подобава на един учен.

— Но и доставя неописуемо удоволствие. Не съм опитна колкото Уилям, но обичам да участвам в интересна игра, изискваща творческо мислене.

— Значи така си набеязвала жертвите си.

— Да, най-вече чрез „подземната“ мрежа. С Уилям решихме, че обработването на информацията, получавана от играчите, ще ни помогне да създадем повече опции за новото устройство за виртуална реалност. — Тя оправи прическата си и допълни: — Макар че никой не подозираше с какво се занимавам. — Хвърли поглед към монитора и забеляза, че Рурк проучва спецификацията на новото устройство. — Но ти вече беше насочила вниманието на съпруга си не само към Дру, но и към новия уред. Признавам, че не ми беше приятно, но винаги има начин да се справиш с незначителните пречки. — Тя иронично се усмихна. — Всъщност Рурк не ми е толкова необходим. Имаш ли представа кой ще наследи империята му, ако нещо се случи с него? — Когато забеляза недоумяващия поглед на Ив, червенокосата се изкиска. — Ти, миличка. Всичко ще бъде под твой контрол, следователно и под мой. Не се безпокой, не ще допусна дълго да останеш вдовица. Ще ти намерим съпруг. Лично ще го избира.

Ужасът смрази кръвта на Ив, скова мускулите ѝ, стисна с ледени пръсти сърцето ѝ. Тя едва чуто промълви:

— Нима искаш да кажеш, че притежаваш устройство, пригодено към неговите мозъчни вълни?

— Довърших го днес следобед. Питам се дали вече го е изпробвал. Рурк е толкова експедитивен и проявява огромен интерес

към всичките си предприятия.

Преди Ив да се нахвърли върху нея, Риана изстреля един заряд в краката ѝ. Очевидно беше очаквала реакцията ѝ.

— Недей. Виждаш, че не се колебая да използвам оръжието.

— Ще те убия със собствените си ръце. — Ив дълбоко си пое въздух и се опита да разсъждава рационално. — Кълна се.

Рурк замислено преглеждаше данните, които беше конвертирал. „Имам чувството, че пропускам нещо — помисли си. — Но какво?“ Потърка очи, за да прогони умората и се облегна на стола. Хрумна му, че ако отпочине, съзнанието му ще се проясни. Взе от бюрото новото устройство за виртуална реалност и го огледа.

— Няма да посмееш, скъпа — иронично заяви червенокосата. — Ако използвам оръжието, ще се парализираш и не ще успееш навреме да се добереш до съпруга си. А сега още храниш искрица надежда, че можеш да го спасиш. — Подигравателно се усмихна и добави: — Ясно ли ти е, че умея да чета мислите ти?

— Нима? — Вместо да се хвърли върху нея, Ив отскочи назад и извика: — Изключи осветлението! — Помещението потъна в мрак и тя побърза да сграбчи своето оръжие. Усети леко пробождање, когато зарядът, изстрелян от Риана, премина покрай рамото ѝ. Тя се хвърли на земята, претърколи се зад бюрото и стисна зъби, усетила непоносима болка в подутото си коляно.

— По-добра съм от теб в схватките — заговори престорено спокойно, но усети, че пръстите на дясната ѝ ръка потръпват и прехвърли оръжието в лявата. — Хвърли пистолета. Може би няма да те убия.

— Да ме убиеш ли? — изсъска Риана. — Не, скъпа, ти разсъждаваш като ченге. И стриктно спазваш правилника, който повелява употребата на максимална сила само в случаите, когато всички други възможности са изчерпани.

Ив дочу някакво шумолене иззад вратата и наостри уши. Обърна се към Риана и се опита да отвлече вниманието ѝ.

— Тук сме сами. Никой няма да узнае.

— О, ти си прекалено съвестна. Познавам те добре, нали съм прониквала в съзнанието ти. Ако ме убиеш, това цял живот ще тежи на съвестта ти.

Ив отново дочу тихите стъпки и си помисли: „Точно така, който и да си, продължавай. А ти, мръсна твар, опитай да излезеш и ще те довърша“. А на глас произнесе:

— Може би имаш право. Може би само ще те парализирам. — Стисна оръжието си и запълзя, за да заобиколи бюрото.

Вратата се отвори, но вместо Риана да хукне навън, Уилям влезе в кабинета и попита:

— Риана, защо стоиш на тъмно?

Ив скочи на крака, но червенокосата вече беше натиснала спусъка.

— За бога, та това е Уилям — с безразличие отговори тя. Когато Уилям политна, Риана се промуши под него и се хвърли върху Ив, издрасквайки гърдите ѝ с дългите си нокти. Двете се строполиха на пода.

Червенокосата знаеше къде да насочва ударите си. Налагаше с юмруци всяко място от тялото на съперницата си, което беше вече достатъчно контузирано от взрива в обменното бюро.

Заслепена от силната болка, Ив замахна и със задоволство дочу пращането на хрущял, когато лакътят ѝ улучи носа на Риана. Червенокосата изпищя и захапа ръката ѝ.

— Мръсница! — За миг гневът надделя над разума и Ив сграбчи Риана за косата. Сетне, чувствайки се смутена задето е паднала толкова ниско, тя допря оръжието си под брадичката ѝ. — Само да си гъкнала и ще те очистя. Искам включване на осветлението.

Задъхваше се, беше окървавена, тялото ѝ сякаш беше море от болка. Навярно по-късно щеше да изпита удоволствие при вида на обезобразеното лице на червенокосата, обляно в кръв, бликаща от счупения ѝ нос. Но в момента беше скована от страх за съдбата на Рурк.

— И без това ще те убия.

— Не, няма. — Гласът на Риана беше спокоен, тя широко се усмихваше. — Аз ще го сторя. — Изви китката на Ив така, че дулото на оръжието се допря до шията ѝ. — Мразя затворите. — Усмихна се и стреля.

— Господи! — прошепна Ив, изтъркаля се изпод все още потръпващото тяло на червенокосата, преобърна Уилям по гръб и измъкна от джоба му портативния му видеотелефон. Инженерът даваше признаци на живот, но в момента изобщо не я беше грижа за него.

Хукна към асансьора, опитвайки да се свърже с Рурк. Шепнеше:

— Хайде, отговори! Отговори!

Едва сдържа писъка си, когато на монитора се появи надпис:

В момента линията е заета. Изчакайте или поискайте връзка след малко.

— Прекъсни разговора! Господи, как ли се прекъсва разговор с това чудо? — Накуцвайки, тя се втурна по коридора. Дори не осъзнаваше, че плаче.

Някой тичаше към нея, но тя изобщо не спря.

— Далас, какво се е случило с теб?

Тя профуча край Фийни, без да чуе думите му. Страхът караше кръвта ѝ да пулсира в слепоочията ѝ. Извика му да отиде в кабинета, а на Пийбоди изкрещя да я последва.

Стигна до асансьора и заудря с длан върху бутона за повикване.

— Лейтенант, какво ви е? — Пийбоди докосна рамото ѝ, но Ив отблъсна ръката ѝ. — Цялата сте окървавена. Какво става?

— Рурк! Рурк! — Парещите сълзи се стичаха по лицето ѝ, заслепяваха я. Изби я студена пот и дрехите прилепнаха към тялото ѝ. — Тя ще го убие!

Пийбоди не разбра нищо, но извади оръжието си. Двете влетяха през отварящите се врати на асансьора.

— Последен етаж, източно крило — извика Ив. — По-бързо! По-бързо. — Подхвърли видеотелефона на помощничката си. — Накарай тази браква да прекъсне разговора.

— Повреден е. Сигурно е паднал на земята. Кой заплашва Рурк?

— Риана. Мъртва е, но ще го убие... — Задушаваше се, белите ѝ дробове сякаш щяха да се пръснат. — Ще му попречим. Каквото и да му е внушила да направи със себе си, ще му попречим. — Извърна помътнелите си от ужас очи към нея и извика: — Тя няма да ми го отнеме!

— Ще го спрем. — Пийбоди изтича след нея още преди вратите на асансьора напълно да се бяха отворили.

Ив побягна още по-бързо, забравила за нараняванията си. Задърпа вратата, изруга охранителната система и побърза да притисне дланта си към специалната пластинка.

За малко щеше да събори Рурк, който застана на прага.

— Рурк! — Тя се вкопчи в него. — Слава богу, че си жив!

— Какво се е случило с теб? — Рурк още по-силно притисна към себе си треперещото ѝ тяло.

Но Ив се отдръпна, обгърна лицето му с длани и го погледна в очите.

— Погледни ме. Използва ли го? Изпробва ли новия уред за виртуална реалност?

— Не. Слушай, Ив...

— Пийбоди, бъди готова да реагираш, ако забележиш нещо нередно в поведението му. Повикай линейка. Ще го отведем в медицинския център, където ще направят снимка на мозъка му.

— Как ли пък не! Да, обади се за линейка, Пийбоди. Този път началничката ти ще бъде прегледана, дори ако за целта се наложи да я удара по главата, че да изпадне в безсъзнание.

Задъхана, Ив отстъпи крачка и го изгледа с присвити очи. Не чувстваше краката си и се питаше как все още стои изправена.

— Не си го използвал — промълви.

— Казах ти, че не съм. — Той прекара пръсти през косата си. — Този път аз съм бил набелязаната ѝ жертва, нали? — Обърна се и погледна към Ив, която моментално се прицели в него. — Моля те, остави проклетата си играчка. Нямам никакво намерение да се самоубивам. Истината е, че съм ядосан на самия себе си. Риана успя да ме измами. Едва преди пет минути истината ми проблесна. Открих кодовото име, което е използвала при игрите. Докмоз, съкращение от „доктор на мозъци“. Преди година Матиас непрекъснато си е разменял съобщения с нея... Освен това сравних техническите характеристики на устройството, което ми донесоха днес, с онези на предишния модел. Дори не се бяха потрудили да ги закрепят по-добре.

— Знаела е, че ще откриеш измамата. Затова... — Ив млъкна и дълбоко си пое въздух, който сякаш изсвистя в главата ѝ. Почувства, че ѝ се завива свят, но продължи: — Затова ти беше подготвила изненада.

— Сигурно щях да изпробвам устройството, ако не ме бяха прекъснали. — Спомни си за Мейвис и леко се усмихна. — Съмнявам

се, че Рий се е потрудила да промени данните. Знаеше, че имам доверие на двамата с Уилям.

— Уилям е бил неволен съучастник.

Той кимна и огледа скъсаната ѝ риза, покрита с червени петна.

— Нарани ли те?

— Това е нейната кръв — промърмори Ив, надявайки се да не го е излъгала. — Риана не искаше да отиде в затвора. — Тя тежко въздъхна. — Мъртва е, Рурк. Самоуби се. Не успях да ѝ попреча... може би не исках... — Отново се задъха. — Страхувах се, че... не ще се добера до теб навреме. Видеотелефонът не работеше...

Не забеляза как Пийбоди излезе, за да ги остави насаме. В момента за нея съществуваше единствено Рурк.

— Залъгвах Риана, за да печеля време и да спася кожата си, а с теб е могло да се случи най-лошото.

— Ив, чуй ме. — Той я взе в прегръдките си. — Жив и здрав съм, ти си до мен. Всичко свърши. — Притисна устни до челото ѝ, когато Ив отпусна глава на рамото му.

Тя знаеше, че в кошмарите си отново и отново ще преживява паниката и безпомощността, които беше изпитала през безкрайните минути, докато тичаше да го спаси.

— Не, не е свършило. Предстои разследване не само на дейността на Риана, но и на нейните сътрудници, както и на цялата ти компания.

— Няма страшно. — Той повдигна брадичката ѝ. — Компанията е чиста, гарантирам. Няма да те опозоря. — Подаде ѝ носната си кърпа. — Не бой се, няма да ме арестуващ.

Ив взе кърпата, издуха носа си и възкликна:

— Не можеш да направиш кариера в полицията, когато си омъжена за мошеник.

— Моля, не ме обиждай... Но защо Риана е убивала?

— Защото е имала възможност. Точно така ми каза. Изпитвала е удоволствие да подчинява хората на властта си, да ги контролира. — Тя избърса сълзите си с opakото на дланите си и забеляза, че ръцете ѝ вече почти не треперят. — Имаше грандиозни планове за мен. — Потръпна, но продължи: — Искаше да ме превърне в неин домашен любимец, какъвто бе Уилям. В нейно дресирано куче. Надяваше се

след смъртта ти да наследя цялото ти имущество. Нали няма да ми причиниш тази мъка?

— Като умра ли?

— Не, като ми завещаеш богатството си.

Рурк се разсмя и я целуна, после отметна косата от челото ѝ.

— Ти си единственият човек на света, който не иска да притежава империята ми. Доколкото разбрах, Риана е подготвила устройство и за теб.

— Да, но не успя да го експериментира. Изпратих Фийни направо в кабинета ѝ. Трябва да го уведомя за случилото се.

— Ще се наложи да слезем до трийсет и втори етаж. Риана беше изключила видеотелефона. Обезпокоих се, когато не успях да се свържа и тъкмо тръгнах да те търся, когато ти се нахвърли върху мен.

Ив нежно докосна страната му и прошепна:

— Трудно е, когато обичаш някого.

— Ще преодолеем тази трудност. Вероятно сега отиваш в службата да докладваш какво се е случило.

— Правилникът го изисква, още повече, че има смъртен случай. Трябва да подготвя рапорт за приключване на разследването около смъртта на Фитухю, Дру, Пърли и Дивейн.

— Ще те закарам до там, но първо ще се отбием в болницата.

— Няма да отида в никаква болница!

— Ще отидеш и още как.

Пийбоди почука и отвори вратата.

— Извинете, медиците са пристигнали с линейката. Трябва да уредим пропускането им през системите за сигурност.

— Ще се погрижа за това. Заведи ги в кабинета на доктор От. Искам да прегледат Ив, преди да я заведа в болницата.

— Казах, че кракът ми няма да стъпи там.

— Чух те. — Той натисна някакво копче на бюрото си и нареди: — Моля, осигурете достъп на медицинските лица. Пийбоди, случайно да ти се намират белезници?

— Винаги трябва да ги нося със себе си.

— Няма ли да ми ги заемеш, за да усмиря своята началничка и да я закарам в най-близката болница?

— Само опитай, приятел, и ще видиш кой ще има нужда от лекар — изсъска Ив.

Пийбоди прехапа устни, за да не се изсмее. Знаеше, че това може да ѝ навлече гнева на Ив.

— Разбирам затруднението ви, Рурк, но не мога да ви помогна. В противен случай рискувам да загубя работата си.

— Не се притеснявай, Пийбоди. — Рурк прегърна Ив през кръста и тя се облегна върху него с цялата си тежест, докато куцукаше към вратата. — Сигурен съм, че ще се справя и без белезници.

— Трябва да напиша рапорт, да уредя закарването на трупа до моргата и да свърша още куп неща — намръщено заяви Ив, докато чакаха асансьора.

— Разбрах. — Рурк я грабна на ръце и я внесе в кабината. — Пийбоди, предупреди медиците да бъдат въоръжени. Нищо чудно на съпругата ми да ѝ хрумне да избяга.

— Пусни ме, глупчо! Отказвам да отида в болница! — засмяно извика Ив, после вратата на асансьора се затвори.

Издание:

Нора Робъртс. Екстаз в смъртта

ИК „Златорогъ“, 1997

ISBN 954-437-049-8

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.